

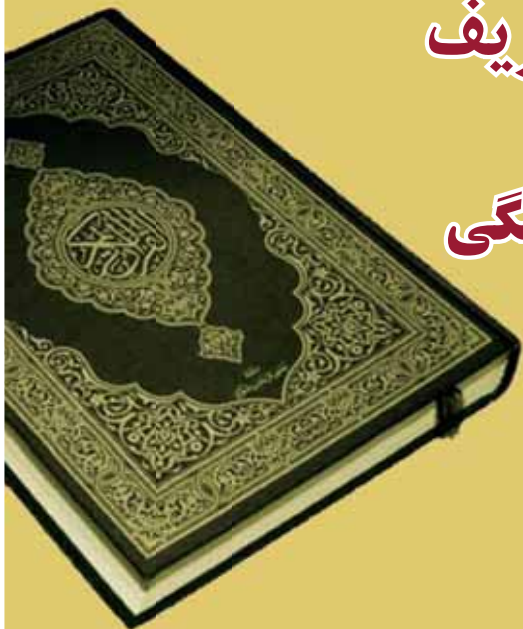
د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب، د ښوونکو د روزنې
او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

پې اخیستنه او
پري

تفسیر شریف

یوولسم ټولگی

تفسیر شریف - یوولسم ټولگی

Ketabton.com

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش

د پوهني وزارت

د تعليمي نصاب، د ښوونکو د روزني
او د ساينس د مرکز مهيتت
د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي
کتابونو د تاليف لوی رياست

تفسير شريف

يو ولسم ټولگي

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش.

لیکوال

– د کټور عنايت الله خلیل هدف

علمي او مسلکي اېډیټی

– د کټور فضل الهادی وزین

– فضل الله نیازی

د ژبې اېډیټی

– محمد قاسم هیله من

دیني، سیاسي او کلتوري کمیټه

– واکټور عطاء الله واحیدیار د پوهني وزارت ستر سلاکار او د نشراتو رئیس.

– مولوی قیام الدین کشاف

– محمد آصف کوچی

د څارنې کمیټه

– د کټور اسدالله محقق د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو د روزنې او د ساینس مرکز معین

– د کټور شېر علي ظریفی د تعلیمي نصاب د پراختیا د پروژې مسوول

– د سرمؤلف مرستیال عبدالظاهر گلستانی د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تالیف لوی رئیس

طرح او ډیزاین

عنايت الله غفاري

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د نوري هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گوجر دي پامپریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي هم ایماق، هم پشه یان
دا هیواد به تل خلیږي لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به لکه زره وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر وایو الله اکبر وایو الله اکبر

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهني وزير پېغام گرانو ښوونکو او زده کوونکو،

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختيا او پرمختگ بنسټ جوړوي. تعليمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکي دی چې د معاصر علمي پرمختگ او ټولني د اړتياوو له مخې رامنځته کېږي. څرگنده ده چې علمي پرمختگ او ټولنيزې اړتياوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعليمي نصاب هم علمي او رغنده انکشاف ومومي. البته نه ښايي چې تعليمي نصاب د سياسي بدلونونو او د اشخاصو د نظريو او هيلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو چمتو او ترتيب شوی دی. علمي گټورې موضوعگانې پکې زياتې شوې دي. د زده کړې په بهير کې د زده کوونکو فعال ساتل د تدریسي پلان برخه ګرځېدلې ده.

هيله من يم دا کتاب له لارښوونو او تعليمي پلان سره سم د فعالې زده کړې د ميتودونو د کارولو له لارې تدریس شي او د زده کوونکو ميندې او پلرونه هم د خپلو لوبو او زمانو په باکفيته ښوونه او روزنه کې پرله پسې ګډه مرسته وکړي چې د پوهني د نظام هيلې ترسره شي او زده کوونکو او هېواد ته ښې برياوې ور په برخه کړي.

پر دې ټکي پوره باور لرم چې زموږ گران ښوونکي د تعليمي نصاب په رغنده پلي کولو کې خپل مسؤليت په ريښتني توگه سرته رسوي.

د پوهني وزارت تل زيار کاږي چې د پوهني تعليمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دين له بنسټونو، د وطن دوستي د پاک حس په ساتلو او علمي معيارونو سره سم د ټولني د څرگندو اړتياوو له مخې پراختيا ومومي.

په دې ډگر کې د هېواد له ټولو علمي شخصيتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده کوونکو له ميندو او پلرونو څخه هيله لرم چې د خپلو نظريو او رغنده وړاندیزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لايښه تالیف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب په چمتو کولو او ترتيب کې ښې مرسته کړې، له ملي او نړيوالو درنو مؤسسو، او نورو ملگرو هېوادونو څخه چې د نوي تعليمي نصاب په چمتو کولو او تدوين او د درسي کتابونو په چاپ او وپس کې ښې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفيق

فاروق وردگ

د افغانستان د اسلامي جمهوريت د پوهني وزير

سړليكونه

- لومړی لوست: په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۱)..... ۱
- دویم لوست: په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۲)..... ۵
- درېم لوست: په قرآن کریم کې د انسان د پیدایښت پړاوونه..... ۱۰
- څلورم لوست: د بني آدم وقار او درنښت..... ۱۶
- پنځم لوست: آیه الکرسي د قرآن لورډه خوکه..... ۲۱
- شپږم لوست: خټکه د انسان د گټې لپاره..... ۲۶
- اووم لوست: الله تعالی سره مینه د پیغمبر ﷺ په پیروۍ کې ده..... ۳۰
- اتم لوست: اسلام بشپړ او هراړخیز دین دی..... ۳۵
- نهم لوست: لمونځ تل پاتې اونه شلېدونکې فریضه ده..... ۴۰
- لسم لوست: د ظلم د مخنیوي لپاره د جهاد اجازه..... ۴۵
- یوولسم لوست: روژه او گټې یې..... ۴۹
- دوولسم لوست: حج د مؤمنانو د نړېوال یووالي څرگندوی..... ۵۷
- دیارلسم لوست: له خلكو سره ښکې او ښېگڼه..... ۶۲
- خوارلسم لوست: حلاله روزي خوړل او له حرامو ډډه کول..... ۶۶
- پنځلسم لوست: د الله ﷻ په لار کې انفاق (مال لگول)..... ۷۰
- شپاړلسم لوست: په قرآن کریم کې انساني مساوات..... ۷۵
- اوولسم لوست: د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفونو..... ۷۹
- اتلسم لوست: د ټولني په تهذيب کې د مؤمنانو رول..... ۸۴
- نولسم لوست: په اسلام کې د معيوبو اوفقيرو مؤمنانو مرتبه..... ۸۹
- شلسم لوست: د مؤمنانو يووالی..... ۹۴

لومړی لوست

په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْمَلَائِكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ آيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [التقرة: ١٦٤]

د ځينو کلمو معناوي

پرته له مخکیني نموني نه د يو شي پيل کول.	خلق:
د سماء جمع ده، اسمانونه او هر هغه څه چې له ځمکې نه لوړ وي.	السَّمَاوَات:
شبه، هغه تياره چې وروسته له روښنايي منځته راځي.	الْأَيْل:
ورځ، خوره روښنايي.	النَّهَار:
کښتۍ، لوبې کښتۍ.	الْفَلَک:
خواره بې کرل.	وَبَثَّ:
د ځمکې پر مخ هر خوځېدونکی شی.	دَابَّةٌ:
د باد لگېدنه مختلفو اړخونو ته.	تَصْرِيفِ الرِّيَّاح:
ورېځ، په فضا کې حرکت کوونکې ورېځ.	السَّحَاب:
په خدمت کې لگېدلی، تابع شوی.	الْمُسَخَّر:
	دَابَّةٌ:

په ځمکه د اسمانونو او ځمکې په پيدايښت کې، د شپې او ورځې په تگ راتگ کې، په هغې کښتۍ کې چې د خلکو د گټې لپاره په درياوونو کې گرځي او په اوبو (باران) کې چې الله ﷻ له اسمانه را نازلې کړي دي او بيا يې ځمکه وروسته دهغې له مرگ نه په اوبو راژوندي (خړوبه) کړه او په هغې (ځمکه) کې يې هر ډول ژوندي خوځېدونکي خواړه کړل او (هر لوري ته) د بادونو په چلېدو کې او ورېځو کې چې د ځمکې او اسمان ترمنځ ابل کړای شوي دي، يقيناً په دې (ټولو) کې د عاقلانو لپاره (دالله تعالی پر وجود او وحدانيت) څرگند دلایل شته.

پورتني مبارک آيت په کياتو او د نړۍ په موجوداتو کې اته څرگند او روښانه دلايل بيان کړي دي، چې د الله ﷻ په وجود او يووالي دلالت کوي:

۱. د اسمانونو پېدايښت

دغه مبارک آيت د اسمانونو پېدايښت د الله ﷻ د قدرت له نښو نښانو څخه گڼي، چې هوښياران او د عقل خاوندان ددې نښو په ليدو بايد د الله ﷻ په وجود او يووالي ايمان راوړي. په آيت کې د (السموات) لفظ جمع ذکر شوی دی، ځکه اسمانونه گڼي او بېلابېلي طبقې لري، لکه څرنګه چې الله تعالیٰ په بل ځای کې داسې مهرباني کوي ﴿اللّٰهُ الَّذِي خَلَقَ سَمٰوٰتٍ سَمٰوٰتٍ﴾ [الطلاق: ۱۲] ژباړه: الله ﷻ هغه ذات دی، چې اووه اسمانونه يې پېدا کړي دي. دا چې د اسمانونو پېدايښت د الله ﷻ په وجود، يو والي او قدرت دلالت کوي يوه نښه يې داده چې الله ﷻ اسمانونه سره له دومره پراخۍ او لويۍ پرته له ستو درولي دي او هغه يې په ستورو، لمر او سپوږمۍ روښانه کړي، ترڅو له يوې خوا اسمان ته ښايست و ښيي او له بلې خوا د شيطانونو ويشتونکي وي، چې دا ټول ښايست او ټينګښت د واحد او قادر الله په برلاسی او لويۍ څرگند گواه دي.

۲. د ځمکې پېدايښت

د الله ﷻ د قدرت يوه بله روښانه نښه داده، چې ځمکه يې پېدا کړې او هغه يې هواره کړې ده، ترڅو انسان پرې آرام او هوسا ژوند وکړي، هرلور ته يې تگ راتگ او حرکت وکړي، په هغې کې له پرتو زېرمو او پانګو څخه گټه واخلي اود ځمکې پر مخ آبادي او پرمختګ وکړي.

ځمکه او اسمان د انسان لپاره د الله تعالیٰ له لويو نعمتونو څخه گڼل کيږي. لکه چې الله تعالیٰ دا لوی نعمت په انسانانو پيرزو کړی او دوی ته امر کوي: ﴿يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ۝ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً ۝ وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ...﴾ [البقره: ۲۱-۲۲]

ژباړه: ای خلکو د خپل رب بندګي غوره کړئ، چې ستاسو او له تاسو نه د مخکې تېرو شويو خلکو پيدا کوونکی دی؛ ښايي چې تاسې پر هيزگاران شئ او له عذابه ځانونه وژغورئ.

الله ﷻ هغه ذات دی چې ستاسې لپاره یې څمکه هواره کړه، اسمان یې چټ جوړ کړ او له آسمانه یې اوبه را واورولې او په هغو سره یې ستاسې د روزنې لپاره هر ډول حاصلات را وایستل.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه د انسان لپاره دځمکې او اسمان د ګټو په هکله خپل نظرونه څرګند کړي.

۳. د شپې او ورځې بدلون

په مبارک آیت کې د الله ﷻ د قدرت درسم دلیل د شپې او ورځې منظم حرکت دی، چې پر له پسې ګرځي او یو د بل ځای نيسي. د شپې او ورځې حرکت، د اوږدوالي او لنډوالي، توروالي اوسینوالي، تیارې او رڼا د اختلاف سره، سره د انسان لپاره ډیرې ګټې رامنځته کوي. الله تعالی شپه د انسان د سکون او راحت لپاره، او ورځ یې د کسب او کار او روزني حاصلولو لپاره پیدا کړې ده. که چیرې شپه نه وای، نو ډیر مخلوقات به له خوب او راحت څخه یې برخې وو، همدارنگه شپه د ستر او پردې لپاره ښه او مناسب وخت دی چې انسان ورڅخه په مختلفو حالاتو کې ګټه اخلي. لکه څرنگه چې انسان له ورځې او د هغې له رڼا څخه د ډبرو کارونو په تر سره کولو کې ګټه اخلي، همدارنگه د شپې او ورځې د بدلون او توپیر په نتیجه کې وختونه، ورځې، میاشتي اوفصلونو ټاکل کېږي چې دا ټول د انسان لپاره د الله ﷻ له لویو نعمتونو اود قدرت له نښانو څخه دي.

۴. په سمندر کې روانې کښتۍ

په مبارک آیت کې د الله ﷻ د قدرت څلورمه نښه د لویو کښتیو حرکت دی، چې له سوونو او زرونو ټټو وزن سره د سمندرونو د څپو په سر حرکت کوي او انسانان ورڅخه ګټې اخلي. ځینو مفسرینو دا ويلي دي چې: په دې مبارک آیت کې الله ﷻ په سمندرونو کې د کښتیو د حرکت یادونه د شپې او ورځې له توپیر نه وروسته کړې ده چې دا په یوې ځانګړې باریکې دلالت کوي اوهغه دا چې مسافریه دریابونو او سمندرونو کې د شپې او ورځې څارنې ته ډبر اړ وي، ترڅو وختونه وپېژني او خپل لوري وټاکي. له همدې کبله کښتۍ چلونکي د نجوم علم او د شپې او ورځې پیژندلو ته ډبره اړتیا لري.

همدغې موضوع ته په اشارې سره الله تعالی په بل آیت کې فرمایي: ﴿وَمَوْالدی جَعَلَ لَكُمُ النجوعَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِی ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ﴾ [الأنعام: ۹۷] ژباړه: او الله هغه ذات دی چې ستاسې لپاره یې ستوري د وچې او سمندر په تیارو کې د لارې پیژندلو وسیله وګرځوله.

ددي آيتونو د نازلېدو په وخت كې هېرلېر خلك د انسانانو په ژوند كې د كښتۍ په ارزښت او رول خبر ووه، خو د وخت په تېرېدو سره انسانان د بشريت په ژوند كې د كښتۍ په ارزښت وپوهېدل چې دا كار د قرآن كريم يو اعجاز او د الله تعاليٰ په قدرت او وحدانيت ښكاره او څرگند دليل دى.

د لوست گټې اولارښوونې

د دې مبارك آيت ځينې گټې په لاندې ډول دي:

❖ په كلياتو كې د هستۍ نښې نښانې د الله تعاليٰ د وحدانيت او وجود د اثبات لپاره روښانه دلايل دي.

❖ الله تعاليٰ د نړۍ مخلوقات د انسان د خدمت او گټې لپاره پيدا كړي دي.

❖ د الله تعاليٰ په مخلوقاتو كې د هغه د قدرت په نښو نښانو تفكر او تدبير، د ايمان د بشپړتيا او قوت لامل گرځي.

❖ د شپې او ورځې پرله پسې تلل راتلل د الله تعاليٰ په قدرت او وحدانيت دلالت كوي.

❖ د شپې او ورځې بدلون انسان ته لارښوونه كوي چې خپل وختونه منظم كړي او له هغو څخه د خپل پالونكي په اطاعت او پيروي كې مناسبه گټه ترلاسه كړي.

۱. ذكرشوی مبارک آیت په لور آواز تلاوت کړی.

۲. په دې مبارک آیت کې د الله تعالیٰ پر قدرت او وحدانیت څو دلیونه ذکرشوي دي؟ بیان یې کړی.

۳. په دې مبارک آیت کې د (السموات) لفظ په څه دلالت کوي؟ د خپلې وینا د اثبات لپاره په قرآني آیت استدلال وکړی.

۴. د انسان لپاره د ځمکې څلور گټې بیان کړی.

۵. د شپې او ورځې له گرځېدنې څخه د وختونو په ټاکنه کې څرنگه استفاده کوو؟

۶. د شپې او ورځې څلور فایده یې بیان کړی.

۷. په سمندررونو کې د کښتو گرځېدنه انسانانو ته څه گټه رسولی شي؟

دويم لوست

په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۲)

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ آيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [البقرة: ١٦٤]

۵. له آسمانه د باران اوریدل

د الله ﷻ د قدرت له نښو نښانو څخه بل دلیل له اسمانه د باران د اوبو وریدل دی، چې د هغو په واسطه وچي او مړي ځمکي راژوندي، کوي او د ځمکي په مسخ ډول، ډول بوټي، وښه او ژوي راپیدا کوي او په خوځښت یې راولي. په دې ذکر شوي مبارک آیت کې له اسمان څخه مراد هغه لور لوری دی چې د ځمکي د پاسه دی. په باوري توګه د باران وریدل له ورېځو څخه د الله ﷻ د قدرت له نښو او د هغه د وحدانیت دلیل دی، ځکه یوازې الله ﷻ دی چې دا اوبه له ورېځو څخه را وروي.

۶. د ځمکي ژوندي کول

د ځمکي له ژوندي کېدو څخه مراد دا دی چې الله تعالی د باران د اوبو په را ورولو سره د ځمکي د ودې او رشد طاقتونه - چې د وچوالي او مرګ په حالت کې وي - په خوځښت او حرکت راولي چې له امله یې په ځمکه کې پټ شیان څرګندوي. هر ډول بوټي، گلونه، میوي اوداسې نور راشنه کيږي اوسمسور کيږي. د ځمکي ژوندي کېدل او د ځمکي پر مخ د ډول نباتاتو او حیواناتو خورېدنه د الله تعالی د قدرت له لویو نښانو څخه دي. لکه څرنګه چې قرآن کریم په بل ځای کې دا موضوع په ځانګړي بڼه بیانېست سره داسې انځور کړي ده:

قال الله تعالى: ﴿وَرَبِّىَ الْأَرْضِ هَدِيمَةً قَادِمًا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَّتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ رَوْحٍ نَبْتًا مَبْهِيجًا﴾ [الحج: ٥] ژباړه: او ته وچه موه ځمکه وښيي، کله چې موز پر هغې باران وورواوه په ناڅاپي ډول وخوځېده، ډډه شوه او هر راز ښايسته ښيرازه نباتات يې راوتوکول.

٧. د بادونو لگېدل

د الله تعالى د قدرت او وحدانيت بل دليل دادى چې هغه په خپل لوړ قدرت سره بادونه او هوا پيدا کړي ده، په خپلې ارادې سره يې په حرکت راولي او په خپل حکمت سره يې له يوه لوري نه بل لوري ته اړوي.

د بادونو لگېدنه مختلف ډولونه او شکلونه لري چې قرآن کریم هريو په جلا، جلا نومونو ياد کړى دى. بادونه کله له ختيځ نه لوېديځ لور ته، کله له لوېديځ نه ختيځ لور ته، کله له شمال نه سويل ته او کله هم له سويل څخه شمال لور ته حرکت کوي. همدارنگه بادونه ځانته ډول، ډول حالتونه غوره کوي: طرفاني يا ملايم، گرم يا يخ او تند يا نرم حالت چې په دې توگه بادونه يا **دالله ﷻ** د رحمت ښيي او يا د هغه د عذاب بيلگي وي. د بادونو قوت او چټکتيا په داسې اندازه سخته او ځواکمنه وي چې کله نا کله په ډېرو هيوادونو کې د هيتنا کې ورانې او تباهي لامل گرځي.

ځينو مفسرينو فرمايلي دي: د دې جملې يادونه ﴿وَتَصْرِيفِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسْتَخْرِجِينَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ د باران د اوبو په واسطه د ځمکې د را ژوندي کېدو او د ځمکې پرمخ د ساکبانو له خوځښت نه وروسته، په دې دلالت کوي چې د بادونو او هوا په وسيله د ځمکې پرمخ نباتاتو، حيواناتو او ټولو خوځېدونکو ته ژوند حاصلېږي، که چيرې الله تعالى بادونه له لگېدو څخه منع کړي، نو په ډېره لږه موده کې به هيڅ ژوى د ځمکې پر مخ پاتې نشي.

٨. په فضا کې خوړندي وريځې

د الله ﷻ د قدرت له روښانو دلايلو څخه د اسمان پرمخ خوړندي او ولاړې وريځې دي چې د الله ﷻ د خوښې او ارادې تابع او امر منونکې دي. ظاهراً که چيرې دغه وريځې سپکې وي، نو بايد فضا ته پورته شي او ورکې شي او که درزې وي، نو بايد ځمکې ته راوړي شي، خو الله تعالى په خپل قدرت او ارادې سره دغه وريځې په فضا کې خوړي کړي او ساتنه يې کوي، ترڅو د باران اوبه ورڅخه راواوړوي.

د ﴿السَّحَابِ﴾ د کلمې راوړل د ﴿الرِّيَّاحِ﴾ څخه وروسته د دې لپاره دي چې بادونه وریځې په حرکت راوړي او له یوه ځایه یې بل ځای ته لیردوي. د بادونو دا حرکت سره له دې چې د لیدو وړ نه دی، خو په خپل ذات کې داسې قوت او ځواک لري چې ونې له رینبو سره راباسي او آبادۍ نړوي. وریځې هم ډېرې درنې اوبه له ځان سره پورته کوي. کله چې د باران په بڼه ځمکې ته راتویږي له هغو څخه د ځمکې پر مخ ویروونکي سیلاوونه را منځته کیږي چې درې او ناوونه ډکوي او لوی لوی دریاونه جوړوي.

یوازې د عقل او پوهې څښتنان پوهیږي

په دې مبارک آیت کې چې کومې لویې نښې اونښانې ذکرشوي دي، پردې دلالت کوي چې نړۍ او کاینات سره له ټولې پراخۍ او لویۍ، یوحکیم پیداکوونکی او تدبیروونکی لري چې هغه د ټولو مخلوقاتو معبود او پالونکی دی. دا ستر دلائل او څرگندې نښې یوازې د عقل او پوهې څښتنان درک کولی شي څوک چې د الله تعالی د ځواک او عظمت په وړاندې د تسلیمۍ سر ټیټوي.

امام فخرالدین رازی (رح) د الله ﷻ نعمتونه په دوه ډولو - دنیوي او اخروي - باندې تقسیم کړي دي او وایي: هغه اته شیان چې الله تعالی په دې آیت کې بیان کړيدي، ظاهراً دنیوي نعمتونه دي او کله چې د عقل خاوندان په هغو کې فکر وکړي، نو د دې نعمتونو د پیداکوونکي پېژندنې ته لار مومي او په اخروي نعمتونو بدلېږي، خو له دغو نعمتونو څخه د دنیوي نعمتونو په توګه ګټه اخیستل یوازې د سلیم عقل او معنوي بصیرت د څښتنانو لپاره حاصلیدای شي. له دې کبله الله تعالی د آیت په پای کې فرمایي، په دې ټولو شیانو کې ښکاره دلائل دي چې د عقل او پوهې خاوندان پرې ښه پوهیږي^(۱)، نو ځکه دعلماءو او پوهانو دنده او مسؤولیت دی چې د الله ﷻ په کایناتو او مخلوقاتو کې فکر وکړي.

امام آلوسي د دې آیت په تفسیر کې لیکي: ابن ابی الدنيا او ابن مردويه له ام المؤمنین حضرت عایشې (رضی الله عنها) څخه روایت کړی دی چې دالله ﷻ پیغمبر ﷺ دا آیت ولوست او ویې فرمایل: ﴿وَبَلِّغْ لِن قُرْآنَهَا وَم یفکر فیها﴾ یعنې هلاکت او عذاب دي وي د هغه چا لپاره چې دا آیت ولولي او په هغه کې فکر ونه کړي.

۱-تفسیر کبیج ۴/ص ۲۲۵ دارالفکر ۱۹۸۱م

په طبيعت او کایناتو کې فکر کول د ایمان لور ته لاره پرانیزي

په پوررتني آیت کې الله تعالیٰ په کایناتو کې ځینو مهمو او ارزښتناکو حقایقو ته اشاره کړې ده چې هر انسان یې لیدلی او درک کولی شي. په دغو حقایقو کې فکر کول د دې لامل ګرځي، ترڅو عاقل او هوښیار انسان له خپلو سترګو نه د غفلت پټۍ لرې کړي، د کایناتو د خلقت په اسرارو کې څیر شي او په پایله کې د کایناتو پر خالق ایمان راوړي او د زړه له کومې د هغه عبادت او بندګي وکړي.

سره له دې چې انسان پدغه آیت کې یاد شوي حقایق هره ورځ او هر مهال په خپلو سترګو ګوري، خو بیا، بیا لیدل، نسیان او هیږول د دې لامل ګرځي چې انسان په دغو حقایقو کې له تدبیر او تفکر نه غفلت وکړي. له همدې امله لایزال خالق هوښیار او عاقل انسان د کایناتو د خلقت په بېلګو کې فکر کولو ته رابولي او همدا سبب دی چې د قرآن کریم ډېری آیاتونه په ﴿**لمکم تعقلون، لمکم تشکرون، أفلا تعقلون**﴾ او داسې نورو جملو سره پای ته رسېږي.

د دغو حقایقو له جملې څخه تر ټولو ستر او لومړی حقیقت دا دی چې د آسمانونو او ځمکې وجود ازلي نه دی او نه هم هغه په خپله پیدا شوی دی، بلکې د قادر او حکیم ذات له مخلوقاتو څخه دی.

دویم حقیقت چې په دې آیت کې یې بیان راغلی دی هغه د ځمکې او آسمانونو د خلقت په نتیجه کې د شپې او ورځې رامنځته کېدل او بدلون دی چې د شمسي منظومې او افلاکو په پرله پسې او دايمي حرکت، پراخ، منظم او خلل نه منورنګي دقیق نظام او قانون دلالت کوي. دغه منظم او هر اړخيزه دقیق نظام د علمې، خيبر او قدیر ذات پر وحدانیت او یو والي شاهد دی چې په خپل مطلق او بې ساري علم او قدرت سره یې ځمکې، آسمانونه شپه او ورځ پیدا کړي ده.

همدارنگه په دغه آیت کې ډېر نور حقایق هم ذکر شوي دي، لکه: د سمندر د اوبو د څپو پر سر د کښتو حرکت کول، د باران وریدل، د وریځو رامنځته کېدل او حرکت کول، د باد لګېدل، له ځمکې نه د وینو او نباتاتو ټوکېدل، رنگ په رنگ حاصلات او میوي، د ژویو او ساکټانو پیدا کېدل او داسې نور، چې دا ټول له الهي سترو او دقیقو قوانینو سره سم په هستۍ او کایناتو کې رامنځته کېږي او په کایناتو کې د تفکر لپاره ښه

زمینه برابروي او انسان ته پر خپل خالق او پالونکي د ایمان او د هغه د عبادت او بندگۍ لارښوونه کوي.

د دنیا په موجوداتو کې تفکر او تدبیر د علم او ساینس په حقایقو کې څیړنه او پلټنه او د علمي اکتشافاتو په اسرارو پوهېدل دا ټول د الله تعالی د معرفت او پر هغه باندې د ایمان راوړلو او د هغه علیم او قدیر ذات د عبادت کولو تر ټولو لنډه او آسانه لاره ده.

۱. له اسمانه د باران د اوبو اوریدل د الله تعالی د یووالي او قدرت دلیل دی. په دې هکله څرنگه استدلال کولای شئ؟
۲. د باران د اوبو په وسیله د ځمکې له ژوندي کیدو څخه مطلب څه دی؟
۳. د بادونو لگیدنه د وریځو په جوړښت، د باران په وریدو او د نباتاتو او حیواناتو پر ژوندانه څه اغیزه لري؟
۴. وریځې د الله تعالی د قدرت له نښو نښانو څخه بیان شوي دي. په دې هکله توضیحات ورکوئ.
۵. د مبارک آیت وروستی برخې څوک د کایاتو په هکله په فکر کولو مکلف کړي دي؟ په دې هکله د آیت وروستی برخه شرحه کړئ.
۶. د مبارک آیت په باره کې هغه نبوي حدیث بیان او شرحه کړئ چې د الله ﷻ په کایاتو او مخلوقاتو کې په فکر کولو ټینګار کوي.

کړانو زده کوونکو!

په ژوندانه کې د اوبو د ارزښت په هکله یوه پنځلس کرښیزه مقاله ولیکئ.

دریم لوست

په قرآن کریم کې د انسان د پیدایښت پړاوونه

قال الله تعالى: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سَلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُفْلَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ثُمَّ خَلَقْنَا الْأُنْفُثَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَمَلَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَبَارَكُ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾ [المؤمنون: ١٢-١٤]

د ځينو کلمو معناوې

سَلَالَةٌ: خلاصه، نتیجه، سوچه او ثمره.

لُرِيٍّ او حَقِيرِيٍّ اوبه، مني.

خَوْنِدِيٍّ ځای، د مور رحم.

تُرْلِيٍّ او جَامِدَه وینه، د مور د رحم په ديوال نښتي وینه.

د ژرول شوي مهرې په اندازه د غوښې يوه وړه ټوټه.

بَلْ مَخْلُوقٌ، د روح له پوکيدو وروسته کامل انسان.

ژباړه

مور انسان له سوچه خټې څخه جوړ کړ. بيا مو هغه په محفوظ ځای کې د اوبو يو څاڅکی وکړ خاوه. بيا مو هغه څاڅکي ته د وينې د يوې ټوټې بڼه ورکړه. بيا مو د وينې ټوټه بوتقې غوښه وگرځوله. بيا مو بوتقې غوښه هلووکی جوړ کړ. بيا مو هلووکی ته غوښه ور واغوستله. بيا مو هغه يو بل مخلوق جوړ کړ، الله د ډېر لوړ شان څښتن دی او له ټولوپيداوونکو نه ښه پيدا کوونکی دی.

تفسير

الله تعالی په دې مبارکو آيتونو کې خپل د قدرت او عظمت دلايل د انسان په خلقت، د هغه د جوړښت د پړاوونو، د هغه د ژوند او مرگ او دويم ځلي راژوندي کيدو په ترڅ کې بيان کړي دي، په داسې توگه چې د انسان د پيدايښت مرحله له خاورو څخه پيلېږي او د انسان په بشپړ بدن پای ته رسېږي.

قرآن کریم په دې مبارک آیت او نورو آیتونو کې فرمایلي دي چې انسان لومړی له خاورې څخه پيدا شوی دی. د انسان پيدايښت له خاورې څخه پيلېږي او د پړاوونو له تېرولو وروسته د

بني تي او بنيابسته صورت لرونكي انسان ورځه جوړيږي. له خاوري څخه د انسان د پيدايښت مراد دا دی چې الله تعالی د لومړي ځل لپاره آدم عليه السلام له خاوري څخه پيدا کړ، ييايې بي بي حوا له آدم عليه السلام څخه پيدا کړه، او بيا د انسانانو خلقت او پيدايښت له حضرت آدم او بي بي حوا څخه د نکاح او تناسل په ډول پيل شو. د انسانانو اصل له خاوري څخه دی، لکه څرنګه چې الله تعالی فرمايي: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ﴾.

د انسان د پيدايښت دويمه مرحله له نطفې څخه ده، الله تعالی فرمايي: ﴿ثُمَّ جَعَلْنَا نُطْفَةَ فِي قَرَارٍ مَكِينٍ﴾ دلته له نطفې نه مراد د نر او بېخي يوځای شوي اوبه (مني) دی.

د انسان د پيدايښت دريمه مرحله علقه ده، لکه چې الله تعالی فرمايي: ﴿ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً﴾ علقه يوه ټوټه وينه ده چې له نطفې څخه يې بدلون موندلی دی. د جنين پېژندنې طبي پوهان وايي: د جنين حجم د علقې په مرحله کې د يوه غټ مېرې په اندازه وي چې د ۱۲-۱۴ ملی مترو ترمنځ اوږدوالی لري او د رحم په دېوال پورې نښتی وي. د وينې دا تړلې وړه ټوټه وده کوي او په يوې ژوول شوې ټوټې غوښې بدلېږي چې قرآن ورته د مضعې نوم ورکړی دی. جنين د مضعې په مرحله کې د دريو سانتي مترو په کچه اوږدوالی لري چې د مسخ او پزې نښې په هغه کې د ډېرو نړيو خطونو په بڼه جوړيږي.

دا ټوټه غوښه (مضعه) د الله ﷻ په قدرت او مشيت خپل پرمختګ او بدلون ته دوام ورکوي، ترڅو د هډوکو د هيکل مرحلې ته رسېږي، په دې هکله قرآن کریم فرمايي: ﴿فَخَلَقْنَا الْمَضْغَةَ عِظَامًا﴾ او بيا دا د هډوکو هيکل په غوښو يا عضلي جهاز پوښل کيږي، لکه چې مبارک آيت يې بيانوي: ﴿فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾ يعنې يامو هغه هډوکو په غوښه وپوښل.

دلته قرآني آيت هغه حقيقت ته اشاره کوي چې د ۲۱ پېړۍ انسان حيرانوړي او هغه دا چې هډوکو او د هډوکو هيکل په جنين کې له عضلي جهاز څخه مخکې منځ ته راځي. کوم حقيقت چې د جنين پېژندنې علم په وروستيو کې کشف کړی هغه دا دی چې په بنسټيزه توګه د هډوکو سلولونه له عضلي سلولونو څخه توپير لري او د هډوکو سلولونه له عضلي سلولونو څخه مخکې رامنځته کيږي. اوهيڅ عضلي سلول نه دی ليدل شوی چې د هډوکو د سلولونو له بشپړيدو مخکې جوړ شوی وي. دا حقيقت قرآني نص ۱۴۰۰ کاله دمخه ثابت او تايد کړی دی. لکه څرنګه چې الله تعالی فرمايي ﴿فَخَلَقْنَا الْمَضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾ او بيا مو د غوښې ټوټه په هډوکو بدله کړه او هډوکو کې مو په غوښه وپوښل.

وروسته بيا په جنين کې روح پورکول کيږي او د هغه غوړي وده او پرمختګ کوي او په بشپړ او کامل انسان بدلېږي چې قرآني نص ورته داسې اشاره کړې ده:

﴿وَمِنْ آيَاتِنَا أَنْخَلَقْنَا خَلْقًا آخَرَ قَبْرًا لَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾. وروسته له هغه مو د هغه يو بل پيداښت وکړي (چې هماغه کامل انسان دی)، نو پاک او مبارک دی هغه ذات چې تر ټولو غوره پيدا کونکي دی.

په دې آيتونو کې د قرآن کریم علمي (ساينسي) اصحاژ

پورتنې متبرکه آيتونه د قرآن عظيم الشان د علمي اصحاژ له روښانو دلايلو څخه گڼل کيږي، ځکه چې د قرآن عظيم الشان ويناوي په دې آيتونو او نورو آياتو کې د انسان د خلقت او د هغه د مختلفو مرحلو په اړه داسې دقيقې او حيرانوونکې دي چې د الله تعالی له خوا له وحې پرته بل کوم مصدر او منبع نشي لرلی. هغه څه چې د طب علم او جين پېژندنې په شلمې او يوروشتمې پيړۍ کې له ډېرو څيړنو او د پرمختللو وسايلو له کارولو نه وروسته کشف کړل، قرآن عظيم الشان پنځلس پيړۍ دمخه په ډېر دقت او څرگند ډول دا موضوع بيان کړې ده.

پورتنيو آياتونو د انسان د خلقت او مرحلو ته اشاره کړيده. دغه پړاوونه په اوسني عصر کې د طب له مهمو څيړنيزو موضوعاتو څخه شميرل کيږي.

نوي علمي څيړنې، سره له دې چې د انسان د خلقت د مرحلو په هکله د قرآن عظيم الشان د ويناو چې پنځلس سوه کاله پخوا يې کړيدي، پخلی کوي. د قرآن عظيم الشان له خوا په ډېر دقت سره د هرې مرحلې نومول او د جين د رشد، ودې او د هرې مرحلې لپاره د نويو او حيرانوونکو کلماو کارول او هغه په داسې اوصافو يادول، لکه: نطفه، فرامگن، علقه، مضغه، د هلو کو د هيکل جوړيدل، په غوښو او عضلو د هلو کو پوښيدل او د داسې نورو چارو تاييد کوي.^(۱)

د طب د علم د معاصرو پوهانو له ډلې څخه پوعالم داسې وايي: (د قرآن عظيم الشان د آيتونو له مجموعې څخه چې د انسان د خلقت په هکله دي لاندیني مراحل څرگندېږي:

(د نطفې مرحله – د علقې مرحله – د مضغه او غير مضغه مضعې مرحله – د هلو کو مرحله – په غوښو د هلو کو د پوښيدلو مرحله – د شکل او صورت د بشپړيدلو مرحله (د کامل انسان مرحله) – د روح د پو کولو مرحله).

د نطفې اطلاق پر درې شیانو کيږي: د سړي نطفه يعنې موري حيوانات، د بښخي نطفه يعنې بويضه يا هگي، مختلطه يا يوځای شوي نطفه چې د نارينه او بښخينه نطفو د يوځای کېدونه توليدېږي او په قرآن عظيم الشان کې ورته د امشاح نطفه ويل شوي ده. ﴿إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ﴾ [الانسان: ۲] يعنې بيشکه مورز انسان له گډې شوي نطفې څخه پيدا کړي.

دا پړاو په خپلو دقيقو بدلونونو سره يوه اوونۍ نيسي او وروسته له هغه بيا دويمه مرحله يعنې د علقې مرحله پيل کيږي.

۱- باحث في اصحاح القرآن اللد کور مصطفی مسلم، ص ۲۳۲ دارالاسلم – رياض ۱۹۹۶م

د علفي مرحله دوه اوونۍ دوام کوي او جنين په دغه پړاوو کې ځان ته د تړلي وينې بڼه غوره کوي او حجم يې يو ملي ميټر وي. د رحم په ديوال پورې نښتې وي او قرآن عظيم الشان ورته په ډېر دقت سره دلفغي نوم ورکړی دی.

له دې وروسته د مضعې مرحله ده. په دې پړاو کې جنين د يوې بدني کليې په بڼه څرگندېږي. د جنين شکل په دې پړاو کې د يوې ټوټې ژول شوي غوښې په څېر وي، چې له خولې نه بهر اچول شوي وي، د مضعې کلمه هم همدا معنا ورکوي او قرآن کریم ورته مناسب او دقيق نوم ورکړی دی.

څلورمه مرحله د هلوکو او غوښو د تکوين او جوړېښت مرحله ده چې د جنين د عمر په پنځمه شپږمه او اوومه اوونۍ کې بشپړېږي او په ترڅ کې يې د وجود لاندېني او پاسني عضر وني هيکل جوړېږي. د جنين په اندامونو د عضلاتو لومړنۍ نښې د جنين د عمر په اوومه اوونۍ کې څرگندېږي چې دا پر عضلاتو د هلوکو د جوړېښت پر تقدم او مخکې والي دلالت کوي... وروسته بيا هلوکي په عضلاتو پوښول کېږي، لکه څرنگه چې قرآن عظيم الشان يې په هکله فرمايي:

﴿فَخَلَقْنَا الْمُهْمِصَةَ عِظَامًا فَكَسَمْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾

وروستی پړاو د جنين د صورت د بشپړېدو او د روح د پوکولو پړاو ده چې په آيت کې ورته د ﴿خالق آخر﴾ يا بل مخلوق نوم ورکړ شوی دی. الله تعالی د قرآن عظيم الشان په بل آيت کې د دې پړاو په هکله داسې فرمايي: ﴿هُوَ الَّذِي يُمَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ [آل عمران: 6] يعنې الله هغه ذات دی چې د ميندو په رحمونو کې تاسې ته د خپلې خوښې صورتونه درکوي.

﴿يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا عَزَاكَ بِرَبِّكَ الْأَكْرَمِ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ﴾ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَبُّكَ ﴿﴾ [الانفطار: 6-5] يعنې ای انسان! ته څه شي په خپل مهربان او عزتمن رب تېرېستې، هغه رب چې ته يې پېدا کړې، تو رسم يې کړې ته او ستا هر څه يې برابر کړل او په کومه څېره چې د هغه خوښه وه ته يې وښلولې.

په دې مرحله کې د جنين د غړو د جوړېښت عمليه دوام لري او هره ورځ او هر ساعت په هغه کې بدلون راځي او په دقيقه او منظمه توگه وده کوي.^(۱)

څرنگه چې د پېغمبر ﷺ احاديث د قرآن عظيم الشان د آيتونو تفسير کوي، نو په ځينو احاديثو کې د انسان د خلقت مراحل داسې شرحه شوې دي.

۱- په اختصار سره له - خلق الانسان بين الطب والقرآن - ص ۳۱۵-۳۱۹

په هغه حديث کي چي امام مسلم (رحمه الله) روايت کړی دی په هغه کي رسول الله ﷺ داسي فرمايي: «إِذَا مَرَّ بِالطُّغْيَةِ تَشْتَكُونَ وَأَرْعُونَ قِيْلَةَ بَعَثَ اللَّهُ إِلَيْهَا مَلَكَ فَصَوَّرَهَا، وَخَلَقَ سَمْعَهَا وَبَصَرَهَا وَجَلَدَهَا وَأَلَمَّهَا وَعَظَمَهَا، ثُمَّ قَالَ: يَا رَبِّ، أَدْرَأَمَ أَلْتِي؟ فَيَقِيضِي رَبِّكَ مَا شَاءَ وَيَكْتَبُ إِلَيْكَ»^(۱) ژباړه: کله چي د نطفې له عمر څخه ۴۲ شپې تېرې شي، الله تعالی ورته پرېښته ورلېږي، ترڅو د هغه صورت بشپړ کړي او د هغه اور بندنه، کتنه، پوستکي، غوښته او هډلو کي جوړ کړي. وروسته بيا پرېښته له الله ﷻ څخه پوښتنه کوي: دا جنين هلاک دی که جلی؟ نو الله ﷻ هغه پرېکړه کوي چي څه يې غوښتي وي او پرېښته يې لیکي.

د قرآن عظیم الشان د آيتونو له مجموعي او د نبوي احاديثو نه دا څرگندېږي چي د جنين د اعضاوو جوړښت او د جنس تعين يې د تناسلي غدو په تشخيص سره په څلوېښتو ورځو کي ترسره کېږي.

په دې ترتيب مور، گورو چي د جنين د وېش مراحل چي د علمي څيړنو او اکتشافاتو پر بنسټ حاصل شوي، يوازې دا نه چي له قرآن سره مطابقت لري، بلکې په دې لړ کي د قرآن عظیم الشان تعبيرات او اصطلاحات له ډېر دقت نه برخمن دي.

هغه څه چي مو د قرآن عظیم الشان په آيتونو کي د انسان د خلقت د مراحلو په هکله ولوستل که له يوې خوا د الله تعالی په وجود او وحدانيت شاهدي ورکوي له بلې خوا د ټول بشریت لپاره د الله تعالی له لوري د آخري پيغمبر په توگه د حضرت محمد ﷺ د رسالت او نبوت په رېښتینولي او د الله تعالی له لوري د بشریت د هدايت او لارښوونې لپاره د هغه د رېښتيني کتاب قرآن مجيد په حقايت دلالت کوي.

له نن څخه پنځلس سوه کاله پخوا په ډېر دقت او تفصيل سره د انسان د خلقت د مراحلو په اړه داسي نوي او حيرانوونکي خبرې يوازې او يوازې د الهي وحې له لاري ممکنې وي. هغه مهال نه په مکه، نه په مدينه او نه هم د هغه وخت په پرمختللو ښارونو کي د انسان د خلقت د اسرارو په اړه د طبي زده کړو او څيړنو کوم مرکز شتون درلود. نه داسي وسايل وو چي د هغو په کارولو سره د جنين د ودې، رشد او خلقت پټ اسرار کشف کړای شي، نه هم هغه څوک چي قرآن کریم پرې نازل شوی و، يعنې حضرت محمد ﷺ د طب او جنين پيژندنې کوم سبق ويلی و. الله تعالی په دې اړه څه ښه او رښتيا فرمایلي دي: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾ [الرعد:۳۱] ژباړه: ښکته په دې ټولو کي د هغو خلکو لپاره پوره دلايل دي چي له غوراو فکر نه کار اخلي.

د لوست گټې او لارښوونې

له ذکر شویو آیتونو څخه ځینې لارښوونې دا دي:

- ❖ په دې مبارکو آیتونو کې د الله ﷻ د قدرت، علم او حکمت دلیلونه او نښانې بیان شوي دي.
- ❖ قرآن کریم د انسان د پیدایښت مراحل بیان کړي دي.
- ❖ د انسان پیدایښت تصادفي او بې فایدي نه دی. له لومړي جوړښت نه وروسته د پیدایښت تر پایله د الله تعالی تر بشپړ رعایت او توجه لاندې دی.
- ❖ قرآن کریم د انسان خلقت او جوړښت په دقیقه توګه بیان کړی. په داسې حال کې چې د طب علم په خپلو پرمخ تلوو وسایلو سره په دې وروستیو وختونو کې دې حقیقتونو ته لار موندلې ده.

❖ قرآن کریم جنین د پیدایښت په مختلفو مرحلو کې په داسې نومونو ستایلی چې د جنین له واقعي حالت سره کامل او بشپړ سمون لري. حال دا چې طبي څیړنو د قرآن کریم له نازلېدو څخه په پېړیو وروسته دا حقایق کشف کړي او یوازې د هغه مرحلې بې ذکر کړي دي.

❖ په یادو شویو اوصافو باندې د انسان د جوړښت او خلقت پړاوونه د قرآن عظیم الشان په اصحاژو او د الله ﷻ په قدرت او وحانیت دلالت کوي.

۱. د جنین د جوړښت د مرحلو نومونه په هغه ترتیب راځي چې په ذکر شویو آیتونو کې راځي دي.
۲. د جنین د جوړښت د هغو مرحلو معنا چې قرآن کریم بیان کړې ده څرګنده کړی.
۳. د قرآن کریم علمي اصحاژ په ﴿فَخَلَقْنَا الْمُنْضُجَةَ عَقَاقِمًا فَكَمَسْنَا الْأَرْحَامَ لَحْمًا﴾ آیت کې د طبي علومو د اکتشافاتو او د نوي عصر د جنین پېژندنې په اړوند تشریح کړی.
۴. قرآن کریم په ذکر شویو مبارکو آیتونو کې د انسان خلقت او جوړښت په څو مرحلو کې بیان کړی؟ څرګند یې کړی.
۵. د جنین د جوړښت، ودې او بشپړتیا په اړه مو چې د بیالوژۍ په مضمون کې څه لوستلي دي، د قرآن عظیم الشان د هغو آیتونو په رڼا کې سره مقایسه کړی چې د انسان د خلقت او پیدایښت په هکله دي.

د قرآن عظیم الشان د آیتونو په رڼا کې او د تازه علمي اکتشافاتو نه په استفادې سره د انسان د خلقت په اړه یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو نه ګټه نه وي.

د بني آدم وقار او درنښت

قال الله تعالى: ﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْوَبْرِ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾ [الإسراء: ۷۰]

ژباړه

او پيشکه مورن بني آدم ته عزت ورکړ او هغو ته مو په وچه او لمده کې سپرلی وړکړي او هغو ته موله پاکو شیانو څخه روزي ور په برخه کړه او پر خپلو زیاترو مخلوقانو مو بیکاره لوړتیا وروښله.

تفسیر

الله تعالی په ذکر شوي مبارک آیت کې پر ټولو مخلوقانو باندې د بني آدم فضیلت او غوره والی بیان کړی دی او د خپلو څینو نعمتونو چې پر انسان بې پیرزو کړي دي یادونه کوي. الله تعالی انسان ته په نظم، بیان، عقل، علم، توازن او د بدن او صورت په ښکلا د ځمکې د سربر نورو مخلوقانو لکه، بیریان او حیواناتو برترې او غوره والی ورکړی دی.^(۱) ځینې مفسرین د انسانانو د هدايت او لارښوونې لپاره د پیغمبرانو رالیول د انسان د عزت او تکریم مثال او نمونه بولي.^(۲) په ځینو تفاسیرو کې د انسان د لیک او لوست قوت د انسانانو د تکریم او عزت نښه ګول شوي ده.^(۳) هغه څه چې مفسرینو د انسانانو د فضیلت او غوره والی په هکله یاد کړي دي یوازې د مثال او نمونې په ډول دي، ځکه د انسان د عزت او تکریم انواع او بیلګې دومره زیاتې دي چې له شمیره وتلي دي.^(۴)

باید وپوهیږو چې د الله ﷻ لورې د انسان تکریم او عزت د انسانانو بني نوعي ته شاملېږي،^(۵) او یوازې یوې ډلې او یا خلکو ته ځانګړي نه دي، ځکه په دې آیت کې د (بني آدم) لفظ مطلق ذکر شوی دی او د ټولو انسانانو (نارینه او ښځینه) جنس ته شاملېږي.

په دې مبارک آیت او د قرآن عظیم الشان او نبوي سترو په نورو نصوصو کې د انسان او انساني حقوقو په اړه لیدل کېږي چې د اسلام دین د الهي اخري، دايمي او شامل دین او قانون په حیث، په یو مناسب وخت او زمان کې د انسان د تکریم او عزت اعلان وکړ او د هغه حقوق

۱- اسر التفاسیر - د ابوبکر الجرايزي تالیف، ص ۲۵۷

۲- التفاسیر المیسر - ص ۶۴

۳- تفسیر البحر المحیط - ج ۶ - ص ۸۵

۴- تفسیر البحر المحیط - ج ۶ - ص ۸۵

۵- تفسیر ابن عجبیه - ص ۲۴۹

بي هغه وخت له تېري او تعرض څخه وژغورل او خوندي يې كړل. كله چې بيوزلي انسان د ظلمونو، تېريو او بندگي، بېكارو او ډېر ځله له هغه سره د څارويو په څېر او يا تر هغې هم بده او ناوړه معامله ترسره كېدله، په داسې حال كې د بشر د حقوقو او د هغې د نړيوالې اعلاميې كومه پته نه وه، او نه هم د بشر د حقوقو د ساتنې لپاره كوم قانون او يا اداري شتون درلود.

د انسان د عزت او كرامت څښې نموني په لاندېنيو مثالونو كې په تفصيل سره بيان شوي دي.

۱. توازن او د شكل او صورت بېكلا

الله تعالی انسان ته د عزت، كرامت او فضيلت په نعمت سره په خپلو نورو مخلوقاتو لوړتيا او غوره والی ورسېلی دی.

د انسان د عزتمندی او غوره والي نموني د نورو مخلوقاتو او څارويو په پرتله زياتې دي چې څينو ته يې اشاره كوو. د انسان عزتمندی په دې معنا چې هغه يې په بڼايسټه او مناسب شكل او بڼه پيدا كړی دی، لكه څرنگه چې الله تعالی فرمايي دي: ﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾ [التين: 4] يعنې موز انسان په ډېره بڼه پيدا كړ.

پرته له شكه توازن او د شكل او صورت بېكلا د الله ﷻ له لوري د انسان د تكريم او عزت څرگنده نښه ده.

د انسان په پېدايښت كې د عزت او غوره والي بله نښه داده چې نور حيوانات پاكې او نظافت نه پېژني، د ځان په پټولو نه پوهېږي، د خوب، استراحت او د خوراك او څښاك كړنلاره نه پېژني، گټې نشي لاس ته راوړلی او د ضرر او تاوان مخنيوی نشي كولاى، ټول حيوانات له عقلي او فكري ځانگړتياوو، پوهې، پرمختگ او تمدن څخه محروم دي. يوازې انسان دی چې له ټولو امتيازاتو څخه برخمن دی. عبدالله ابن عباس (رضي الله عنهما) د انسان عزتمندی او غوره والی ډېر بڼايسټه تمثيل كړی دی او داسې فرمايي: د حيواناتو پر خلاف انسان خپله خوله د ډوډوې خورلو لپاره ځمكې ته نه ښكته كوي، بلکې په خپلو گوټو خوراك پورته كوي. همدارنگه د څښلو لپاره خپله خوله اوبه ته نه ښكته كوي، بلکې د گيلاس يا لوبښي په واسطه اوبه را اخلې او څښي يې.^(۱)

۲. د وچې تسخېرول

د انسان دعزت او لوړتيا له نښو څخه بله نښه داده چې الله تعالی د طبيعت قوتونه او هغه څه چې په ځمكه كې دي د انسان تابع گرځولي دي. همدارنگه په ستورو او افلاكو كې يې د هستې قوتونه د انسان د خدمت او هوساينې لپاره پيدا كړي دي. په دې آيت كې الله تعالی پر انسان احسان او بېرزوينه كړې ده او دی يې په وچه كې پر مختلفو حيواناتو برلاسه كړي دي.

۱- تفسير النجیر و التوریر - لابن عاشور - ج ۸ - ص ۲۴۹

ده ته يې ټول تابع کړي دي، چې له هغو څخه د خپلې گټې او نېغېگي لپاره کار واخلي. همدارنگه انسان ته يې قدرت وربښلی چې د ننگ راتگ او انتقال له وسايلو څخه په فضا، وچه او سمندر کې لکه، څاروي، موټر، اورگاډي، کښتۍ او الوتکو څخه د خپلې گټې او هوساينې لپاره کار واخلي. الله تعالی فرمايي: ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْهَبَاءَ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٢﴾ وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعْلَمُونَ بِغَيْبِ اللَّهِ لَا تَخْفِئُهَا مِنْ الْإِنْسَانِ أَعْلَانٌ ﴿٣٣﴾﴾ [الإبراهيم: ٣٢-٣٤]

ژباړه: الله هغه ذات دی چې آسمانونه او ځمکه يې پيدا کړل او له اسمان څخه يې اوبه راواورولې، يايې د هغو په وسيله تاسې ته د روزۍ لپاره ډول ډول ميوي پيدا کړي، او بيړۍ يې ستاسو لپاره تابع او ايل کړي چې په سمندر کې د الله په حکم روانې شي او سيندونه يې ستاسې لپاره جاري کړل او کټور يې وگرځاوه ستاسې لپاره لمر او سپوږمۍ چې د دنيا تر پايه په نه ستړي کيدونکې توگه چليري او شپه او ورځ يې ستاسې لپاره په کار اچولې ده.

هغه څه چې تاسو غوښتل هغه يې درکړل، که تاسې وغواړئ چې د الله ﷻ نعمتونه وشميرئ، نو شميرلی يې نشئ. حقيقت دا دی چې انسان ډېر يې انصافه او ناشکره دی.

٣. له سمندرونو څخه گټه اخيستل

د الله ﷻ له لوري انسان ته د عزت وړ کولو بله نښه دا ده چې په سمندرونو باندې يې ورته د تسخير قدرت ورکړی دی. الله تعالی انسان ته د بيړۍ جوړولو وس او توان ورکړی چې د هغې په واسطه خپلې اړتياوې پوره کړي او ډول ډول گټې ورڅخه واخلي، سمندر د انسان لپاره يوه بله نړۍ ده چې د وخت په تېرېدو سره په هغه کې نوي رازونه برسيره کيږي، له سمندر څخه اوس مهال په ډول ډول طريقو گټه اخيستل کيږي چې په پخوا زمانو کې د انسان علم له هغونه عاجز وه.

فعاليت

زده کوونکي دې له سمندرونو څخه د گټې اخستلو صورتونه تر بحث او څيړنې لاندې ونيسي او بيا دې څو تنه په دې هکله د ټولگيوالو په وړاندې خبري وکړي.

٤. پاکه او حلاله روزي

انسان ته د الله تعالی د عزت وړ کولو بله نښه دا ده چې ده ته يې الهام کړی ، له هغو حلالو شيانو څخه چې يې غوښتي وي خپل خوراک لاس ته راوړي. انسان د الهی نعمتونو سره د عادت له امله کله، کله دغه نعمتونه هيروي او هغه وخت يې په ارزښت پوه شي، چې ورڅخه محروم شي. کله چې انسان په غړيدلو سترگې او وينې زړه وگوري ، نو د الله ﷻ نعمتونه په ټولو ځايونو او په ټولو شيانو کې کتلې شي. لمر، هوا، اوبه، روغتيا، د کرځېدو وړتيا، حواس،

عقل، او د خوړلو او څښلو ډېر شیان، دا ټول الهي نعمتونه دي چې انسان ته يې ور په برخه کړي دي. الله تعالی انسان ته د خوړلو او څښلو بې شمیره ډول، ډول نعمتونه ورکړي دي. کوم شیان چې انسان ورڅخه د خوړلو او څښلو لپاره گټه اخلي هغه په خو، خو برابره له هغه څه نه چې نور حیوانات ورڅخه گټه ترلاسه کوي، ډېر دي. له همدې کبله الله تعالی د پاکي او حاللي روزی، احسان پر انسان باندې کړی دی او فرمایي: ﴿وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ﴾ کوم پاک او مزه دار خوړه چې الله تعالی پر انسانانو پیرزو کړي دي. هغه ډېر زیات دي چې هېڅکله یې شمیرلای نشو او هر ډول گټه اخیستلو ته شاملېدی شي. الله تعالی دغه نعمتونه په ځانگړي ډول خپلو مخلصو او مؤمنو بندگانو لپاره خاص کړي دي، خو دا یې پرې لازم کړی دي چې د دغو نعمتونو په وړاندې د الله ﷻ شکر ادا کړي او له اسراف او د الله تعالی په وړاندې له سرغړونې څخه ځان وژغوري.

۵. پر نورو مخلوقاتو دانسان فضیلت او غوره والی

انسان ته د الله ﷻ د عزت وړ کولو بله بیلگه دا ده چې هغه ته یې د عقل، فکر او پوهې له امله پر نورو مخلوقاتو فضیلت او لوړتیا ورکړې ده. د انسان تر ټولو لوی فضیلت او غوره والی د ځمکې پر مخ د هغه خلیفه گرځول دي چې هغه یې په وړتیاوو او ځانگړتیاوو سمبال کړی او پر نورو مخلوقاتو یې غوره گرځولی دی. ټول مسلمان علماء او پوهان په دې آند او نظر دي چې بنی آدم په مطلقه توگه له پیرانو او نورو مخلوقاتو څخه لوړ او ډېر غوره دی. ځانگړي بني آدمان له پرېنتو څخه غوره دي، خو په عامه توگه پرېنتي له عامو انسانانو څخه غوره گڼل کېږي.

امام رازی (رح) د تکریم او تفضیل ترمینځ د توپیر په هکله چې په تکریم سره دا مبارک آیت شروع شوی او په تفضیل پای ته رسیدلی داسې وايي: انسان ته پر نورو حیواناتو غوره والی او عزت د طبیعي او ذاتي امورو لکه عقل، نطق، بڼه او بڼه قد او قامت له مخې بېل شوی دی، خو د رېښتینو عقایدو او غوره اخلاقو حاصلول انسان ته فضیلت وربښي.^(۱)

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ پر ټولو ځمکنيو مخلوقاتو باندې د انسان د کرامت او غوره والي اعلان.
- ❖ الله تعالی پر انسان احسان کړی، پر هغه یې د خپلو نعمتونو پیرزوینه کړې ده او هغه یې د عزت او تکریم په لوړو مرتبو نازولی دی.

(۱) تفسیر مفتاح الغیب - لفخرالدین الرازی ج ۲۱/ص ۱۷.

❖ الله تعالی انسان په وچه او سمندر کې د طبیعت پر څواکونو مسلط کړخولی، ترڅو له هغو نه ګټه ترلاسه کړي.

❖ الله تعالی د طبیعت قوتونه په کایناتو کې د انسان د خدمت او ګټې لپاره تابع کړي دي.

❖ الله تعالی د انسان لپاره تر ټولو غوره او سپیڅلي خواږه برابر کړي دي او د ده خوراک او څښاک تر ټولو حیواناتو، مرغانو او خزندگانو غوره دی.

❖ څرنگه چې انسان د الله تعالی معزز او مکرم مخلوق دی، نو پر هغه لازمه ده، ترڅو خپل دغه عزت او منزلت ته متوجه وي او داسې عمل ونه کړي چې د هغه د انساني کرامت او عزت خلاف وي.

❖ د الله تعالی له اوامرو نه سرغړونه، لکه: کفر اختیارول، له الله ﷻ سره شریک نیول او ګناه کول د انسان له مقام سره چې د ځمکې پرمخ د الله تعالی غوره مخلوق دی، مناسب کار نه دی.

❖ د انسان کرامت او د هغه شرعي او بشري حقوق له تېرې نه محفوظ دي او هېڅوک دا حق نه لري چې د هغه پر ځان، مال، وقار او عزت تېری وکړي.

❖ د انسان د حقوقو رعایت او د هغو ساتنه د هر مسلمان وجیبه او شرعي مسؤلیت دی. په اسلامي ټولنه کې وګړي، کورنۍ، ټولنه او دولت د بشر د حقوقو د ساتنې او مراعاتولو دیني مکلفیت لري.

۱. په تېر شوي مبارک آیت کې د انسان لپاره د پنځو عزتونو او فضیلتونو یادونه شوې ده، هغه بیان کړئ.

۲. د انسان لپاره په وچه کې د الهي نعمتونو نمونې په لنډه توګه څرګندې کړئ.

۳. د انسان او نورو ژویو او ساکنینو د رزق او روزی ترمنځ توپیر څه دی؟

۴. انسان د دې ټولو عزتونو او نعمتونو په وړاندې، چې الله ﷻ ور په برخه کړي دي، څه مکلفیت لري؟

۵. (د بنی آدم له ځانګړتیاوو دا دي چې حتی له ملایکو څخه هم غوره والی لري) دا مطلب شرحه کړئ.

۶. د انسان د تکریم او فضیلت ترمنځ توپیر څه دی؟

زده کوونکي دې د قرآني آیتونو او نبوي احادیثو نه په استفادې سره د انساني کرامت او د بشر د حقوقو د ساتنې او پر هغې د تېرې نه کولو په اړه یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو څخه ګټه نه وي.

آية الكرسي د قرآن لوره څوکه

قال الله تعالى: ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾
[البقرة: ٢٥٥]

د کلمو معناوي

تل ژوندى.

الْحَيُّ:

الْقَيُّومُ:

پرکالي، پریشاني.

سَيِّئًا:

په خپل ذات ولاړ، د نورو ساتونکي او سمبالونکي.

وَلَا يَئُودُهُ:

هغه نه ستړی کوي، پر هغه دروندوالی نه راوړي.

ژباړه

الله ﷻ يو ذات دی، له هغه ژوندي ابدي ذات نه پرته چې ټول کاینات يې سمبال کړي دي، بل هيڅ اله (معبود) نشته؛ هغه نه ویده کيږي او نه پرکالي پري راځي. په اسمانونو او ځمکه کې چې هر څه دي، د هغه دي. څوک دی چې د هغه په وړاندې د هغه له اجازې پرته سپارښت و کړای شي؟ څه چې د بندگانو په وړاندې دي پر هغو هم خیر دی او څه چې له هغوی نه پټ او د هغوی ترشا دي پر هغو هم خیر دی او د الله ﷻ له معلوماتو څخه هيڅ شی د هغوی (بندگانو) په ادراک کې نشي ایساریدای مگر دا چې د کوم شي علم ورکول هغه په خپله وغواړي. د هغه د کړسې، پراختیا له اسمانونو او ځمکې نه لویه ده او د هغو (اسمانونو او ځمکې) ساتنه د هغه لپاره کوم ستومانوونکی کار نه دی. یوازې هماغه، یو، لوی او لوړ ذات دی.

تفسیر

د قرآن لوره څوکه

آية الكرسي په لسو مستقلو او خپلواکو جملو مشتمله ده چې هره جمله یې د الله ﷻ له یووالي او بنیاسته او جلیله صفتونو څخه بحث کوي.^(۱) په دې آیت کې اتلس ځله د الله ﷻ نومونه د

۱ - دابن کثیر د تفسیر مختصر ج ۱/ص ۲۳۰

ظاهر اسم او يا د ضمير په بڼه ذکر شوي دي. د غه مبارک آيت د قرآن کریم له ډبرو لویو آيتونو څخه دی چې د فضیلت په هکله يې ډېر احاديث نقل شوي دي. په يو صحيح حديث کې د الله ﷻ له پيغمبر ﷺ څخه نقل شوي چې فرمائي: آية الکرسی د قرآن له لویو آيتونو څخه گڼل کيږي ^(۱). په بل حديث کې راغلي دي: د الله تعالی اسم اعظم په همدې آيت کې دی ^(۲). په يو بل حديث کې راغلي دي: د هر شي لپاره لوړه څوکه وي او د قرآن لوړه څوکه د بقرې سورت دی. په هغه کې يو داسې آيت دی چې د قرآن امام او لارښود دی او هغه آية الکرسي ده.

آية الکرسي د الله ﷻ د وحدانيت په صفت سره پيل شوي ده: ﴿اللَّهُ نَا إِلَهُ أَبَا مُرٍ﴾، نو الله ﷻ هغه يوازینی ذات دی چې د عبادت او لمانځني وړدی او د الله ﷻ دا صفت د دين بنسټ دی. انسان يوازي د الله ﷻ بنده دی او له هغه پرته د بل چا عبادت نه کوي اونه هم پرته له الله ﷻ څخه بل چاته مخ اړوي او نه هم له چاته مرسته غواړي.

بل صفت چې په آية الکرسي کې ذکر شوی هغه د الله ﷻ د حيات او قيوميت صفت دی: ﴿الحي القيوم﴾. د حيات(ژوند) صفت چې الله ﷻ ته ثابت شوی، تل او همیشنی ذاتی ژوند دی چې فنا او زوال نه لري دا حيات د هغه ژوند په څېر نه دی چې بشر يې پيژني.

د الله ﷻ د قيوميت صفت: الله تعالی هغه ذات دی چې د ټولو کارونو د تل لپاره تدبير کوونکی او اداره کوونکی دی. الله ﷻ په خپل ذات قايم دی خو د الله ﷻ نه پرته هر څه چې دی د الله ﷻ په ارادې قايم دی.

په آية الکرسي کې د الله تعالی لپاره بل ذکر شوی صفت دا دی چې په الله تعالی خوب او پرېشاني نه راځي او له هر ډول خوب څخه يې پروا او بې حاجته دی: ﴿لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ﴾، او الله ﷻ له دې ټولو اړتياوو څخه پاک او سپېڅلی دی.

الله تعالی د آسمانونو او ځمکې يوازينی مالک او متصرف دی او هر څه چې په اسمانونو او ځمکه کې دي ټول د الله ﷻ په واک او اختيار کې دي. هر چاته يې چې وخواړي وربښي يې او چاته يې چې ونه غواړي له هغه نه يې منع کوي. ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾. دا مبارک آيت مطلق ملکيت د الله ﷻ لپاره ثابتوي. او د الله ﷻ ربښتني بندگان پردي ټينگ ايمان لري چې ټول شيان د الله ﷻ په واک کې دي او د الله ﷻ په اراده منځ ته راځي د همدې ايمان له مخې د رضایت احساس کوي او خپل ژوند په قناعت سره تېروي.

۱-المعجم الکبير للطبرانی - ۸۵۳۵ حديث .
۲-د امام احمد بن حنبل مستدرک - ۴۶۱/۴

د الله تعالیٰ بل صفت په مبارک آیت کې د الرهیت او معبودیت د مقام تثبیت او توضیح ده په دې ډول چې الله تعالیٰ یوازینی برحق معبود او ټول مخلوقات د هغه بندگان دي چې د ده له عبودیت څخه نشي وتلی. ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾. یعنې هیڅوک د الله له اجازې پرته شفاعت نشي کولای. په دې مبارک آیت کې له بتانو او نورو ناحقو معبودانو څخه هر ډول مرسته او شفاعت، چې مشرکان او کفار د هغو دعویٰ لري، رد شوی دی. د ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ مبارک آیت د الله تعالیٰ د علم صفت او بشپړ حاکمیت ټیټوي. د الله تعالیٰ علم مطلق دی چې تېرې، موجودې او راتلونکې زمانې ته شاملېږي، همدارنگه هغه په ظاهر، باطن، پټه، ښکاره او د دنیا او آخرت په ټولو چارو خبر دی.

انسان په خپل لږ علم او پوهې سره په لږو شیانو پوهېدلی شي ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ﴾. الله تعالیٰ د خپل علم یوه ډېره لږه برخه خپلو بندگانو ته ظاهر وي چې د هغه په واسطه څه شیان پېژندلی او کشفولی شي. په دې مبارکه جمله کې د الله بشپړ علم او د مخلوق د علم او پوهې نیمګړتیا او کمې ثابتېږي. الله تعالیٰ انسان ته د لږ علم په ورکولو څه شیان ښکاره کوي: ﴿سَرَّيْنَهُمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ لَبِثُوا لَيَالٍ يَوْمَ تَكْفُ بِرَبِّكَ أَكْثَرَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ [فصلت: ۵۳].

ژباړه: ډېر ژر به موره دوی ته خپلې نښانې په آفاقو (کایناتو) کې او هم د دوی په نفسونو کې وښيي، تردې پورې چې دوی ته دا خبره څرګنده شي چې دغه قرآن په رښتیا سره په حقه دی، آیا دا خبره کافي نه ده چې ستا رب پر هر څه شاهد دی.

خو انسان پر خپل لږ علم مغرورېږي او د حقیقي علم څښتن هیروي. بیا مبارک آیت د الله تعالیٰ عظمت او د ملاک پراخي بیانوي او فرمائي: ﴿وَرِيعٌ كَرِيمٌ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾. د کرسی په تفسیر کې د علماو او مفسرینو دوه مشهور قولونه دي: یو د سلف او د امت د مقدماتو علماوو نظر، چې هغوی د دې مبارک آیت د ظاهر نص پر بنا الله تعالیٰ ته د کرسی په وجود معترف دي، خو وایي چې موره د هغې په حقیقت نه پوهېږو، ځکه په هغې پوهېدنه او د هغې درک زموږ د توان او قدرت څخه بهر دی، خو په دې بشپړ ایمان لرو چې د الله تعالیٰ کرسی پر اسمانونو او ځمکې احاطه لري. دمفسرینو دویم نظر د امت د متاخرو علماؤ نظر دی چې هغوی کرسی په علم، قدرت او د الله تعالیٰ په ساطعي او ظاهري سره تفسیر کړې ده او هغه پر کایناتو د الله تعالیٰ د بې ساری علم او حاکمیت نه کنایه ده. ځینې مفسرین له عبدالله بن عباس رضي الله عنهما څخه روایت کوي، فرمائي: (د الله ﷻ د کرسی نه مطلب د هغه علم دی) (۱۱) چې په ټولو شیانو احاطه لري.

(۱) تفسیر الوسيط للسيد طنطاوي، ج ۱، ص ۴۷۸

کله چې قرآن کریم ویلي دي چې د الله ﷻ کرسی اسمانونه او ځمکه راگیروي، معنا یې دا ده چې د الله ﷻ کرسی د اسمانونو او ځمکې په پرته لویه ده. لکه له ابوذر غفاری رضی الله عنه څخه روایت شوی چې فرمایي یې دي. له نبی کریم صلی الله علیه و آله څخه مې د کرسی په هکله پوښتنه وکړه. وېې فرمایل: ای ابوذر! اووه اسمانونه او اووه طبقي ځمکه د کرسی په پرته، په بیدیا کې د یوې لویدلې حلقې څخه زیات نه دي، بیا د الله ﷻ د عرش حیثیت د کرسی په مقایسه داسې دی، لکه په بیدیا کې د هغې حلقې وړو کوالی د بیدیا په پرته ^(۱).

اوس بشریت سره له ټولو علمي پرمختګونو یوازې سپوږمۍ ته چې د ځمکې له اقصا رو څخه ده او یوازې څو نوري ثانیې له ځمکې څخه فاصله لري، رسیدلی دی. همدارنگه لمر له ځمکې څخه په ۹۳ ملیونه میله فاصلې او واټن سره یوازې اته (۸) نوري دقیقې او څو ثانیې وخت نیسي. په داسې حال کې چې ستوری، افلاک او کهکشان چې د الهی کایناتو په منځ کې ځای لري په سلګونه نوري کلونه واټن لري. دا چې نور په یوه ثانیه کې درې سوه زره کیلومتره فاصله وهي. دا ټول کشفیات یوازې د دنیا په اسمان کې رامنځته شوي. د الله ﷻ د نورو اسمانونو او ملکوتو په هکله به څه وویلی شو؟!

بل صفت چې مبارک آیت د قادر الله ﷻ لپاره ذکر کړی، دا دی چې دا ټول اسمانونه او ځمکه او اسماني ملکوت د الله ﷻ تر ارادې، تدبیر او ادارې لاندې دي چې ساتنه یې د الله ﷻ لپاره هیڅ ډول دروند والی، ستړیا او ستونزه نه رامنځته کوي او یوازې الله تعالی دی چې دا ټول کاینات او نړۍ یې په خپل مشیت او قیومیت سره ساتلې ده.

دغه مبارک آیت په **﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾** سره پای مومي چې د لویۍ او عظمت صفتونه یوازې د الله ﷻ لپاره ثابتوي او دا یو منطقي او بنیایسته پای دی، ځکه کوم صفتونه چې د الله تعالی لپاره په آیه الکرسي کې بیان شوي او اسمانونه او ځمکه سره له دې پراخې او لوی والي، پر دې روښانه او څرګند دلیل دی چې پیداوونکی، تدبیروونکی او ساتونکی یې باید هغه ذات وي چې ټول د عظمت او لویې صفتونه د هغه خاصه او ځانګړتیا وي. که څوک د داسې لویۍ دعوه وکړي الله تعالی یې هلاکوي، لکه څرنګه چې فرعون یې هلاک او تباه کړ.

فعالیت

زده کوونکي دې په خپلو کې په دې اړه خبرې او څېړنه وکړي چې انسانانو سره له علمي پرمختګونو او اکتشافاتو بیا هم د الله تعالی ډېر لږ مخلوقات پېژندلي دي.

(۲) صحیح ابن حبان، ج ۲، ص ۷۱

د لوست گټې او لارښوونې

له دې لوست څخه لاندینې گټې تر لاسه کولای شو:

- ❖ آیت الکرسي د الهي کتاب تر ټولو عظیم آیت دی چې د الله تعالی په اتلسو نومونو مشتمل دی. ټولې کلمې یې پنځوس او په لسو جملو کې خلاصه شوي دي.
- ❖ آیت الکرسي ټوله بندگي او عبودیت الله تعالی لره ځانگړی کوي او حاکمیت یوازې د الله ﷻ له شان سره مناسب گڼي.
- ❖ د کایناتو او مخلوقاتو د چارو تدبیر او اداره د الله تعالی په لاس کې ده او د هغه علم په ټوله هستۍ او موجوداتو احاطه کوي. پر انسان لازمه ده، ترڅو الله تعالی په ټولو وختونو او کارونو کې خپل خاړونکی وگڼي.
- ❖ عظمت او لوږي د الله تعالی ځانگړتیا ده. په هره اندازه چې انسان په ځمکه کې لوږي وکړي، ستاینه یې الله تعالی ته ده، هغه به یې ذلیل کړي او سرا به ورکړي.
- ❖ د آیه الکرسي لوستل وروسته له فرضي لمونځونو او د ویده کیدو پرمهال ډېر زیات اجر او ثواب لري او په کورونو کې یې لوستل، له کورونو څخه د شیطانانو د شلږو او رټلو لامل گرځي.

پوښتي

۱. د لاندینو کلماتو معنا واضحه کړئ:
﴿الحي، القیوم، سته، ولا یبوءه﴾
۲. د ﴿الحي القیوم﴾ جملي مفهوم واضح کړئ؟
۳. د الله تعالی په دې وینا کې ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ د جار او مجرور تقدیم په څه دلالت کوي؟
۴. د دې الهي وینا ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ مقصد څه دی؟
۵. له کرسۍ څخه په دې الهي وینا کې ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ څه مراد دی؟

د آیه الکرسي د فضیلت او مرتبې په هکله لس کرټي مقاله وليکئ او په نبوي حدیث استدلال وکړئ.

ځمکه د انسان د گټې لپاره

قال الله تعالى: ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلًّا فَامْسُوا فِي مَنَاجِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ الْمَشُورُ ﴿۱۷۴﴾ أَمْ يَتَّبِعُونَ الْأَمْرَ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿۱۷۵﴾ أَمْ يَتَّبِعُونَ الْأَمْرَ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرٌ ﴿الملك: ۱۵-۱۷۲﴾

د ځينو کلمو معناوي

ذُلًّا لاً: تابع شوی، آسان شوی، ایل شوی.

مَنَاجِب: د منکب جمع ده چې د اوږو په معنا ده، خو دلته ترې د ځمکې

اړخونه مراد دي.

يُخْسِف: پرمخې کېدل، ظاهر په باطن کې او باطن په ظاهر کې ننوتل.

تَمُورٌ: په لږزه راځي.

حَاصِبًا: شدید باد چې شگې او چتوي.

ذُبَابُهُ

الله هغه ذات دی چې ستاسو لپاره یې ځمکه اېل (تابع) کړې ده، نو وگرځئ د هغې په اړخونو کې او د الله له روزی و خورئ او بیرته مو د هغه حضورته ور تگ دی. ایا تاسې له دې نه ډاډه یئ چې هغه ذات چې په اسمان کې دی تاسې په ځمکه کې ټیټې او دغه ځمکه په ناڅاپي ډول ولږزېږي.

ایا تاسې له دې څخه بې غمه یئ، هغه ذات چې په اسمان کې دی، پر تاسې تیري او روڼکی طوفان و الوړوي، بیا به تاسې ته څرگنده شي چې زما ډارول څرنگه وي؟

تفسیر

د الله ﷻ د فضل او انعام یوه نمونه پر خپلو بندگانو داده چې ځمکه یې هغوی ته غوړولې او نرمله کړې ده، ترڅو د ځمکې د پاسه حرکت وکړي او دگرځېدني او حرکت له لارې، د آبادیو او ودانیو او یا د کښت او زراعت له لارې ورڅخه گټه واخلي او د ځمکې له حاصلاتو او زېرمو څخه روزي ترلاسه کړي. له همدې کبله الله تعالی په دغه مبارک آیت کې مسلمانانو ته امر کوي چې په آرامه مه کښي د ځمکې په شا او خوا کې وگرځئ او د ځمکې له خزانو څخه د ژوندانه په چارو کې، لکه د خوراک، پوښاک او نورو اړتیاوو پوره کولو په شمول استفاده وکړئ، ترڅو نورو ته اړ ونه اوسی. په هره اندازه چې مسلمان له الهی نعمتونو

څخه د گټې اخستلو او له ځمکې څخه د پیداوارو او حاصلاتو په لاس ته راوړلو کې سستي او ناراستي وکړي، په همهغه کچه به نورو ته اړ او محتاج وي چې دا کار د ذکر شوي آیت نه په څرگند مخالفت دلالت کوي.

د مبارک آیت ځینې علمي دلالتونه

علماوو او مسلمانو لیکوالانو د دې آیت ﴿فَمَنْ أَلَمَّ الْأَرْضِ ذُلُولًا...﴾ په هکله مفصلي خبرې کړي دي، چې د قرآن علمي اصحاح ثابتوي. مورن دلته د دې نظریاتو لنډیز د گرانو زده کوونکو د لازياتي گټې لپاره بیانوو:

قرآن کریم په بنیاسه تعبیر د انسان ذهن د الله تعالی قدرت او د هغه زیاتو نعمتونو ته متوجه کوي. په مبارک آیت کې د ﴿ذُلُولًا﴾ صفت یعنی رام او تابع شوی د ځمکې لپاره ذکر شوی، حال دا چې اصلاً دا کلمه د سرکش حیوان لپاره استعمالیږي چې انسان هغه رام کوي، ترڅو د خپلو گټو په لاس ته راوړلو کې له هغه څخه کار واخلي. علماوو ویلي چې دلته د دې لفظ اطلاق د ځمکې لپاره مقصود دی؛ ځکه همدا ځمکه چې مورن غوړېدلې او آرامه وینو په حقیقت کې د یوه داسې سرکش حیوان په څېر ده چې په ډول، ډول هیټاکو او حیرانوونکو حرکاتو سره په حرکت کې ده. علمي نظریات او فضايي اکتشافات وايي د ځمکې کره چې مورن په هغې کې په آرامۍ او هوساينې سره ژوند کوو او د هغې له پریمانه نعمتونو څخه گټه اخلو، په خپل وضعي حرکت سره خپل محور کې د یو ساعت په ترڅ کې د ۱۶۶ کیلومتر په تیزوالي څرخېږي. همدارنگه په خپل انتقالي حرکت سره په یوه دقیقه کې تقریباً د ۱۸۰۰ کیلو مترو په تیزۍ د لمر په محور څرخېږي. خو سره له دې ټولو حرکتونو او هیټاکو خوزښتونو او لړزېدو، انسان په هغې کې پرته له دې چې د نا کړاۍ او پرېشانی احساس وکړي خپل کارونه سرته رسوي.

د ځمکې د حرکتونو گټې او رازونه

البته دا ډول، ډول حرکتونه د انسان او د ځمکې په منځ د ژوند کولو لپاره ډېر حکمتونه او گټې لري. چې په ځینو بې پوهیرو او د ځینو نورو له درک او فهم څخه عاجز یو. مورن پوهیرو چې د ځمکې د خپل محور په شاوخوا له حرکت څخه شپه او ورځ پېدا کېږي. د لمر په شاوخوا د ځمکې له حرکت څخه د کال څلور فصلونه منځ ته راځي چې دا ټول د انسان لپاره د الله تعالی د قدرتونو او نعمتونو نښې دي، ځکه که دنیا د تل لپاره شپه وای نوتول شیان به د یخۍ له امله کنګل کېدل او که دنیا د همیش لپاره ورځ وای بیا به ټول شیان د سحخي گرمۍ له امله سوځېدل.

په همدې ترتيب که چيرې د لمر په شاو خوا کې د ځمکې انتقالي حرکت نه وای او کال يوازې يو فصل درلودلی، نو د ځمکې پر مخ به ژوند په اوسني بڼه ناممکن و. خو د ځمکې د درېيم حرکت او د لمر او لمريز نظام د حکمت په هکله لا تر اوسه علم او علمي اکشافتات په څه نه پوهېږي.

د ځمکې په نسبت د ذلول د کلمې ځينې دلالتونه

د ځمکې په کړي د (ذلول) د کلمې اطلاق ډېر دلالتونه لري چې الله تعالی هغه د انسان لپاره تابع او نرمله گرځولې ده. د انسان لپاره د ځمکې رام کېدل او د هغې گټې مختلف اړخونه لري چې دا لوست يې د تفصيل جوگه نه دی، مثلاً د انسان لپاره د ځمکې مناسبوالی او د ځمکې د جاذبې قوې له حيثه د هغې پرمخ ژوند تيرول.... او د خاورينې کرې هوارې سطحې د جوړښت او ترکيب له حيثه.... او د جوي (فضايي) پوښ، د هوار د کثافت، پر ځمکه د ژوند لپاره د محيطي هوار دقيق ترکيب (۲۱٪ اکسيجن، ۷۸٪ نايټروجن، ۱٪ څو نورو عنصرونو) له حيثه... د ځمکې د حجم او له لمر او سپوږمۍ نه د هغې د واټن له حيثه... ځمکې ته د لمر د تودوخې درجې د رسيدو له حيثه... د ځمکې په ترکيب کې د اوبو او وچې د نسبت له حيثه... او ځمکې ته د سپوږمۍ د فاصلې او د سمندر ونو د مد او جذر د توازن له حيثه... او په سلاگونو نور داسې توافتات چې دا کره يې د انسان د ژوند لپاره چمتو کړې ده، تر څو انسان پرې ژوند وکړي او د هغې د مختلفو ظاهري او باطني زيرمو او پانگو څخه گټه ترلاسه کړي. خو دا هوسايي او له ډول، ډول نعمتونو څخه استفاده به د تل لپاره نه وي، بلکې دا به د يوې ټاکلې او معني مودې لپاره وي چې د دې مودې له تېرېدو وروسته انسان ازمورو د خپل خالق او منعم په لورې راگرځي، (و اليه النشور) نو پر انسان لازمه ده چې د دې لويو نعمتونو په وړاندې د الله ﷻ شکر ادا کړي. انسان لره دا نه ښايي چې د خپل منعم پالونکي په لور له ستېدو او د هغه له محاسبې څخه غافل او بې پروا وواسي.

د تابع شوي ځمکې سرکشي او اضطراب

بيا الله تعالی انسان ته خبر ورکوي، دغه ځمکه چې تاسې ورباندې په آرامۍ او ډاډينې ژوند تېروئ، آيا نه پوهيږئ کله چې داد الله تعالی په مشيت ولرزيږي او تاسې په خپله خپته کې دښه کړي، نو هغه وخت به وپوهيږئ چې زما وپړول څرنگه وي!

بشر چې د دې ابل شوي خاورينې کرې پرمخ ژوند تېروي او د هغې له زيرمو او خزانو څخه گټه اخلي، ښه پوهيږي چې کله د زلزلو، اورغورځيدنې، طوفانونو او نورو طبيعي پيښو په اثر ځمکه يوازې د يوې ثانيې اوبيا د محدودو دقيقو لپاره په خوزېدو او اضطراب شي او سرکشي غوره کړي، نو ټول شيان ډنگوي او هغه څه چې انسانانو پرې جوړ کړي له خاورو سره يو شان کوي او انسان سره له ټول کبر، غرور، خواک او ټکنالوژۍ بې وسه او ناتوانه او حيران پاتې کيږي. همدا وجه ده چې قرآن کریم هغه انسان ته، چې د ځمکې پرمخ ژوند تېروي او د هغې

د نعمتونو په وړاندې غفلت او بی پروایی، کوي، اخطار ورکوي چې د دې لویو نعمتونو په وړاندې په خپل خالق او پالونکي ایمان راوړي او د دې ټولو نعمتونو په وړاندې شکر ادا کړي، ترڅو د عذاب وړ ونه ګرځي.

د لوست ګټې او لارښوونې

د ذکر شویو آیتونو څخه لاندې ګټې لاس ته راځي.

- ۱- الله تعالی ځمکه او څه چې په ځمکه کې دي د انسانانو د ګټې لپاره پیدا کړي دي.
- ۲- که چېرې انسانان د الهی نعمتونو شکرانه برخای نه کړي، دوی به په دردناک عذاب اخته شي.
- ۳- انسانانو ته جواز لري چې خپل عقل او فکر د ځمکې د هغو پټو او څرګندو نعمتونو په برسيره کولو کې وکاروي، چې د ځمکې په تل کې دي او خپل ژوند پرې نیکمرغه او سو کاله کړي.

۱. لاندې کلمې معنا کړئ:

﴿ذُرًّا، مَّا كَيْهًا، اِطْسَفَ، تَمُورًا﴾

۲. د «ذلول» کلمه اصلا د څه شي لپاره استعمالېږي او په مبارک آیت کې د ځمکې لپاره یې استعمال څه مناسبت لري؟ توضیح یې کړئ.
۳. د ځمکې درې ګوني حرکات د هریوه د تیزوالي سره په لنډه توګه شرحه کړئ؟
۴. د انسان د ژوندانه او هوساینې لپاره د ځمکې د ګرې د مناسبوالي پنځه صفونو ته د «ذلول» د مبارکې قرآني کلمې په رڼا کې شرحه کړئ.
۵. د دې الهی وینا ﴿فَأَمْسِرَافِي مَنَاجِيهَا وَكَلَامًا مِنْ رَبِّهِ﴾ په وړاندې مسلمانان څه مکلفیت لري؟ په لنډه توګه یې واضح کړئ.
۶. په دې مبارک آیت کې د ځمکې ګره د اضطراب او خوځښت په حالت کې د «ذلول» (رام- ابل شوي) د وصف پرعکس څرنگه ستایل شوي ده؟ د «ذلول» مقابله کلمه واضحه کړئ.

د مبارکو آیتونو د تفسیر په رڼا کې او د جغرافیې او بیالوژۍ د علم نه په استفادې سره د ځمکې د حرکتونو او د هغې د ګټو په اړه یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو نه کمه نه وي.

اووم لوست

الله تعالی سره مینه د پیغمبر ﷺ په پیروی کې ده

قال الله تعالى: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ۝﴾
[آل عمران: ۳۱-۳۲]

ژباړه

(ای پیغمبره): خلکو ته ووايه: که چيري تاسې په رښتيا له الله سره مینه لرئ، نو زما د پیروی لاره غوره کړئ، الله به له تاسې سره مینه وکړي او ستاسې گناهونه به تاسو ته وپښي، هغه ډېر پښونکی او مهربان دی.

ای پیغمبره! هغو ته ووايه چې د الله اود هغه د رسول اطاعت وکړئ، بیا که هغوی ستا بلنه ونه منله، نو بیشکه الله له کافرانو سره (چې د هغه او د هغه د رسول له پیروی څخه انکار کوي) مینه نه کوي.

د نازلېدلو سبب

ابن المنذر له حسن بصری رحمه الله څخه روایت کړی، فرمایي: د پیغمبر ﷺ په زمانه کې داسې خلک وو، چې ویل به یې: ای محمده! په الله ﷻ سوگند دی چې مور خپل پروردگار سره مینه لرو، نو دا الهي وینا نازله شوه: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي ۝﴾. همدارنگه محمد بن اسحاق له محمد بن جعفر بن الزبير څخه روایت کړی چې د نجران د نصار اوو استازينو وویل: مور د الله ﷻ د دوستي، په خاطر د عیسی بن مریم او د هغه د مور تعظیم او عبادت کوو، نو الله ﷻ د دې آیتونو په نزول سره خپل آخري پیغمبر ﷺ ته وویل، چې دوی ته ووايه: که چيري تاسې له الله ﷻ سره مینه لرئ او غواړئ چې الله ﷻ له تاسو سره مینه وکړي، نو زما پیروي وکړئ او د الله ﷻ سره شریک مه نیسي. په دې ترتیب یې د دوی دصوه چې د حضرت عیسی تعظیم او تقدیس د الله ﷻ د میني په خاطر کوي، رد او باطله وگرځوله.^(۱)

۱- تفسیر الجامع لاحکام القرآن- ج ۵/ص ۹۲

تفسیر

په دې دوه آیتونو کې الله تعالیٰ خپل پیغمبر ﷺ ته امر کړی چې خلکو ته له الله ﷻ سره د دوستۍ سمه او صحیحه لاره وښيي، ترڅو ټولو انسانانو ته روښانه شي چې کوم خلک د الله ﷻ د دوستۍ او مینې دعوه کوي. باید د دې لارې او کرښې په مطابقت عمل وکړي، ترڅو دوی الله ﷻ ته ګران شي او الله ﷻ له دوی سره مینه ولري.

امام ابن کثیر د دې مبارک آیت په تفسیر کې ويلي دي «دا مبارک آیت حکم کوي که هر څوک د الله ﷻ د محبت او مینې دعوه کوي، خو د محمدی لارې پابند نه وي، هغه په خپله دعوه کې دروغجن دی او د هغه دعوه د قبول وړ نه ده، تر هغه چې د محمدی شریعت او نبوی دین د ټولو ویناوو او کرښو پیل او اطاعت ونه کړي»^(۱) د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ د مینې او محبت دعوه د هغوی د اوامرونه د سرغړونې په صورت کې د قبول وړ نه شي ګرځېدلې، لکه څرنګه چې رسول الله ﷺ په صحیح حدیث کې فرمایي دي: «مَنْ عَمَلَ صَلاَةً لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرٌ مَا قَهْرٌ رَدٌّ»^(۲) یعنې که څوک داسې عمل ترسره کړي چې زما د امر (دین) پر بنسټ ولاړ نه وي، هغه مردود دی.

په دې هکله په یو عربي شعر کې څومره ښایسته ویل شوي دي:

تَعْصَى الْإِلَهِ وَأَنْتَ تُظْهِرُ حُبَّهُ هَذَا لَعْمُورِي فِي الْفِيَّاسِ بَدِيْعُ
لَوْ كَانَ حُبُّكَ صَادِقًا لَأَطَعْتَهُ إِنَّ الْمَحِبَّ لِمَنْ يُحِبُّ مُطِيْعُ

یعنې: د الله د محبت او مینې دعوه کوي، په داسې حال کې چې ته د هغه په معصیت او ګناه اخته یې! قسم دی چې دا کار د عقل او قیاس خلاف دی. که ستا دوستي رښتینې وای، نو د هغه اطاعت به دې کولای، ځکه دوست د خپل دوست او محبوب اطاعت کوي.

أزهری د دې آیت په تفسیر کې وایي: د الله ﷻ او د هغه د رسول سره د بنده مینه د هغوی د اوامرو اطاعت او فرمانبرداری ده او د خدای تعالیٰ مینه له بنده سره، بنده ته د الله تعالیٰ مغفرت او ښښه ده.^(۳)

د الله ﷻ د مینې نښې

په دې مبارک آیت کې لیدل کېږي چې د الله ﷻ سره د بنده د مینې او محبت لومړنۍ نښه د الله د رسول ﷺ پیروي او د هغه د امر منل دي چې د الله ﷻ د مینې او د ګناهونو د بښنې لامل

۱- د ابن کثیر تفسیر - ج ۳/ص ۳۶۱
۲- مفتی علیہ - البخاري - ۲۵۷۱ المسلم - ۳۳۲۸
۳- د قرطبي تفسیر ج - ۵ - ص - ۹۲

کړځي. الله تعالی ډېر ښونکی او پر هغه چا ډېر مهر پاته دی چې د پیغمبر ﷺ د پیروۍ او اوامرو د مننې له لارې الله تعالی ته نژدېوالی غواړي.

بیا هم الله تعالی پر خپل پیغمبر ﷺ د امر په صیغه ټینګار کوي چې خلک د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ پیروۍ او د امر مننې ته وهڅوي ﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ﴾ ترڅو په ټولو حالاتو، اوامرو او نواهیو کې د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ پیروۍ او اطاعت وکړي. که څوک د الله ﷻ د مننې او دوستۍ دعوه کوي او بیا د خدای د رسول ﷺ پیروي نه کوي، په حقیقت کې هغه دروغجن دی. مفسرین وايي: د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ اطاعت یوازې یو اطاعت دی او هیڅکله جدایي نه مني. د پیغمبر ﷺ پیروي د الله ﷻ پیروي ده. لکه چې الله تعالی په بل آیت کې فرمائي: ﴿مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ﴾ [النساء: ۸۰] یعنې: څوک چې د الله د رسول حضرت محمد ﷺ پیروي کوي، په حقیقت کې یې د الله ﷻ پیروي کړې ده.

سهل بن عبدالله فرمائي: له الله تعالی سره د مننې ښه د قرآن سره مینه ده، د قرآن سره د مننې ښه د پیغمبر ﷺ سره مینه ده، د پیغمبر ﷺ سره مینه ده، د پیغمبر ﷺ سره مینه ده، د پیغمبر ﷺ سره مینه ده...^(۱)

لکه څرنگه چې د قرآن او ستو له نصوصو نه څرګندېږي د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ سره مینه کول د ایمان د غوښتنو او اساساتو څخه ګڼل کېږي د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ سره مینه د نیکو اعمالو د ترسره کولو باعث کړځي او انسان دې ته هڅوي، ترڅو د الله ﷻ د رضا د حاصلولو لپاره نیکه، غوره او وړ اعمال ترسره کړي.

له دې مبارک آیت څخه په څرګند ډول جو تیري چې له الله ﷻ سره د مننې لړلو له شروطو څخه د پیغمبر ﷺ متابعت اود هغه پیروي ده. د پیغمبر ﷺ پیروي په دې کې ده چې مسلمان د هغه ﷺ د ستو او طریقو متابعت او فرمانبرداری وکړي. د پیغمبر ﷺ سنت د هغه د قول فعل اخلاقو او د ژوند د طریقو څخه عبارت دي. په دې اساس که څوک غواړي چې د الله ﷻ سره مینه او محبت ولري او الله ﷻ له ده سره مینه ولري، نو باید د پیغمبر ﷺ او د هغه د سنتو اطاعت او فرمانبرداری وکړي. په یوه حدیث کې له رسول ﷺ نه روایت شوی دی چې فرمائي: «عَايَاكُمْ بَسْتِي وَسَيَةُ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمُهَيَّبِينَ مِنْ بَعْدِي»^(۲) یعنې پر تاسو لازمه ده چې زما د سنت او له ما وروسته د راتلونکو هدايت شویو راشدینو خلفانو د سنت او طریقو متابعت وکړئ.

۱- تفسیر القرطبي ج ۵ ص ۹۲
۲- الاواسط لابن المنذر، حدیث ۱۲۸، والسنه للرموزی، حدیث ۵۷، وشرح معانی الآثار للطحاوی، حدیث ۳۱۱

باید و پورهیرو چي د قرآن له نظره د الله ﷺ او د هغه د پیغمبر ﷺ د محبت دعوا یوازې شعور او ژبنۍ دعوه نه ده بلکهې د ژوند په فردې او ټولنیزو چارو کې د پیغمبر ﷺ د نکلارې، منهج او نظام خپلول او عملي کول دي.

د پیغمبر ﷺ له اطاعته د نافرمانۍ پایلي

الله تعالی د دویم آیت پای کې په ډېر تند خطاب سره په رسول الله ﷺ باندې د ایمان د سرخړونکو او د هغه له اطاعت او پیروۍ څخه د مخ اړوونکو د پای او عاقبت په هکله داسې فرمایي: ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ یعنی: که چیرې هغوی مخ واړوي، نو الله تعالی کافران نه خوښوي.

امام قرطبي ددې آیت په تفسیر کې داسې فرمایي: د ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا﴾ شرطیه جمله ده او د دې جملې موقعیت ته په کتو سره دهغې معنا داسې ده: که چیرې هغوي د کفر په حالت کې سرخړونه وکړي او د الله ﷺ او د هغه د رسول له پیروي نه اعراض وکړي ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾، نو الله کافران نه خوښوي، یعنی الله تعالی د هغوی له کړنو څخه ناراضه وي او هغوی ته بېبته نه کوي.

دغو مبارکو آیتونو په خپلو لوړو او ځلانده لارښوونو سره د مسلمان د ژوند منهج او کړنلاره بیان کړیده چې پر هغو باندې دعمل کولو پایلي، په اخلاص سره د الله ﷺ عبادت، له عذاب څخه خلاصون، د اجر او ثواب حاصلول د نیکو اعمالو د ترسره کولو لپاره هڅه او هاند او د الله تعالی د رضا او محبت حاصلول دي.

د لوست گټې او لارښوونې

د ذکر شویو آیتونو څڼې گټې او لارښوونې دا دي:

❖ له الله تعالی سره مینه او محبت واجب او د ایمان له لوازمو او مقتضیاتو څخه گڼل کیږي. لکه څرنګه چې د الله پیغمبر ﷺ فرمایلي دي: "لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهَا" یعنی: هېڅ یو له ناسو نه مؤمن نه دی، ترڅو الله او پیغمبر یې له نورو ټولو نه دوست ونه گڼي.

❖ د الله ﷺ مینه د بنده لپاره هغه اصلي موخه او هدف دی چې د علم او بوهي څښتنان په ژوندانه کې د هغه لپاره هلې ځلې کوي.

❖ د مؤمن بنده لپاره د الله ﷻ د مینې او محبت ترلاسه کولو لاره د الله ﷻ په رسول حضرت محمد ﷺ باندې ایمان راوړل او په آسانی او سستی کې د هغه د شریعت منل او پیروي ده.

❖ د الله ﷻ او د هغه د رسول د مینې او محبت دعوي کول په داسې حال کې چې دعوه کوونکی د الله ﷻ او د هغه د رسول له اوامرو او نواهیو څخه مخالفت او سرغړونه کوي، باطله ده او د دې دعوي څښتن به یقیناً له زیان او تاوان سره مخ وي.

❖ د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ د رینیتې مینې او محبت غوره نمونه داده چې د اسلام سپیڅلی دین په کامله بڼه نافذ شي، یعنې د قرآن او سنتو احکام او ارزښتونه د ژوند په ټولو فزدي او ټولنيزو اړخونو کې په عملي توګه پلي شي.

پوښتنې

۱. دغه مبارک آیت د نصاراوو دعوه د حضرت عیسیٰ عليه السلام د تعظیم او لمانځنې په باره کې څرګه رد کړې ده؟ واضح بې کړۍ.
۲. ابن کثیر رحمه الله د دې آیت **﴿قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُونِي﴾** په تفسیر کې څه فرمایلي دي؟ په لنډه توګه بې شرحه کړۍ.
۳. د الله ﷻ د مینې او محبت د دعوي تر ټولو غوره نښه په څه کې ده؟
۴. ددې مبارکې جملې **﴿فاتبعوني﴾** په رڼا کې د پیغمبر ﷺ له محبت څه مراد دی؟ واضح بې کړۍ.
۵. ددې لوست مبارک آیتونه مسلمانان کومو لارښوونو او آدابو ته متوجه کوي؟

د لوست د موضوعاتو په رڼا کې د الله ﷻ سره د مینې او د پیغمبر ﷺ د پیروي په هکله دوه مخه مقاله ولیکۍ.

اتم لوست

اسلام بشپړ او هوار خيز دين دى

قال الله تعالى: ﴿إِنَّم تَرَأَى الَّذِينَ يَرْغُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ صَوًّا بَعِيدًا ۗ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتُ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا﴾ [النساء: ٦٠-٦١]

د ځينو کلمو معناوي

يَرْغُمُونَ: گومان کوي، دروغڅخه دعوه کوي.

الطَّاغُوت: هر هغه څه چې پرته له الله يې عبادت او لمانځنه کيږي او حکم وټاکلی شي.
يَصُدُّونَ: مخ اړوي، او نور منع کوي.

ژباړه

ای پیغمبره، ایا تا هغو خلکو ته نه دي کتلې چې گمان کوي چې مورز ایمان راوړی دی په هغه کتاب چې تاته راغلی دی او په هغو کتابونو چې له تا څخه مخکې نازل شوي دي. هغوی غواړي چې خپلې چارې د فیصلې لپاره د طاغوت لوري ته یوسي. حال دا دی چې هغو ته له طاغوت نه د منکریدو حکم شوی ؤ، شیطان غواړي چې هغوی گمراه کړي او د سمې لارې نه یې ډېر لري وړیسي او کله چې هغوی ته وویل شي چې د الله ﷻ نازل شوي کلام او رسول ته راشئ، نو ته وینې چې منافقان له تا څخه مخ اړوي په مخ اړولو سره.

د نازلېدلو سبب

مفسرینو ددې مبارک آیت ﴿إِنَّم تَرَأَى الَّذِينَ يَرْغُمُونَ...﴾ د نزول په هکله مشابه روایتونه نقل کړي چې یو سبب یې دا دی: تعلیې او ابن ابی حاتم له ابن عباس رضی الله عنهما څخه روایت کړی د بشر په نامه یو تن منافق له یوه بهوردي سره دعوا درلوده. یهودي وغوښتل چې پیغمبر ﷺ ته د فیصلې لپاره مراجعه وکړي، خو منافق ټینگار کاوه چې کعب بن اشرف ته چې د یهودیانو مشر ؤ، د پرېکړې لپاره ولاړشي. په پایله کې د الله پیغمبر ﷺ ته ورغلل او د الله پیغمبر ﷺ د جنحالی قضیې له اوریدلو وروسته د یهودی په گټه حکم وکړ، خو (منافق بشر) د الله د پیغمبر ﷺ پرېکړه ونه منله او له یهودي سره د حضرت عمر رضی الله عنهما حضور ته ولاړل، ترڅو

هغه د دوی ترمنځ حکم وکړي. عمر بن الخطاب رضي الله عنه د موضوع له اوريدلو وروسته دوی ته وويل، تاسو دلته ايسار شئ. زه ستاسو ترمنځ فيصله کوم. حضرت عمر بن الخطاب رضي الله عنه کور ته ننووت، خپله توره ټپي راواخيسته راووت او د مناقق سربې غوڅ او اعلان ټپي وکړ، دا ده زما فيصله، د هغه چا په هکله چې د الله او د هغه د پيغمبر صلى الله عليه وسلم په حکم او فيصله نه راضي کېږي. دا مبارک آيت په همدې وخت کې په همدې اړوند نازل شو. پيغمبر صلى الله عليه وسلم حضرت عمر بن الخطاب رضي الله عنه ته «فاروق» يعنې د حق او باطل بيلوونکي لقب ورکړ.

په بل روايت کې د دې مبارک آيت په شان نزول کې داسې راغلي چې دا متبرکه آيت د مناققينو د يو ټولې په باره کې نازل شوی دی چې هغوی به خپلې فيصلې د جاهليت د رسمونو پر بنسټ کولې.^(۱)

د آيت د نزول سبب چې هرڅه وي مگر دقاعدي پر بنسټ (العبرة بعموم اللفظ لا بخصوص السبب) يعنې د قرآن عام لفظ معتبر دی نه د آيت د نزول ځانگړی سبب، د دې آيت نص د هغو کسانو عمل ردوي چې په خپلو فيصلو کې د اسلام له احکامو څخه تېری کوي او خپلې قضېي او شخړې د شيطان يا باطلو او غير اسلامي قوانينو پر بنسټ کوي.

تفسير

امام ابن کثير رحمه الله د ذکر شوي آيت په تفسير کې ويلي دي، الله تعالی پر هغه چا، چې په الله او پيغمبر صلى الله عليه وسلم او په پخوانيو انباوو د ايمان دعوا کوي، خو د دعوو او جگړو حل او فصل د الله د کتاب او د رسول صلى الله عليه وسلم له سنتو پرته د نورو په فيصلې او قضا باندې راضي کېږي او هغوته مخه کوي، شدیدا رد کړی، هغه ټپي باطل او د طاغوت فيصله بللې ده.

په دې مبارک آيت کې د مناققانو له نينو څخه يوه لويه او څرگنده نښه ذکر شوي، ترڅو ټپي مؤمنان وپيژني او له هغې څخه ډډه وکړي. د مناققانو دا لويه نښه ده، چې هغوی په اسلام او په هغه څه چې پر پيغمبر صلى الله عليه وسلم باندې نازل شوي دي، د ايمان دعوه کوي، خو هر کله چې د الله صلى الله عليه وسلم او رسول صلى الله عليه وسلم حکم او فيصلې ته وغوښتل شي، مخ اړوي او سرغړونه کوي او په دې توگه خپل منافقت او دروغ ښکاره کوي.

فعاليات

ولي يهودي ونه غوښتل چې د فيصلې لپاره کمب بن اشرف يهودی ته ولاړ شي، بلکې د الله د رسول حکميت ټپي غوره وباله؟ زده کوونکي دي د خپل ښاغلی ښوونکي په لار ښوونه په دې هکله بحث او څيړنه وکړي.

۱- تفسير ابن کثير ج ۱۳/۴

د الله او د رسول حاکمیت

حاکمیت او فیصله یوازې الله ﷻ لره ده او د الله او پیغمبر د حکومونو منل د ایمان او اسلام شرط دی. لکه څرنګه چې الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ [النساء: ۵۹] یعنی: ای مؤمنانو! د الله اطاعت وکړئ او د رسول اطاعت وکړئ او د هغو کسانو پیروي وکړئ چې پر تاسې آمران دي. که ستاسې ترمنځ په کومه چاره کې شخړه پېښه شي، نو هغه د الله او رسول لوري ته محوله کړئ، که تاسې په رښتیا سره پر الله او د آخرت په ورځ ایمان لرئ.

د الله او پیغمبر ﷺ اطاعت او د امر مننه واجب او قطعي ده، نو کوم کسان چې د ایمان دعوا کوي باید په خپلو ټولو چارو کې د الله ﷻ د حکم او د الله ﷻ د پیغمبر ﷺ د حکم پیروي وکړي، ځکه نه یوازې دا چې د الله د حکم او د پیغمبر ﷺ د حکم پیروي واجبه ده، بلکې که کوم مؤمن د الله د رسول په فیصله د زړه له کومې راضي او خوشحاله نشي او په بشپړه توګه ورته غاړه کښېږدي، د ایمان په دعوا کې رښتینی نه دی. لکه چې قرآن کریم په څرګنده توګه په دې هکله فرمایي: ﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَخَّرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ [النساء: ۶۵] یعنی: نه ده داسې ای محمده، ستا په رب قسم چې دوی هېڅکله مؤمنان کېدای نشي، ترڅو چې تا په خپل منځي شخړو کې حکم او فیصله کوزلکې ونه مني بیا چې ته څه فیصله وکړي پرهغې باندي په خپلو زړونو کې څه تنګي هم احساس نه کړي، بلکې سرترپایه یې ومنې.

اسلام تجزیه نه مني

د پورتنۍ مبارک آیت او د قرآن او سنتو د نورو نصوصو پرنښتې، فیصله باید د الهي احکامو پر بنسټ وي. چې دا حکم شامل دی او ټولې قضیې او شخړې که وړې وي او که غټې، هغو ټولو ته شاملېږي او هېڅکله تجزیه او استثنا نه قېلوي.

اسلام د الله ﷻ کامل او پوره دین او د ټولو ادیانو بشپړ وونکی دی. الله تعالی د اسلام دین د وروستي دین په توګه د بشریت لپاره غوره کړی دی. هرڅوک چې له اسلام څخه پرته بل دین قېلوي هېڅکله به ونه منل شي. لکه څرنګه چې الله تعالی فرمایي دي: ﴿إِنَّ السَّيِّئِينَ غِنْدَ اللَّهِ أُولُو أَسْنَامٍ﴾ [آل عمران: ۱۹]: د الله په وړاندي دین همدا اسلام دی.

په بل آيت کې الله فرمايي: ﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ خَيْرَ الْأَسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقِيلَ مِثْقَالَ مِثْقَةٍ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [آل عمران: ۸۵]

يعني: له اسلامه پرته چې هر څوک کوم بل دين غوره کړي هيڅکله به ورڅخه قبول نه شي او په آخرت کې به هغه ناکام او زيانمن وي.

اسلام داسې دين دی چې ثابت او ښکاره بنسټونه او قواعد لري. بايد په بشپړه او کامله توګه عملي شي، ټولې لارښوونې او احکام يې ومنل شي، په ټولنه کې تطبيق شي او مثبتې او ګټورې پايلې يې معلومې شي. هېڅوک حق نه لري چې اسلام تجربه کړي يا په بله وينا يو حکم يې ومني او بل يې بربړي دي. الله تعالى فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً﴾ [البقرة: ۲۰۸] يعني اى مؤمنانوا! تاسې په بشپړ ډول په اسلام کې ننو ځئ او په بل آيت کې الله تعالى د هغو کسانو مډمت او بدې بيانوي څوک چې ځينې احکام قبلوي او د ځينو نورو له مننې نه سرغړونه کوي، داسې فرمايي: ﴿الَّذِينَ آمَنُوا بَعْضَ الْكُتُبِ وَكَفَرُوا بِبَعْضِ مَا جَاءَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مِنْكُمْ أَلَا خَيْرٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَنَوْمٍ الْقَائِمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَسْفَلَ الْأَعْدَابِ...﴾

[البقرة: ۸۵] يعني: آيا تاسې ځينې کتاب مننې او له ځينې نورو څخه بيا انکار کوئ؟ نو د هغو خلکو جزا چې دارنگه کارونه کوي پرته له دې بل څه نه ده چې په ديناوي ژوند کې به له رسوايي سره مخ وي او د قيامت په ورځ به د خورا سخت عذاب په لور وروستل شي.

د اسلام د سپېڅلي دين د احکامو تجربه او د هغه د ارزښتونو او تعليماتو نيمګړی تطبيق په فردي او ټولنيز ژوند کې مطلوبې او ټول اړخيزې پايلې نه ورکوي او د اسلام د کامل، شامل او هراړخيزه دين له طبيعت سره په تضاد کې دی ځکه اسلامي احکام او ارزښتونه د يو ماشين او يا لويې کارخاني د پرزو په څېر يو ترله تړاو لري. که چيرې هدف دا وي چې دغه نظام په سمه توګه کار وکړي او د بشر د نيسوي او اخروي نېکمرغيو مطلوبه نتايج ورڅخه ترلاسه شي لازمه ده چې دغه نظام په ټولو اړخونو لکه د اعتقاداتو، عباداتو، معاملاتو، اخلاقو، قضا، سياست، اقتصاد او نورو برخو کې فعال او عملي شي.

د لوست ګټې او لارښوونې

د لوست ځينې ګټې او لارښوونې په لاندې ډول دي.

- ❖ حکيمت او فيصله د الله ﷻ له کتاب او د رسول الله ﷺ له سنتو پرته حرامه ده او جواز نه لري.

❖ مسلمان مکلف دی، ترڅو د طاغوت په وړاندې چې ترهر نوم او نښان لاندې وي، تسلیم نشي او هغه رد کړي.

❖ پر مسلمان لازمه ده چې د شخړو او دعوو د حل لپاره د الله کتاب او د رسول ﷺ سستو ته مراجعه وکړي او د الله او د هغه د رسول ﷺ له حکم څخه د زړه له کومې رضایت څرگند کړي.

❖ اسلام هراړخیز دین دی، تجزیه نه مني. د اسلام احکام او قوانین باید په هر اړخیزه توګه د مسلمانانو په فردې او ټولنیز ژوندانه کې عملي شي، ترڅو هغه پایلې چې الله تعالی یې د بشریت د اصلاح او نیکمرغۍ لپاره اراده کړې، ترلاسه شي.

❖ د اسلام د ځینو احکامو منل او د ځینو پرېښودل په خپل ذات کې له اسلام سره دښمني او مخالفت دی، لکه چې حضرت ابوبکر صدیق د مسلمانانو لومړني خلیفه د لمانځه او زکوٰة ترمنځ د توپیر کونکو پر ضد د جنگ اعلان وکړ چې د ردت د جنگونو په نامه یادېږي.

پوښتنې

1. «د طاغوت» معنا او مفهوم بیان کړئ.
2. ولې هغه بهودې ونه غوښتل د فیصلې لپاره کعب بن اشرف ته، چې د بهودیانو لوی مشر و، مراجعه وکړي؟
3. د الله ﷻ او د الله د پیغمبر ﷺ له حکم پرته د بل چا د حکم منلونه څه وبل کېږي او څه حکم لري؟
4. مبارکو آیتونو د منافقانو یو اساسي او بنسټیز صفت بیان کړئ. دا اساسي صفت کوم دی؟ واضح یې کړئ.
5. څوک چې یوازې د الله ﷻ حکم قبول کړي او د پیغمبر په حکم عمل نه کوي څه حکم لري؟ په قرآني آیتونو او احادیثو استدلال وکړئ.
6. که څوک د اسلام په ځینو احکامو عمل وکړي او ځینې نور قصداً پرېږدي، څه حکم لري؟

د قرآن انځورې احادیثو په رڼا کې د اسلامي احکامو د تجزیې د منفي نتایجو په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو نه ګڼه نه وي.

لمونځ تل پاتې اونه شلیدونکي فريضة ده

قال الله تعالى: ﴿وَأَذِّبُوا صَدْرَتِكُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْضُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ جِئْتُمْ أَنْ يُفْتَبِحَكُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿۱۰۱﴾ وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْيَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا الصَّلَاةَ وَأَسْلِحْتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكْرَهُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلِتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَآخُذُوا الصَّلَاةَ وَأَسْلِحْتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَفْعَلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْعِيَّتِكُمْ فَيَمْبُلُونَ عَلَيْكُمْ مِثْلَهُ وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَدَى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِلْيَتَكُمْ إِنْ اللَّهُ آخِذٌ بِالْحَمِيمِ ﴿۱۰۲﴾ الصَّلَاةَ فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْثُوقًا ﴿۱۰۳﴾ وَلَا تَهْتُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَأْمِنُونَ فِائْتَهُمْ يَا أَمُّوْنَ كَمَا تَأْمِنُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۰۴﴾ [النساء: ۱۰۱-۱۰۴]

د ځينو کلمو معناوي

إِذَا صَرَّيْتُمْ: کله چې مو سفر وکړ.

جُنَاحٌ: ځنا، وبال

که چيري تاسو ته ضرر او آزار ورسوي.

د وخت په پابندۍ فرض شوی دی.

وَلَا تَهْتُوا: سستي او ټنېلي مه کوئ.

يَا أَمُّوْنَ: دردمن کيرئ، غم ورسيري (کړ او ځالي)

ژباړه

او کله چې تاسو په سفر ووتلئ، نو څه باک نشته که په لمانځه کې لندوالی وکړئ (په تېره بيا) کله چې له تاسې سره دا ډار وي چې کافران به مو وخوروي، بې له شکه چې کافران ستاسې بېنکاره دښمنان دي.

او ای پېغمبره! کله چې ته د مسلمانانو په منځ کې بې او (د جنگ په حالت کې) له هغو سره په لمانځه ولاړ بې؛ نو (په کار ده چې) له هغو څخه يوه ډله دي له تاسره ودريري او وسله دي په لاس کې واخلي، بيا چې کله هغوی سجده وکړه، نو وروسته دي شي او هغه بله ډله دي

راشي، چي (لا تراوسه بي) لمونځ نه دی کړی اوله تاسره دي لمونځ وکړي او هغه دي هم تياره او په وسله سنباله اوسي، ځکه کافران د دي (خارنه کوي) چي که تاسي له خپلو وسلو او خپلو تجهيزاتو نه لر شان غافله شي هغوی به پرتاسي يو نا خپايي يرغل وکړي. البته که و و پر تاسي ضرر له باران څخه يا ناروغان اوسي، نو په وسلي اېښودلو کي څه باک نشته، خو بيا هم خارنه وکړئ، بي شکه الله ﷻ کافرانو ته رسوا کړونکي عذاب تيار کړی دی.

بيا کله چي له لمانځه څخه وزگار شي، نو په ولاړي او ناستي او ملاستي په هر حالت کي الله ﷻ يادوي. او کله چي ډاډه شي، نو پوره لمونځ اداء کړئ، بي شکه چي لمونځ پرمؤمنانو په ټاکلو وختونو کي فرض کړای شوی دی.

د دېمني ډلي په تعقيبولو کي سستي مه کوئ، که تاسو کړاو کالي، نو ستاسو په شان هغوی هم کړاو کالي، خو تاسي له الله ﷻ نه د هغه څه هيله من ياست چي هغوي بي هيله من نه دي. الله ﷻ پر هر څه پوهيږي او الله ﷻ د پوهي او حکمت خاوند دی.

تفسير

په اسلام کي د لمانځه مقام او منزلت

لمونځ (صلاة) د دعا په معنی دی او په شريعت کي د الله تعالی په دربار کي هغه ځانگړی عبادت دی چي په قيام، رکوع، سجده او مخصوصو دعاگانو مشتمل دی. لمونځ د اسلام دويم رکن دی. الله تعالی په خپلي دي وينا سره چي فرمايي: ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ...﴾ [البقرة: ۱۷۳] د لمونځ ادا کول وروسته له ايمان بالغيب څخه د متقي او پرهيزگارو بندگانو دويم صفت ښودلی دی او د هغوی ملاحه او ستاينه يي کړي ده. لمونځ هغه فريضه ده چي د مؤمن لړيکي له الله تعالی سره په ورځ کي پنځه ځله ټينگوي. په قرآن او حديث کي د لمانځه د اداکولو يادونه د اقامت په تعبير سره د دغې فريضې په دوام او ثبات دلالت کوي، په دي معنا چي دغه فريضه بايد هيڅکله هم ترک نه شي.

له دي امله قرآن عظيم الشان حتی د جنگ او جگړي پر مهال هم د دي فريضې په اداکولو ټينگار کړی دی او د ويري د لمانځه د اداکولو طريقه يي بيان کړي ده، ځکه چي لمونځ د مؤمن لپاره د جگړي پر مهال د ارزښتناکي وسلي په څېر دی، ځکه به د پيغمبر ﷺ ملاگري او رښتيني مؤمنان په دغې وسلي سمبال د جگړي ډگر ته ننوتل او پر خپلو دښمنانو به بريالي کېدل.

په دې مبارکو آيتونو کې د سفر احکام، د لمانځه د لښووالي مشروعت، د ډار او خطر په وخت کې د لمانځه د ادا کولو څرنگوالی، د لمانځه د وختونو فرضيت او نور احکام بيان شوي دي چې په دغو ټولو حالاتو کې د الله ﷻ په عبادت د مؤمنانو پابندي، د لمانځه ادا کول، وخت پېژندنه، له وخت څخه ښه گټه اخيسته او په کارونو کې د مسلمانانو د زيار او جدیت څرگندونه کوي.

کوم احکام چې علماوو له دې آيتونو څخه را ايستلي هغه دا دي:

۱. جمهور علماء په دې آند دي چې مبارک آيت په سفر کې د لمانځه د لښوون(قصر) مشروعت ثابت کړی او له لښوون څخه مراد د رکعتونو په کميت او عدد کې دی، يعنې څلور رکعتي فرض لمونځ دوه رکعته ادا کيږي، توپير نه کوي چې د ډار او خطر سفر وي او که مسافر د امن او آرامۍ په حالت کې وي.

۲. د قصر د لمانځه د مودې په هکله علماء مختلفي ويناوي لري، د حنفي مذهب مطابق دا موده د درې ورځو او درې شپو عادي بلي تک ټاکل شوی دی.

۳. د سفر د ډولونو په هکله هم د علماوو رأيي مختلفي دي. په داسې حال کې چې ټول علماء د جهاد، حج، عمري او نيکو مقصدونو او د صله رحمې او خپلولې پاللو په سفرونو کې متفق دي. جمهور علماء په دې نظر دي چې په مباح سفر لکه تجارت او داسې نورو کې د لمانځه لښوون جواز لري، خو د معصيت او گناه په سفر، لکه بغاوت، لاري شکرل او داسې نورو کې جواز نه لري.

۴. د اقامت او اوسيدني د مودې په هکله له پنځلسو ورځو څخه د زياتو اوسيدلو نيت اقامت گڼل کيږي، نو لمونځ به پوره کوي خو د پنځلسو ورځو څخه کم د قصر موجب دی.

۵. په دې مبارک آيت ﴿إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا﴾ کې د لمانځه فرضيت په بلاخي او بياني ډېرو تاکيداتو سره راغلی، ترڅو مسلمانان په هر راز حالاتو او شرايطو کې د دې فريضې له ادا کولو څخه غفلت او تبلي ونه کړي. د لمانځه ادا کول پر مسلمانانو په ټاکلو وختونو کې فرض شوي چې بايد د اقامت، سفر، امن خطر او په هر حالت کې ادا شي.

۶. په مبارکو آيتونو کې راغلي دي چې مؤمنانو ته نه بنياني د خپلو دښمنانو په وړاندې سستی او بيوسي ښکاره کړي، ځکه دښمنان يې تل د زيان او نابودولو په تکل کې دي، ځکه د عقل په حکم او د سترو مطابق د حق او باطل ترمنځ مقابله او مفاعله، لکه څرنگه چې مؤمنان د ستونزو، رنځونو او دردونو سره مخ کيږي، دښمنان يې هم د دې رنځونو او دردونو څخه

خلاصون نه لري، بلکې د مومنانو په څېر دوی هم له زياتو ستونزو، رنځونو او دردونو سره مخ کېږي. خو د دې کړاوونو په وړاندې مومنان د الله ﷻ رضا، د دين لوړوالی او اخروي اجر حاصلوي، په داسې حال کې چې دښمنان يې پرته له دې، چې د نفس او شيطان غوښتنې يې تر سره شي او د آخرت له زيان او نقصان سره مخامخ شي، بل څه نه شي حاصلولی.

د ويرې(خوف) لمونځ او د ادا کولو کيفيت يې

په ذکر شويو مبارکو آيتونو کې د ويرې د لمانځه مشروعت او کيفيت په داسې توگه بيان شوی دی چې هر کله مسلمانان د جنگ يا خطر په حالت کې وي، نو الله تعالی خپل پيغمبر ته امر کړی چې صحابه په دوو ډلو ووېشي. لومړۍ ډله له وسلې سره د اسلام له پيغمبر ﷺ سره د جماعت لمونځ پيل او دويمه ډله دې د حفاظت لپاره د دښمن په وړاندې څارنه او نظارت وکړي. کله چې يو رکعت لمونځ ادا شو، لمونځ کوونکي ډله به د ساتونکي ډلې ځای ته ولاړه شي او ساتونکي ډله به د الله په پيغمبر(د جماعت کوونکو امام) پسې له خپلې وسلې سره ودرېږي او دويم رکعت به ادا کړي د امام له سلام ګرځولو وروسته به دا ډله پرته له سلام ګرځولو د ساتنې او حفاظت ځای ته ولاړه شي او لومړۍ ډله به راشي، پاتې يو رکعت به د لاحت په توگه ادا کړي بيا دويمه ډله به راوګرځي او پاتې يو رکعت به د مسبوق په توگه له قرائت سره ادا کړي او د تشهد او درود له ويلو څخه وروسته به سلام وګرځوي. البته دا ذکر شوي طريقه د احنافو له مذهب سره سمون لري او نورو مذهبونو په لير توپير سره د ويرې د لمانځه ترتيب بيان کړی دی چې تفصيل يې د فقهي په کتابونو کې ذکر شوی.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي تر لارښوونې لاندې د ويرې د لمانځه د ادا کولو طريقه د ځينو نورو مذهبونو له نظره وڅېړي.

د لوست گټې او لارښوونې

دا مبارک آيتونه ډېرې لارښوونې لري چې څښتن يې په دې ډول دي:

❖ الله تعالی مسلمانانو ته د جماعت د لمانځه په ادا کولو امر کړی آن تردې چې که هغوی له دښمن سره د جگړې د تيارۍ په حالت کې هم وي.

❖ لمونځ د بنده او الله ﷻ ترمنځ اړيکه ده. له همدې امله اسلام خپل پيروان د جنگ په ميدان کې هم د لمانځه په ادا کولو ملزم کړي دي؛ ځکه هر کله چې د مجاهد او الله ﷻ ترمنځ رابطه او اړيکې ټينگې شي، الله ﷻ له هغه سره مرسته کوي او بری وربښي.

❖ په داسې حال کې چې د اسلام مقدس دين د بنده او پروردگار ترمنځ د اړيکو په ساتلو امر کړی، په عين حال کې يې د خوف د لمانځه پر مهال په څارنه، هرډول وسله اخیستنه، پاڼلرته، احتياط او چمتو والي هم ټينگار کړی دی.

❖ اسلام خپل پيروان په روحي، عقلي او جسمي روزنه پالي، که هغوی د دې پالنې پر بنسټ عمل وکړي، نو په دنيا کې به کاميابي، برلاسي او نیکمرغي او په آخرت کې لوړې درجې تر لاسه کړي.

❖ لمونځ په ټولو ارکانو، شروطو او آدابو کې د سپېڅلتيا، نظم، وخت پېژندنې، پابندۍ او جدیت مظهر دی.

پوښتني

1. د لاندنيو کلمو معناوې واضحې کړئ:
(إِذَا صُرِّتُمْ أَنْ تُلْبَسُوا - وَأَلْبَسُوا - يَا أَيُّهَا الْمُنُونَ)
2. د سفر هغه موده چې د لمانځه د لنډه ادا کولو موجب گرځي د احنافود مذهب له نظره څومره ده؟
3. د لمانځه په لنډه ادا کولو او په سفر کې د روژې خوړلو حکمت د اسلام د مقدس دين له نظره څه شی دی؟
4. په کومو حالاتو کې مسلمانان د ويرې د لمانځه په ادا کولو مکلفيږي؟
5. د ويرې د لمانځه ادا کول د اسلامي شريعت له مخې په څه دلالت کوي؟

زده کوونکي دې د آيتونو او احاديثو نه په استفادې سره د لمانځه د گټو په اړه يوه مقاله وليکي چې له پنځلسو کرښو نه کمه نه وي.

د ظلم د مخنيوي لپاره د جهاد اجازه

قال الله تعالى: ﴿أَذِنَ الَّذِينَ يَقَاتُونَ بِآيِهِمْ ظُلْمًا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ أَلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبَّنَا اللَّهُ وَكَوَلَّا اللَّهُ اللَّهُ بِعَضِّمِهِمْ بِعَضِّمِهِمْ لَهْتَمَّتْ صَوَامِعَ وَبَيْعَ وَصَلَوَاتٍ وَمَسَاجِدَ يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَكَانَتْ مِنَ اللَّهِ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿الَّذِينَ إِذَا مَكَتَهُمْ فِي الْأَرْضِ صَلَّى الْأَمْرَ الصَّالِحَ وَاتَّوَا الرَّكَاةَ وَأَمْرًا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهْرًا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾ [الصحج: ٣٩-٤١]

د ځينو کلمو معناوي

بِآيِهِمْ ظُلْمًا:

بغیر حق:

صوامع:

بيع:

صلوات:

مساجد:

لقوي عزيز:

ان مكاتهم في الارض:

په سبب د دې چې دوی د ظلم مورد وگرځېدل.

په ناحقه، په ناروا.

د صومعه جمع، د راهبانو څانگه، عبادت ځایونه.

د بعه جمع - د نضار او وکلیساوي.

د پهو دیانو عبادت ځایونه.

د مسلمانانو عبادت ځایونه.

بر لاسی او غالب دی.

که چېرې دوی بريالي کړو او قدرت وروښو په ځمکه کې.

ژباړه

هغو کسانو ته (د جهاد) اجازه ورکړل شوه (چې د هغوی پر خلاف په تېرې او جگړه لاس پورې کېږي) ځکه هغوی مظلومان دي او الله ﷻ په يقيني ډول د هغو د ملاتړ ورس او توان لري. دا هغه کسان دي چې له خپلو کورونو څخه په ناحقه وايستل شول، يوازې په دې جرم، چې هغوی وايي زموږ رب الله ﷻ دی. که الله ﷻ خلک يو ډبل په واسطه دفع نه کړي او مخه يې ونه نیسي، نو د راهبانو خانقايو، د عيسويانو کليساگانې او پهو ديانو د عبادت ځایونه او جوماتونه چې په هغو کې د الله ﷻ نوم ډېر زيات اخيستل کېږي، دا ټول به نړول شوی وای.

الله ﷺ به هر و مرو د هغو کسانو ملا تېری وی خو ک چې د هغه د دین ملا تېری وی، الله ﷺ
ډېر زور ور او بر لاسی دی.

دا هغه کسان دي چې که مور دوی ته په ځمکه کې وس او واک و رکړو، نو لمونځ به قایم
کړي، زکات به ورکړي، په ښو چارو به امر و کړي او د بدو مخه به نیسي او د ټولو چارو
پای د الله ﷺ په لاس کې دی

تفسیر

په اسلام کې د جهاد مشروعیت

مفسرینو ویلي دي ذکر شوي آیتونه هغه لومړني آیتونه دي چې د جهاد د مشروعیت او روا
والي په اړه نازل شوي دي. کله چې د اسلام پیغمبر ﷺ په مکه کې و، مشرکانو د مسلمانانو
کوچنی ډله ډېره ځورول، د پیغمبر ﷺ یاران او ملګري به وهل شوي او ټپي شوي د ده
حضور ته راتلل او خپل مظلومیت به یې د الله رسول ته وړاندې کاوه، خو پیغمبر ﷺ به دوی ته
ویان: د صبر او زغم نه کار واخلي ځکه چې زه به جنګ نه یم مامور شوی، تردې چې
پیغمبر ﷺ هجرت وکړ او دغه آیت نازل شو.

په دې مبارک آیت کې د مسلمانانو لپاره د جنګ د اجازې علت د دوی مظلومیت بیان شوی،
نو ځکه الله ﷺ دوی ته امر وکړ چې د خپل ځان، مال او وطن د دفاع لپاره جهاد وکړي، نو
الله ﷺ جهاد په خپل مناسب وخت کې فرض کړ. که چېرې مؤمنان په مکه مکرمه کې په
جنګ مامور شوي وای او دا هغه وخت و چې مشرکان له ډېر بښت او قوت نه برخمن وو، نو
د مسلمانانو لپاره جهاد یو ستونزمن کار و. کله چې مسلمانان په مدینه منوره کې ځای پر ځای
شول او یو مرکز یې جوړ کړ، نو الله تعالی د جهاد حکم نازل کړ. مؤمنانو ته یې اجازه ورکړه
چې له خپلو ځانونو څخه دفاع وکړي او دوی ته یې د بریالیتوب او بر لاسی وعده هم ورکړه.

د ځمکې پر مخ د فساد مخه نیول

یا الله ﷺ مؤمنان جهاد ته ترغیب او وهڅول او دا یې ورته وښوده چې د ظالمانو په وړاندې
جهاد، مقابله او له ځانه دفاع داسې الهي سنت او طریقه ده چې د نړۍ نظام اومصلحت یې
ضربښته کوي، ځکه که چېرې پر مظلومانو باندي د ظالمانو لاسونه له ظلم او تېری څخه لنډه
نشي، د ځمکې پر مخ فساد خپرېږي. نو که مؤمنان د مشرکانو د ظلم او تېری په وړاندې جهاد
ونه کړي مشرکان نور هم سرکشي او فساد ته مخه کوي، د عبادت، خیر او ښېګڼې ځایونه

نړوي. نو د ظالمانو په وړاندې جنگ او جهاد د نړېوال نظام د وړانديدو او د ځمکې پر مخ د فساد مخه نیسي.

په ذکر شوي مبارک آیت کې د جهاد مشروعیت د ټولو انسانانو او ټولو ادیانو له حقوقو څخه د دفاع لپاره ذکر شوی. الله تعالی د نورو ادیانو د عبادت ځایونه د مسلمانانو په عبادت ځایونو مقدم کړي، ترڅو څرگنده شي چې جهاد په اسلام کې یوازې د مسلمانانو د حفاظت لپاره نه دی بلکه د ټولو مظلومو انسانانو د دفاع لپاره او د نورو ادیانو د مغړي او دیني حقوقو د حفاظت لپاره هم دی.

د ټولني د اصلاح بنسټونه

ذکر شویو مبارکو آیتونو د اسلامي ټولني د اصلاح او قوت تر ټولو غوره بنسټونه بیان کړي دي او هغه دا چې د الله ﷻ مومن او رېښتیني بندګان هغه څوک دي چې د الله ﷻ عبادت کوي او د ظلم او تېري په صورت کې هغوی ته دا حق ورکړ شوی دی چې د ظلم او تېري پر خلاف پاخون وکړي او د خپل ځان او مقدساتو نه دفاع وکړي. د دې آیت او د قرآن عظیم الشان او د نبوي سټو د نورو نصوصو پر اساس د مسلمانانو جګړې او جنگونه د شخصي گټو او ضررښتو د لاسته راوړلو لپاره نه دي بلکه د دې ټولو ترشا لوړ او ستر اهداف او موخې لکه د حق او عدالت له ارزښتونو نه دفاع، د مستضعفو او بې وزلو مظلومانو مرسته، د قوت برابرول او پرمختګ وکړي او زیاتي مخنیوی او داسې نور شتون لري. کله چې مسلمانان د الله ﷻ په مرسته او توفیق پر یوې ځمکې حاکم شي او برلاسي پرې حاصله کړي، نو په ټولنه کې د اصلاح د بنسټونو د عملي کولو او تطبیقولو مسؤلیت په اوږو اخلي، ترڅو ټولنه د خیر او کامیابي په لور روانه کړي. الله تعالی په دې آیتونو کې مؤمنان خپلو اصلاحي مسؤلیتونو ته متوجه کوي او فرمایي: کوم مؤمنان چې د الله ﷻ د دین مرسته کوي، الله ﷻ له هغوی سره مرسته کوي. کله چې هغوی پر خپلو دښمنانو برلاسي شي او پر ځمکه حاکم وګرځي، د الله ﷻ شکر ادا کوي او د خپلې عقیدې او اخلاص څرګندونه کوي، لومړنۍ کوي، محتاجانو او مسکینانو ته د خپلو مالونو زکات ورکوي، خلک نیکو او ښېګڼو ته رابولي او له بدو او ناوړو کارونو څخه یې ژغوري، د ټولو ستاینه او رجوع یوازې الله ﷻ ته ده او الله تعالی به هرچا ته د خپلې وړتیا مطابق بدله ورکړي.

د لوست ګټې او لارښوونې

له ذکر شویو آیتونو څخه لاندې مطالب تر لاسه کیري:

- ❖ د جنگ او جهاد مشروعیت د الله ﷻ د دین د سرلوری لپاره دی، ترڅو انسانان یوازې د واحد الله عبادت وکړي او د الله ﷻ مؤمن بندګان او دوستان د ظلم او تیري ښکار ونه ګرځي.
- ❖ الله تعالی په دې مبارکو آیتونو کې رښتینو مؤمنانو ته د کامیابي او برلاسي وعده ورکړې ده.
- ❖ الله تعالی د کافرانو، خیانتګرو او ظالمانو سره د ناکامی وعده کړې ده او دوی یې د خپل عذاب او غوسې وړ بللي دي.

❖ جهاد له مظلومانو څخه د دفاع او ملاتړ په خاطر فرض شوی دی، ترڅو انسانان د خپلې عقیدې او عبادت له امله ونه خورول شي.

❖ د اسلامي حکومت مسؤلیت دی چې په ټولنه کې اسلامي بنسټونه تطبیق کړي، چې د دې دندو په سر کې: د لمانځه ادا کول، د زکات ورکول، په نیکو امر او له بدبو څخه منع کول دي.

۱. لاندې کلمې معنا کړئ:

(بَأْتِهِمْ ظَلْمًا - صَوْرَاعٌ - بَيْعٌ - صِلَاتٌ - مَكْتَاهُمْ فِي الْأَرْضِ)

۲. د جهاد د مشروعیت (روا والي) دلیل د مسلمانانو لپاره د مبارکو آیتونو په رڼا کې واضح کړئ.

۳. د مسلمانانو او غیر مسلمانانو د آزادۍ د دفاع لپاره د جهاد وظیفه څه ده؟ د دې لوست د آیتونو په اساس یې شرحه کړئ.

۴. د اسلامي حکومت دندې او مسؤلیتونه د ټولني په اصلاح کې څه دي؟ په ذکر شویو آیتونو سره استدلال وکړئ.

۵. د امر بالمعروف او نهي عن المنکر فریضه د ټولني په اصلاح کې څه رول لوبوي؟ واضحې یې کړئ.

د ټولني په اصلاح کې د امر بالمعروف او نهي عن المنکر د رول په هکله دوه مخه مقاله ولیکئ.

روژه او گټې يې

قال الله تعالى: ﴿لِيَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لِمَأْكُمُ تَشْفُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامٍ مَّسْكِينٍ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُم وَلِمَأْكُمُ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ السَّائِعِ إِذَا دَعَاكَ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾﴾ [البقرة: ١٨٣-١٨٦]

د ځينو کلمو معناوي

حکم وشو، فرض کړی شو.

روزه.

کُتِبَ:
الصِّيَامُ:

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ: ټاکلي ورځې.

آسانتيا.

الْيُسْرَ:

سختي.

الْعُسْرَ:

قبلوم.

أُجِيبُ:

سمه لاره ومومي.

يَرْشُدُونَ:

ژباړه

ای مؤمنانو پر تاسې روژه فرض کړای شوې، لکه چې له تاسې نه د مخکې پیغمبرانو پر پیروانو فرض کړای شوي وه، د دې لپاره چې په تاسو کې د پرهیزگاری صفت پیدا شي.

د خو ټاکلو ورځو روژې دي، که له تاسو څخه څوک ناروغ وي یا مسافر وي، نو په نورو ورځو کې دې هماعمره شمیر پوره کړي او کوم خلک چې په تکلیف سره د روژې نیولو وس لري (او وبې نه نیسي)، نو هغوی دې فدیة ورکړي، د یوې روژې فدیة یو مسکین ته

خواړه وړكول دي. خو ك چې په خپله خوښه څه زياته نيكي وكړي نو دا د هغه لپاره غوره ده، خو كه تاسې پوهيرئ، نو ستاسې لپاره ښه همدا ده چې روژه ونيسئ.

رمضان هغه مياشت ده چې په هغې كې قرآن نازل كړاى شو چې د انسانانو لپاره له سره ترپايه هدايت دى او داسې څرگندي لارښوونې پكې دي چې د سمې لارې ښوونكي او د حق او باطل يو له بله په ډاگه بېلوزنكي دي. له دې كبله خو ك چې دا مياشت ومومي پر هغه لازمه ده چې دا ټوله مياشت روژه ونيسي او كه خو ك ناروغ يا مسافر وي، نو هغه دې په تورو ورځو كې د روژو شمېر پوره كړي. الله ﷻ پر تاسې آسانتيا راوستل خواږي، سختي راوستل درناښدي نه خواږي. له دې امله تاسې ته دا طريقه ښودله كيږي چې تاسې د خوړلو روژو شمېر پوره كړاى شئ او په كوم هدايت سره يې چې تاسې سر لوړوي كړي يئ په هغه سره د الله ﷻ لويې وسايئ او شكر كوونكي اوسئ.

كله چې زما بنديگان له تا (محمد) نه زما په باب پوښتنه وكړي، نو هغوى ته ووايه چې زه ورته ډېر نژدې يم. بلونكي چې كله ما وېرلي، زه دهغه بلنه اورم او ځواب يې وركوم، نو هغوى ته ښايي چې زما بلني ته ليك ووايي او پرما ايمان راوړي. ته دا خبره هغوى ته واوروه. كيداى شي چې هغوى سمه لاره ومومي.

تفسير

د روژې فرضيت

روژه د شرعي په اصطلاح كې له ځانگړو شيانو څخه، په ټاكلي وخت او ځانگړې طريقې او صفاتو اسماك او ځان ساتنې ته روژه ويل كيږي.

روژې د يوه عبادتي ركن او د نفس د تركې لپاره د تربيتي طريقې په توگه په ټولو پخوانيو الهي اديانو كې په مختلفو كيفيتونو شتون درلود، مثلاً كله په مطلقه توگه له خوراك څخه د ډوې كولو په بڼه او يا له ټاكلو خوراكونو څخه د ځان ژغورنې په توگه، لكه د نصار اوو روژه يا په تورو ښو چې په تفصيل يې موز نه پوهيرو ځكه په صحيحو نصوصو كې د تېر شويو امتونو د روژو په اړه تفصيلات نه دي بيان شوي. د شرايطو او آدابو په رعايت د رمضان د مياشتې روژه ښول د اسلام په مقدس دين كې له هر چيڅه د روژې تر ټولو كامل شكل دى چې الله تعالى پرې د وروستي پيغمبر امت غوره گرځولى دى. الله تعالى موز ته په پخوانيو اديانو او امتونو كې د روژې له شتون او فرضيت څخه خبر راكړى دى، ترڅو د وروستي پيغمبر امت د اخري او غوره امت په توگه د دې الهي حكم په ادا كولو كې په قوي عنم او ارادې عمل وكړي او د خداى ﷻ څخه د وېرې او تقوى په غوره كولو سره عالي درجې او د الله ﷻ رضا حاصله كړي.

مفسرينو ويلي دي: روژه د نورو ډيرو اسلامي احكامو په څېر په تدريج فرض شوي ده. د اسلام گران پيغمبر ﷺ په پيل كې مسلمانانو ته لارښوونه وكړه، ترڅو په هره مياشت كې دري ورځي روژه ونيسي، دا روژه فرضي نه وه، بيا د هجرت په دويم كال د روژي د فرضيت په هكله ذكر شوي مبارك آيتونه نازل شول، خو په هغو كسانو چي روژه سخته تماميده، د هغوي رعايت پكې وشو او دوي كولاى شول د هري روژي پر ځاى يو فقير ته خوپوه وركوي. بيا د روژي نيولو قطعې حكم نازل شو، ترڅو ټول مسلمانان د رمضان د مباركي مياشتې روژه ونيسي خو په دين كې د آساني پر بنسټ يې ناروغانو، مسافرو، اميدوارو او شپې وركوونكو ښځو او نورو عذر لرونكو ته د روژې نه نيولو اجازه وركوي چي په نورو ورځو كې به يې قضا راوړي.

روژه د اسلام له اركانو څخه يو ركن دى. رسول الله ﷺ فرمايلي دي: «بني الإسلام على خمس: شهادة أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله، وإقام الصلاة وإيتاء الزكاة، وحج البيت، ورموم رمضان»^(۱). ژباړه: د اسلام دين پنځه بناوي لري: په دې گواهي وركول چي له الله پرته بل هيڅ برحق معبود نشته او محمد ﷺ د هغه رسول او پيغمبر دى، لمونځ قايمول، زكات وركول، د بيت الله حج ته تلل او د رمضان د مياشتې روژه نيول.

په مباركو آيتونو كې د قرآن كريم د نزول د مياشتې په توگه د روژي د مياشتې په فضيلت ټينگار شوى. بيا الله پاك د خپل رحمت له مخې او پر مومنانو د اساني په بنسټ ناروغانو او مسافرو ته د روژي خورولو اجازه وركوي چي تفصيلي احكام يې د فقهي په كتابونو كې بيان شوي دي. په دې مباركو آيتونو كې ټول مسلمانان د روژې په نيولو مكلف شوي دي او پرته له شرعي او معقول عذر څخه د روژې له نيولو غفلت او سترگې ټول د دنيا او آخرت د زيان او تباهي موجب كړځي.

لكه څرنگه چي په يوه حديث شريف كې د ابوهريره رضي الله عنه په روايت نبي كريم ﷺ فرمايلي دي: «من أفطر يوماً من رمضان من غير رخصة ولا مرض لم يقضه صوم الدهر كله وإن صامه»^(۲). يعنې: څوك چي له رخصت يا ناروغي پرته د رمضان يوه روژه وخوري، كه ټوله زمانه هم روژه ونيسي د هغې ورځې اجر او ثواب به ونه مومي.

د اسلامي شريعت په حكمونو كې آسانتيا په مبارك آيت كې داسې تصريح شوي: «يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ» يعنې الله پاك پر تاسې آسانتيا راوستل غواړي، سختي راوستل درباندي نه غواړي.

۱- صحيح البخاري، كتاب الايمان ، حديث ۸
 ۲- صحيح ابن خزيمة، كتاب الصيام، حديث ۱۸۵۴.

په دې مبارکو آيتونو کې مهربان خداى ﷻ ناروغ، مسافر او عمر خورلو کسانو ته د روژې په احکامو کې آسانتيا راوستې، ناروغ او مسافر ته يې اجازه ورکړې چې د ناروغۍ او د سفر د سختو له امله روژه وخورې او وروسته يې قضايي راوړي. همدا راز هغو زړو او عمر خورلو کسانو ته يې هم د روژې خورلو اجازه ورکړې چې د زوړوالي له امله روژې نه شي نيولای، دا کسان به د هرې روژې په مقابل کې فديه (يو فقير ته خړاوه) ورکوي.

دا ډول احکام چې مکلفينو ته په کې آسانتيا راغلې وي په شريعت کې د (رخصت) په نامه يادېږي او د دې په مقابل کې هغه عادي حکمونه چې د تخفيف اړتيا په کې نه وي د (عزيمت) په نامه يادېږي. بايد وپوهېږو چې په شرعي احکامو کې رخصت او عزيمت دواړه د شارع يعنې الله پاک له لوري دي. له رخصت څخه گټه اخيستل په عزيمت باندې د عمل کولو په څېر يو شرعي کار دی او کورنکى يې د اجر وزد دی. پېغمبر عليه السلام په هغه حديث کې چې عبدالله بن عمر رضي الله عنه روايت کړى په شرعي مسايلو کې له رخصت څخه د گټې اخيستلو په اړه فرمايي: «**إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رِخْصَةً، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عِزْمَةً**»^(۱) ژباړه: الله پاک د رخصت څخه گټه اخيستل داسې خوښوي لکه په عزيمت عمل کول چې خوښ گڼي.

د شرعي رخصتونو احکام، قران کریم او نبوي ستون بيان کړي چې شرطونه او اړوند مسایل يې د فقهي په کتابونو کې په تفصيل سره موجود دي.

په شرعي احکامو کې د رخصت شتون د اسلامي شريعت په اعتدال او آسانتيا دلالت کوي او دا څرگندوي چې اسلام د فطرت دين دی، په شرعي احکامو کې داسې څه نشته چې د انسانانو د طبيعت، فطرت يا جسمي او روحي جوړښت سره ټکر ولري او د بشر له توان څخه پرته وي يا انسان په سختې کې واچوي، لکه چې الله پاک د طهارت او پاکۍ د احکامو په ترڅ کې فرمايي: «**مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ**»^[۱] ژباړه: الله پاک نه غواړي چې پر تاسو سختي راوړي. په همدې ډول په بل ځای کې فرمايي: «**وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ**»^[۲] ژباړه: الله پاک په دين کې پر تاسو هيڅ سختي نه ده ايښې.

په فقه کې يوه قاعده شته چې وايي: «**الْيُسْرَةُ جَلْبُ الْيُسْرِ**» يعنې سختي آسانتيا راولي. معنا يې دا ده چې هر کله پر مکلف باندې د کوم شرعي حکم په تطبيقولو کې سختي وي، نو همدا سختي له ځان سره رخصت او آسانتيا راولي.^(۲) د روژې په مبارکه مياشت کې ناروغانو، مسافرو او زړو افرادو ته د روژې خورلو اجازه او په سفر کې د قصر لمونځ کولو اجازه هر يو

۱- مسند امام احمد ابن حنبل، حديث ۵۷۰۳، صحيح ابن حبان، حديث ۳۵۵ او ۲۷۸۷، مصنف ابن أبي شيبة، حديث ۲۵۹۲۲.
 ۲- حاشيه رد المحتار ج ۱ ص ۲۰۴ و ص ۲۲۳، الأشباه والنظائر للمصنف ج ۱ ص ۹۱.

د دي قاعدې غوره مثالونه دي. فقهاء وايي چې د ذکر شويو آيتونو تر څنگ دا آيت: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ﴾ د دي فقهي قاعدې بنسټ دی چې: **المشقة تجلب التيسير**. رسول الله ﷺ په خپل پيلوړي تعبير سره اسلام د اسانه دين په توگه راپېژندلي او فرمائي: «الدين يسر»^(۱) دين اسانتيا ده. همدا راز په هغه حديث کې چې انس بن مالک روايت کړی داسې امر کوي: «يسروا ولا تعسروا، وبشروا، ولا تنفروا...»^(۲) ژباړه: آسانتيا وکړئ او سختي مه کوئ، خلکو ته د دين په کارونو کې زېږی وړکړئ او هغوی له دين څخه مه زړه تورن کوئ. په بل روايت کې راغلي چې پېغمبر ﷺ دا حديث دري ځله تکرار کړ. د دي حديث تکرارول په دين کې په اسانتيا، په شرعي احکامو کې په سختۍ او غلو نه کولو، خلکو سره په نېکه معامله او دېني کارونو کې په زېږي وړکولو او د هغو کارونو او ويناوو څخه په ډوه کولو دلالت کوي چې له دين څخه د خلکو د متفرق کېدو لامل کېږي^(۳).

د رسول الله ﷺ له سيرت څخه هم څرگندېږي چې هغه مبارک به په کارونو کې اسانتيا ته ترجيح ورکوله. په متفق عليه حديث کې ام المومنين عايشه رضي الله عنها د رسول الله ﷺ د خوی په اړه داسې روايت کوي: «ما خير رسول الله ﷺ بين امرين الا اخذ اليسرهما، ما لم يكن إقفا، فان كان إقفا كان أبعد الناس منه...» ژباړه: هيڅکله رسول الله ﷺ ته په دوو کارونو کې اختيار نه دی ورکړل شوی مگر هغه به اسانه غوره کاوه، ترڅو به چې گناه پکې نه وه، که گناه به پکې وه، نو د هر چا نه به يې زيات خپل ځان ترې لرې ساته.

له پورتنيو مبارکو آيتونو او هغو حديثونو څخه چې په تفسير کې ذکر شول، دا څرگندېږي چې اسلام يو فطري او اسانه دين دی، د اسلام د نورو ځانگړتياوو تر څنگ دا ځانگړتيا دې لامل شوې چې اسلامي ارزښتونه هيڅکله نه زېږيږي او د قيامت تر ورځې په هر وخت او هر ځای کې د ټولو بشري نسلونو لپاره يو شان د ملو او تطبيقولو وړ دی.

د الله ﷻ په وړاندې د روژه لرونکو مرتبه

الله تعالی رښتينو او مؤمنو روژه لرونکو ته چې د روژې له نيکمرغۍ څخه برخمن شوي او د الله ﷻ د اوامرو او فرائضو التام او له نوايسو څخه يې ډوه کړي ده، زېږی وړکوي چې که دوی الله ﷻ ته رجوع وکړي او خپلې اړتياوې له هغه څخه وغواړي، نو مهربان الله ﷻ دوی ته نژدې دی او د دوی هيڅ غوښتنه او دعا به رد نه کړي. لکه څرنگه چې الله ﷻ فرمايي دي:

﴿وَأِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ...﴾

۱- صحيح البخاری، حديث ۳۹، صحيح ابن حبان، حديث ۲۵۲
 ۲- صحيح البخاری، کتاب العلم، حديث ۶۹، صحيح مسلم، حديث ۳۳۵۱ د امام مسلم په روايت کې د (بشروا) برخای (سکون) لفظ راغلی دی.
 ۳- مصنف ابن أبي شيبة، حديث ۲۴۸۵۸.

په دې مبارک آیت کې الله تعالیٰ خپل پیغمبر ته خطاب کړی چې هر کله مؤمنان زما د لریوالي او نژدېوالي په هکله له تا څخه پوښتنه کوي، نو زه دوی ته نژدې یم، هره دعا قلموم چې له سالم زړه او پاک نفس څخه صادره شي.

د تفسیر ځینو علماوو ویلي دي: په مبارک آیت کې د قرآن کریم د جاری اسلوب پر خلاف د (قل) (روایه ای محمده!) کلمه د مؤمنانو د سوال په خواب کې ساقطه شوي ده او الله تعالیٰ خپل پیغمبر ته د (قل) په ټکي سره له امر کولو پرته خپلو بندگانو ته د ﴿فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾ (زه نژدې یم) په جملې سره ځواب ویلی، ترڅو خپلو بندگانو ته خپل وېر نژدېوالی ونښي چې د مؤمن بنده د دعا او الله ﷻ ترمنځ هېڅ واسطه او پرده نشته.^(۱)

په پورتني آیت کې بندگانو ته د الله نژدېوالی د مکاني نژدېوالي په معنا نه دی ځکه بندگانو ته د الله پاک مکاني نژدېوالی محال دی. بندگانو ته د الله پاک نژدېوالی په علم، قدرت، رحمت او د دعا په قبولو سره دی، لکه چې الله پاک په بل ځای کې فرمائي: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلِمَ مَا نُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسَهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾ [سوره ق: ۱۶] ژباړه: مونږ انسان پيدا کړی دی او آن د هغه په زړه کې راييما کېدونکو وسوسو باندي پوهيږو او مونږ د هغه له شهرگ نه هم زيات هغه ته نژدې يو.

د ﴿فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾ جمله د انسان په کړو او وينا باندي د الله پاک بشپړ علم ښيي، په دې معنا چې د انسان هېڅ کار او وينا له الله ﷻ څخه پټه نه ده.

روژه او د دعا قبلېل

د دې لوست وروستی آیت چې خواړو تفسیر يې کړو دا دی: ﴿وَأِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

مشهور مفسر امام بیضاوي له مخکینيو آيتونو سره، چې د روژې په اړه دي، د دې آیت تراو داسې څرگندوي: څرنگه چې په مخکینيو آيتونو کې الله پاک مومنانو ته د رمضان د بشپړې مياشتې په روژې نيولو، د الله پاک د شکر په ويستلو او د هغه پر لویۍ د اقرار کولو امر کړی و، په دې آیت کې يې دې ته متوجه کړل چې الله پاک د بندگانو له حالاتو خبر دی، د هغوی خبرې اوري او دعاګانې يې قبلوي.^(۲)

۱- التفسیر الوسيط للاططاوي، تفسیر آیت ۱۸۶ سوره البقره
۲- حاشیة شیخ زاده علی تفسیر البضاوي، ج ۱/۹۵۱.

د روژې د آيتونو په منځ کې د دعا د آيت راتللو دليل امام ابن کثير داسې رابښي: الله پاک غواړي چې بندگانو ته د رمضان د روژې له بشپړولو وروسته او د روژه ماتې پر مهال د دعا کولو لارښوونه وکړي.^(۱)

د روژې په جريان کې او د روژه ماتې پر مهال د روژې د دعا قبلدو په اړه له خورږ پيغمبر څخه زيات احاديث را نقل شوي دي.

عبدالله بن عمر رضي الله عنهما روايت کوي: سمعت رسول الله ﷺ يقول: «للمصائم عند إبطاره دعوة مستجابة. فكان عبد الله بن عمر إذا أفرج جمع أهله وولده ودعا»^(۲). ژباړه: له رسول الله ﷺ څخه مې واورېدل: د روژه ماتې پر مهال د روژې دعا قبوله ده. عبدالله بن عمر ﷺ به د روژه ماتې پر مهال خپله مېرمن او کوچنيان رايوځای کول او په گډه به يې دعا کوله. په يو بل حديث کې له رسول الله ﷺ څخه روايت شوی چې فرماني: «إن للمصائم عند فطره دعوة ما ترد»^(۳). ژباړه: د روژه ماتې پر مهال د روژې داسې دعا ده چې نه ردېږي.

په بل حديث کې پيغمبر ﷺ فرماني: «ثلاثة لا ترد دعوتهم: الإمام العادل، والمصائم حتى يفطر، ودعوة المظلوم...»^(۴). ژباړه: درې کسانو دعا نه ردېږي: د عادل پاچا دعا، د روژې دعا، ترڅو روژه ماته کړي او د مظلوم بنده دعا.

له دې امله روژې بايد د روژې د مياشتې له برکتونو څخه په گټې اخيستلو سره په دعا او زاری کولو کې زيار وباسي او له الله پاک څخه چې فاضي الحاجات (د حاجتونو پوره کوونکي) دی د خپلو روا مقصدونو په غوښتلو کې سستي ونه کړي.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي تر لارښوونې لاندې د روژې د روحي او روغنيايي گټو په هکله خپل نظريات وړاندې کړي.

د لوست گټې او لارښوونې

امام فخرالدين رازي رحمه الله د رمضان د مبارکې مياشتې په هکله د الله ﷻ د فضل او رحمت دلايل په لاندې توگه بيان کړي دي:

❖ دا فريضه يوازې د اسلام د پيغمبر د امت لپاره فرض شوې نه ده، بلکې په پخوانيو امتونو هم فرض شوې وه، نو هر حکم چې عموميت ولري د هغه ترسره کول هم عام او آسانه وي.

۱- تفسير ابن کثير، ج ۲/ ص ۱۹۳.

۲- مستد أبو داؤود الطيالسي، حديث ۲۲۱۲.

۳- سنن ابن ماجه، کتاب الصوم، حديث ۱۷۵۳. والمستدرک للحاکم ج ۱/ ص ۴۲۲.

۴- المسند للإمام أحمد بن حنبل، ج ۲/ ص ۴۴۵، سنن الترمذي، کتاب الدعوات، حديث ۳۵۹۸، سنن النسائي، حديث ۱۷۵۲.

- ❖ د روژې فريضة د تقوى د حاصليدلو لامل ده. كه دا فريضة نه واى ، نو د تقوى د لورى فضيلت حاصلول به هم له منځه تللي و.
- ❖ الله تعالى دا لويه فريضة په ټاكلو او معلومو ورځو پيوري محدوده كړې ده، كه دا فريضة د تل او يا ډېرې مودې لپاره واى، نو د مؤمنانو لپاره ستونزمنه وه.
- ❖ الله تعالى د روژې مياشت له ټولو مياشتو نه ضوره گرځولې ده او په دې مياشت كې بې قرآن كريم نازل كړ.
- ❖ الله تعالى د مسافرو او ناروغانو لپاره د روژې نيولو تكليف او ستونزه لري كې ده او د دوى لپاره يې د روژې نيول د راحت او هوساينې په ورځو كې روا گرځولې ده.

پوښتنې

۱. د روژې د مباركې مياشتې د مرتبې او فرضيت په هكله د لوست په رڼا كې معلومات وركړئ.
۲. د اسلام په مقدس دين او نورو امتونو كې د روژې توپير په لنډه توگه شرحه كړئ.
۳. د رمضان د مياشتې د روژې د نه نيولو له رخصت نه كوم كسان گڼه پورته كولى شي؟
۴. كوم كسان چې د رمضان د مياشتې روژه په شرعي عذررونو خوري، بايد څه وكړي؟
۵. كه څوك پرته له شرعي عذره روژه پرېږدي، پر هغه باندي څه حكم مرتبېږي؟
۶. د لوست وروستى آيت په څه دلالت كوي؟ په لنډه توگه بې واضح كړئ.
۷. د رمضان د مياشتې په روژه كې د مؤمنانو لپاره د الله ﷻ د فضل او رحمت نښې او دلايل شرحه كړئ؟

د رمضان د روژې د ټولنيزو او فردي اغېزو په هكله يوه مقاله وليكئ چې له شلو كرښو كمه نه وي.

حج د مؤمنانو د نړيوال يووالي څرگندوی

قال الله تعالى: ﴿وَرَادَ بَرَاءُ بْنُ مَرْثَدٍ مَكَانَ النَّبِيِّ أَنْ لَا تُشْرِكَ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ۖ وَأَذَّنَ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا أَيُّهَا رِجَالٌ وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ۖ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقْتَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ ۖ وَالْأَنْعَامَ فَلَكُوا مِنْهَا وَإِطْعَمُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ۖ ثُمَّ لِيُقْضَىٰ لَهُمْ أَقْبُسُهَا وَيُكْرَمُوا بِالْبَيْتِ الْعَرَبِيِّ ۖ ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعْظِمِ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الرُّورِ﴾ [الحج: ۲۶-۳۰]

د ځينو کلمو معناوي

- بَرَاءُ: ومو ټاکنه، چمتو مو کړ.
- وَأَذَّنَ: اواعلان وکړه.
- رِجَالًا: پیاده - پلي.
- ضَامِرٍ: د سفر او لوږي له امله وننګر او ضعیف.
- لَرِي او ژورې لارې، کوربني او اړخونه.
- بَيْتِي: پاک کړي، لرې کړي.
- تَقَاتِهِمْ: خپله ناپاكي او خیرۍ.
- الْعَرَبِيِّ: پخوانۍ، د زورورولو له غلبي څخه آزاد او خوندي.

ژباړه

یاد کړه هغه وخت چې موزد د ابراهیم علیه السلام لپاره د دغه کور(د کعبې د خونې) ځای ټاکلی و(له دې هدایت سره) چې له ما سره هېڅ شی مه شریکوه او زما کور د طواف کوونکو او قیام او رکوع او سجده کوونکو لپاره پاک کړه. او خلکو ته د حج لپاره عمومی اعلان وکړه چې هغوی تاته له هر لرې ځای څخه پلي او پر او بښانو سپاره راشي.

ترخو هغه گڼي وړيني چې دلته د هغو لپاره موجودي دي او په خو ټاکلو ورڅو کي په هغو څارويو باندې د الله ﷻ نوم واخلي چې هغه تعالی دوی ته ورکړي دي، په خپله يې هم وڅوري او تنگ لاسو محتاجانو ته يې هم ورکړي.

بيا دي خپل خبرې او گردونه ليري کړي، خپل نذرزنه (واجبات) دي پوره کړي او د لرغوني خوښي طواف دي وکړي.

خبره همدا ده او څوک چې د الله ﷻ د وضع کړای شويو حرمونو درناوی وکړي، نو دا ورته د هغه د رب په وړاندې ډېره غوره ده او ستاسې لپاره څاروي حلال وگرځول شول، پرته له هغو شيانو څخه چې تاسې ته بنودل شوي دي، نو د بتانو له بېلتی نه ځان وساتئ او له دروغو ويناو څخه ډډه وکړئ.

تفسير

د کعبې شريفې د جوړښت اساس او مقصد

مبارک آيتونه بيانوي چې کعبه شريفه د توحيد پر بنسټ جوړه شوې ده او د هغې د جوړښت مقصد د يو الله ﷻ عبادت او بندگي ده. الله پاک له لومړۍ شيبې څخه خپل خليل ابراهيم عليه السلام ته د کعبې د جوړولو ځای معلوم کړ او ده ته يې امر وکړ، ترڅو د کعبې تهاب د سوچه توحيد او دده د عبادت پر بنسټ کېږدي. دا کعبه د شرک او کمرهځي له شکو کو او له ظاهري او معنوي پلټيو څخه پاکه کړي. لکه څرنګه

چې يې فرمايلي دي: ﴿أَنْ لَا تُشْرِكَ بِي شَيْئًا﴾

بيا الله تعالی خپل نبي حضرت ابراهيم ﷺ ته امر وکړ چې د کعبې د ودانۍ له جوړولو وروسته د الله ﷻ بندګانو ته اعلان وکړي چې د کعبې شريفې حج ته راشي. هغه وخت به هغوی وړيني چې د الله ﷻ مومن بندګان د ځمکې له هرې گوښې او کنارې څخه پلي او سپاره او په هره زمانه کې به په خپلو موجودو وسايلو سره د الله ﷻ د کورد حج او زیارت په نيت ډله ډله راځي او تر قيامته پورې به دا خوځښت، کونښن او هلې ځلې دوام لري.

ابن کثير په خپل تفسير کې ليکلي دي: کله چې ابراهيم ﷺ کعبه شريفه جوړه کړه، نو الله ﷻ ورته امر وکړ چې خلک د بيت الله شريف د حج لپاره راوغواړي. ابراهيم ﷺ وويل: ای زما پالونکيه: زه څرنګه خلک ستا د کورد حج ته راوغواړم حال دا چې آواز به مې د ټولو غوږونو ته ونه رسېږي؟ نو ورته وويل شول چې ته اعلان وکړه او رسونه يې

ماتنه پریږوده. ابراهیم عليه السلام اعلان وکړ، خلک یې د بیت الله الحرام حج ته راوبلل. الله تعالی د ابراهیم عليه السلام دا اعلان د ځمکې ټولو سیمو ته ورساوه او ټولو موجوداتو د **لیک اللهم** **لیک** غږ پورته کړ چې د الله جل جلاله د دې وعدې مطابق د ملیونو انسانانو زړونه، د نړۍ په گوټ، گوټ کې د کمې شریفې په لوري هو سټېږي او د هغې په لیدو او طواف روښانه کېږي او دا خوښت به تر قیامته پورې جاري وي.

حج د خیر، برکت او گټې موسم

پوررتي آیتونه د حج او اړوندو شعایرو په هکله دي. حج د اسلام پنځم رکن او د دې ستر انسان جوړوونکي دین له مهمو شعایرو څخه دی. حج په هر هغه مکلف مسلمان باندې فرض دی چې د ادا کولو جسمي او مالي توان یې ولري. ملیونونه مسلمانان په کابل کې یو ځل د نړۍ له گوټ گوټ څخه د حج په ایمايي غونډه کې سره راټول او د اسلامي امت د یووالي څرگندونه کوي. د احرام په سیتو جامو کې له اخلاص او ایمانه په ډک کولو او اوزونو په یوه وخت او یوه ځای کې دا جملي تکراري چې: **«لیک اللهم لیک، لیک لاشریک لک لیک، ان الحمد والنعمة لک والاک، لاشریک لک»** (مورخ حاضر یواځې ربه مورخ حاضر یواځې ته شریک نه لري! مورخ حاضر یواځې بشکه ثنا او نعمتونه ستا دي، پاچاهي ستا ده، ته سیال او شریک نه لري).

د حج عبادت د انسانانو تر منځ د برابرۍ او مساوات څرگندوی دی. په دې انسان جوړوونکي عبادت کې ملیونونه نارینه او ښځینه، د نړۍ له بیلابیلو سیمو څخه، په بیلابیلو ژبو، بیلابیلو رنگونو، د مختلفو قومونو او توکمو څخه په یو رنگ جامو، یوه غیر، یوه وخت او ځای کې واحد الله جل جلاله ته په عبادت مشغولېږي او په بې ساري ستره غونډه کې د انسانانو برابري نندارې ته وړاندې کوي.

حج د گناهونو د مغفرت لامل ګرځي او بدله یې جنت ته ننوتل دی. پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم فرمایي: **«الحج البرور لیس له جزاء الا الجنة»**^(۱). د قبول شوي حج بدله جنت دی. په بل حدیث کې خوز پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم فرمایي: **«من حج فلم يرفث ولم يفسق، رجع كيوم ولدته أمه»**^(۲). یعنې چا، چې حج ادا کړ او په هغه کې یې د جماع او د جماع له مقدماتو څخه (چې په حج او عمره کې د احرام

۱- مسند امام احمد بن حنبل، حدیث ۷۱۹۳ و مسند الحمیدی، حدیث ۹۲۸.
 ۲- متفق علیه، صحیح البخاری، حدیث ۱۷۳۳، و صحیح مسلم، حدیث ۲۶۸۱.

له ممنوعاتو څخه دي) ډوډه وکړه او د فسق (د حرامو ارتکاب او د فرايضو پرېښودلو) مرتکب نه شو، له گناه څخه داسې پاکيږي لکه له مور څخه چې نوی زېږېدلی وي.

همداغسې چې په مبارک آيت کې راغلي: ﴿فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ﴾؛ حج د يو الله په وحدانيت اقرار او د هغه څخه د شريک نفی کول دي، حج له ټولو درواغجنو خدايانو او باطلو معبودانو څخه د کرکې څرگندونه ده. حج له ظالمو او ستمگرو قوتونو څخه د بيزاری-اعلان دی، حج د بندگانو د اسارت له منگولو څخه د انسانانو پر آزادی ټينگار دی.

د مبارک آيت بله ټينگه غوښتنه داده چې څرنگه چې حقيقي لويوالی يوازې الله ﷻ لسه دی، بايد د هغه د شعارو و حرمت وساتل وشي ﴿وَمِنْ بَعْظِهِمْ خُرُمَاتُ اللَّهِ فَهُوَ بَعْدَ رَبِّهِ﴾.

بل ټکی چې الله تعالی په ذکر شوي آيت کې بيان کړی دا دی چې مؤمنان د بيت شوي حج ته په راتگ سره خپلې گټې لاس ته راوړي. قرآنکريم د «منافع» لفظ په ذکر شوي آيت کې د نکړې په توگه ياد کړی چې د منفعت ټولو ډولونو ته شاملیږي او شمير يې ممکن نه دی. دا هم د قرآن کريم له معجزو څخه يوه معجزه او د کعبې شريفې بښگڼه او برکت دی چې د تاريخ په اوږدو کې مؤمنان او الله پالونکي انسانان هر کال د ځمکې له گوټ گوټ نه مکې مکرمې ته راتولېږي او يوه نړيواله غونډه جوړوي او د خپلو ديني او دينوي گټو شاهدان وي. د مؤمنانو له ديني گټو څخه يوه داده چې الله تعالی يې گناهونه بښي او دعاگانې يې قبولي او له هغوی څخه راضي کېږي. دينوي گټې يې دا دي: په دې مقدس او پاک ځای کې د مسلمانانو راغونډېدل، يو له بل سره پېژندگلوې، مرسته او په خپلو کې يو بل ته د بښگڼې لاس غځول، بې وزلو ته د خوړو ورکول، مالي گټې، لکه: د حلال او روا تجارتي مالونو تبادله او نورې بېلابېلې هغه بښگڼې چې د زمانې په تېرېدو رامنځته کېږي او مسلمانان به يې په راتلونکې کې شاهدان او سي.

همدارنگه الله تعالی په ذکر شويو مبارکو آيتونو کې په دې مقدس او پاک ځای کې د انسانانو تر منځ مساوات او برابری ته اشاره کړې او د پاک الله په يووالي او له شرک او بت پالنې څخه په ډوډه کولو يې ټينگار کړی.

فعاليت

زده کوونکي دي د بيت الله الحرام د حاجيانو د گټو په باره کې، چې د عموم لپاره د نکړې په صيغه ذکر شوي دي، بحث او څېړنه وکړي او خپل نظريات دي په ترتيب سره بيان کړي.

د لوست گټې او لارښوونې

په ذکر شویو مبارکو آیتونو کې ډېرې گټې او لارښوونې پرته دي، چې ځینې یې دا دي:

- ❖ د کعبې شریفې د ودانولو وړوځ، کله چې له نړیدو سره مخ شي.
- ❖ کعبه او بیت الله الحرام باید پاک او ستره وساتل شي او د طواف کونکو او لمونځ کونکو لپاره چمتو واوسي او باید له هر ډول شرک، گناه، جگړو او شخړو څخه خوندي وي.
- ❖ د بیت الله الحرام د حاجیانو لپاره د آسانتیاوو د چمتو کولو په خاطر د دفترونو او موسسو جوړولو مشروعیت.
- ❖ د حج په سفر او د حج په موسم کې مشروع تجارت جواز لري.
- ❖ مسلمانان د حج د فریضې په ادا کولو کې گټې دیني او دنيوي لري، گټې لاس ته راوړي.

پوښتنې

۱. لاندې کلمې او لغات معنا کړئ:
(بِرَّانًا - وَأَدْن - رَجَالًا - ضَائِرٍ - فَحَّ عَمِيٍّ - يُفَضُّوا)
۲. کعبه شریفه چا جوړه کړې ده؟
۳. کعبه شریفه د کومو مقصدونو لپاره جوړه شوې ده؟
۴. د حج د ارکانو نومونه واخلئ.
۵. د حج ځینې دیني او دنيوي گټې بیان کړئ.

په حج کې د انسانانو د مساوات او برابری په هکله دوه مخه مقاله وليکئ.

له خلكو سره نيكې او ښېگڼه

قال الله تعالى: ﴿لَا وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالَّذِينَ إِخْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَالنَّسِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿۳۹﴾ الَّذِينَ يَخْلُونِ وَيَكُفُّونَ أَمْرَهُمْ زَوَاءً وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِمًّا ﴿۴۰﴾ وَالَّذِينَ يُتَّقُونَ أَمْرَهُمْ زَوَاءً أَلَّاسِ وَلَا يُؤْفِكُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِاللَّهِ بِالَّذِينَ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿۴۱﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿۴۲﴾﴾ [النساء: ۳۹-۴۲]

د ځينو كلماتو معنوي

- د خپلوی، لرونکي (خپلوان).
 - مسافر.
 - وَأَبْنِ السَّبِيلِ:
 - وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ:
 - وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ:
 - وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ:
 - مُخْتَالًا:
 - فَخُورًا:
 - قَرِينًا:
 - زَوَاءً
- د خپلوی، لرونکی (ګاونډی (ګاونډی چې خپلوان وي).
 - پردي (ګاونډی (ګاونډی چې خپلوان نه وي).
 - د سفر ملګری، همیشنی دوست، ميره يا ښځه.
 - مريان او وینزي.
 - په تکبر او غرور سره په لاره تلو نکی.
 - په نسب، چوکۍ او مال فخر او ویاړ کوونکی.
 - تړدې ملګری، یو له بل سره تړلی.

او تاسو تېرل د الله بندګي وکړئ، له هغه سره هېڅ شی مه شریکړئ، له مور او پلار سره غوره چلن وکړئ، له خپلوانو، یتیمانو او مسکینانو سره نیک چلن وکړئ او له خپلوانو ګاونډو یا نو سره، پرديو ګاونډو یا نو سره، د څنګ له ملګري او مسافر سره او له هغو وینزو او غلامانو سره چې ستاسې په لاس کې وي، د احسان چال چلن وکړئ. یقیناً الله داسې څوک نه خوښوي چې کبر کوونکی، مغروره او په خپله لوړتیا ویاړي.

او داسې کسان هم د الله ﷻ نه خوښیږي چې بخیلي کوي او نورو ته هم د بخیلي کولو لارښوونه کوي او هغه څه(شتمني) پټوي چې الله ﷻ په خپله پیرزوينه هغو ته ورکړې ده. د دغه راز نعمت منکوو خلکو لپاره مود رسوا کوزنکي عذاب تیار کړی دی.

او هغه خلک هم د الله ﷻ نه خوښیږي چې خپل مالونه صرف خلکو ته د ښودلو(ریا) لپاره لگوي او په حقیقت کې نه پر الله ﷻ ايمان لري او نه د آخرت په ورځ. رښتیا داده چې شیطان د چا ملگری شي د هغه ډېره بده ملگریا په برخه شوه.

په دغو خلکو به څه شوي وای که دوی پر الله ﷻ او د آخرت په ورځ ايمان راوړی وای او څه چې الله ﷻ ورکړي دي له هغونه یې لگولي وای؟ که دوی داسې کولای، نو له الله ﷻ څخه د دوی د نیکي حال پټ نه پاتې کيږي او هغه ورباندې پوهیږي.

تفسیر

له نورو سره احسان او ښېگڼه

الله تعالیٰ په دې ذکر شویو مبارکو آیتونو کې مؤمنانو ته شرعي احکام بیان کړي دي چې عمل پرې وکړي او د دنیا او آخرت نیکمرغي یې په برخه شي. په لومړني آیت کې الله تعالیٰ خپلو بندگانو ته امر کړی چې خاص د ده عبادت وکړي او شریک ورسره ونه نیسي. همدارنگه له خپل مور او پلار سره ښېگڼه وکړي او د دوی له پیروی نه سرغړونه ونه کړي. همدارنگه له خپلوانو، یتیمانو، فقیرانو او خپلو او پړدیو ګاونډیانو او دوستانو، لکه مېړه او میرمن، د سفر ملگری، ټولګیوال او د دفتر همکار، مسافرو، نوکرانو او نورو سره ښېگڼه او احسان وکړي. البته له ذکر شویو خلکو سره احسان او نیکي یو ټاکندي او ضروري امر دی، که نه احسان او ښېگڼه په اسلام کې په هر حالت کې د مسلمان وجیبه او مسؤلیت دی، لکه چې الله تعالیٰ په بل آیت کې فرمایي دي: ﴿وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾ [البقره: ۱۹۵]

یعنې نیکي وکړئ؛ یقیناً الله نیکي کوزنکي خوښوي.

فعالیت

زده کوونکي دي د خپل ښوونکي په لارښوونه د ګاونډیانو د ډولونو په باره کې او د دوی د هډونه د حقوقو په هکله د اسلام له نظره بحث او څېړنه وکړي او د ټولګیوالو په مخ کې دي شرحه کړي.

د بخل او تکبر بدوالی

په دویم آیت کې الله تعالی بخل او تکبر د دوو ناوړو صفتونو په توګه یاد کړي دي او په ډاګه کړې چې ده چې هغه تعالی د دې دواړو صفتونو لرونکي نه خوښوي. مبارک آیت په مال او علم کې بخل کول دواړه ناوړه کارونه ښودلي دي. اهل کتابو چې د اسلام د پیغمبر صفتونه په خپلو کتابونو کې ښه پېژندل، خو پتول یې، د هغوی دا کار تر ټولو ناوړه بخل شمېرل کېږي.

همدارنگه د مدینتي یهودیانو به انصارو ته ویل: له محمد او یارانو سره یې مالي مرستې مه کوئ چې تاسو به د فقر او بېوزلی سره مخ شئ، الله تعالی د دې بخل او شومتیا په وړاندې دوی ته د ډېر سخت عذاب زبیری ورکړ او فرمایي: **﴿وَاعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّبِينًا﴾**.

الله تعالی د منافقانو ډله چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان نه لري، خو د خلکو د غولونې او ریا په خاطر څه مالونه صدقه کوي، ملائمه کړې او د شیطان دوستان یې معرفي کړي دي. په پای کې یې دوی ته د بدو پایلو او دردناک عذاب وعده ورکړې. بیا هم مبارک آیت منافقان د ایمان تصحیح ته رابللي، ترڅو د نفاق او د الله ﷻ د لعنت له دايرې څخه ووځي. لکه چې د دوی په هکله فرمایي: **﴿وَمَذَابًا عَلَيْهِمْ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ﴾**. یعني څه زیان به دوی ته رسېدلی وای، که چیرې یې په الله او د آخرت پر ورځ ایمان راوړی وای او له هغه څه نه چې الله دوی ته ورکړي یو څه یې نفقه کولای؟!

د لوست ګټې او لارښوونې

د ذکر شویو آیتونو څښتنی ګټې او لارښوونې په دې ډول دي:

- ❖ عبادت یوازې او یوازې د الله پاک حق دی او هېڅ شی باید ورسره پکې شریک نه شي.
- ❖ په دې آیت او نورو آیتونو کې له مور او پلار سره ښېګڼه کول د الله پاک د توحید او عبادت پسې متصل ذکر شوي چې د مور او پلار سره د ښېګڼې او درناوي کولو په اهمیت دلالت کوي.
- ❖ له نورو سره ښېګڼه کول د مسلمان دنده او مکلفیت دی.
- ❖ فخر او ویاړ چې له غرور او تکبر نه پیدا کېږي د الله ﷻ په وړاندې یو ناوړه او کرکجن عمل دی.
- ❖ بخل او په هغه امر کول حرام کار دی، همدارنگه د علم او پوهې پتول هم حرام دی.

❖ د ريا حرمت او دا چي ريا کاران ترټولو زيات بد دي.
❖ د نا اهلو ملگرو بدې، چي يو بل بدو او ناوړو کارونو ته رابولي.

۱. لومړي مبارک آيت د لسو حقونو په اداء کولو امر کړی، هغه لس حقونه کوم دي؟
۲. په علم او پوهه کې له بخل څخه مراد څه شی دی؟ ديوه مثال په ترڅ کې يې څرگند کړئ.
۳. په پورتنی آيت کې د ريا کارانو بدې بيان شوي ده. له ريا کارانو څخه په دې آيت کې کوم کسان مراد دي؟
۴. په تېر شوي آيت کې شيطان د کومو خلکو ملگري ښودل شوی او د شيطان د ملگرتيا پالې څه دي؟

د آيتونو او احاديثو په رڼا کې (د علم په خپرولو کې د بخل کولو زيانونه) تر سرليک لاندې پينځلس کرښې مقاله وليکئ.

حلاله روزي خورل او له حرامو ډډه کول

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ
يَآيَا تَعَالُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخَيْزِيرِ وَمَا أُهْلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنْ
اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ [البقرة: ١٧٢-١٧٦]

د ځينو کلمو معناوي

- طَيِّبَات: د طيب جمع ده، حلال شيان.
- لَه ذَبْحِي پَرْتَه مَر شَمِي حَيوان.
- د ذَبْحِي پَه وَخْت كِي رَوَانَه وَيِنَه
- وَالدَّم: هغه چې د الله له نامه پرته د بل چا په نوم ذبحه شوی وي.
- أَهْلٌ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ: اړايستل شو. د لورې يا وهلو په وسيله.
- بِغَاوَتِ او تَبْرِي كورونكي نه وي.
- لَه حَدَّ نَه تَبْر بَدونكي نه وي.

ژباړه

ای مؤمنانو که تاسې په رښتیا سره د الله بندګي کوونکي یاست، نو کوم پاک شیان چې موز د درګړي دي، هغه په ډاډه زړه خوړئ او د الله شکر وباسئ. د الله له لوري که پر تاسې څه بندیز لګول شوی، نو هغه دا دی چې مرداره مه خوړئ، د وینې او خنزیر د غوښې له خوړلو ډډه وکړئ او داسې کوم شی مه خوړئ چې پر هغه له الله نه پرته د بل چا نوم اخیستل شوی وي. هو، که څوګ د اړتیا په حالت کې وي او له دغو شیانو څخه کوم شی، پرته له دې چې د الهی حکم د ماتولو اراده ولري یا له حده تېری وکړي، وخورې، نو پر هغه څه وبال او ګناه نشته. الله بښونکی او رحم کوونکی دی.

تفسیر

د جاهلیت په زمانه کې د عربو مشرکانو د خپلو پلرونو او نیکونو په پیوچ او بی مفهومه تقلید سره هغه حیوانات چې الله ﷻ حلال ګرځولي وو، په مختلفو بڼو د بتانو په نامه نذر

کول او په ځانزونو يې حرام کړي وو. همدارنگه اهل کتابو، په تيره نصارو او ځينو نورو ملتونو، په خپل باطل گومان خپل نفس ته په عذاب ورکولو او له مختلفو نعمتونو څخه د ځان په محرومولو الله ﷻ ته نژدېوالی غوښته.

الله تعالی محمدي امت ته په ټولو ملتونو او امتونو غوره والی وپاښه او هغه يې وسط او منځگړی امت وگرځاوه. په تېر شویو آيتونو کې الله تعالی مومنانو ته خطاب کړی کوم څاروي او نور پاکيزه شيان چې الله ﷻ د روزی په عنوان تاسو ته حلال کړي دي، هغه وخورئ، خو د دې نعمتونو په وړاندې د خپل پروردگار په الوهيت او ربوبيت اعتراف وکړئ، د الله ﷻ شکر او ستاينه ادا کړئ او دغه الهي نعمتونه د مشرکانو او نورو ملتونو په څېر په ځانونو مه حراموئ، ځکه الله تعالی وپته، د خنزير غوښه، د هغه حيوان غوښه چې پخپله مړ شوی وي او يا پرې د الله تعالی له نوم پرته د بل چا نوم اخيستل شوی وي، حرام گرځولي دي. خو سره له دې هم که څوک مجبور او ناچاره شي، نو له هلاکت نه د ځان ژغورلو لپاره له همدې حرامو شيانو څخه گټه اخيستلی شي، په دې شرط چې د دې حرامو شيانو په خوړلو کې يې د خپل نفس لذت او خوشحالي مراد نه وي او يا دې حرامو ته په حلالو شيانو غوره والی ور نه کړي. همدارنگه دا حرام خواړه د ضرورت له اندازې زيات ونه خوري، بلکې دومره وخورې چې خپل ځان له هلاکته وژغوري.

په دويم آيت کې الله پاک ځيني شيان حرام کړي دي او مسلمان مکلف دی چې له خوړلو يې ځان وساتي. له شک پرته د نوموړو شيانو په حراموالي کې زياتې گټې او حکمتونه شته، ځکه علیم او حکيم خداى په خپل ازلي علم او حکمت سره ښه پوهیږي چې کوم شيان انسانانو ته گټور او کوم ورته زیانمن دي. نن چې د قرآن مجيد له نزول څخه څه د پاسه څوارلس سوه کاله تېر شوي دي، علمي تخنېني ښیې د هغو شيانو خوړل چې اسلام منع کړي دي، لکه د خوگ غوښه، مرداره، شراب، مخدره توکي، او داسې نور د انسان روغتيا ته په زیان رسولو سربېره د نورو زياتو اقتصادي او ټولنيزو زيانونو لامل هم کېږي.

د هغو څارويو د غوښې خوړلو تحريم د آيت بله غوښتنه ده چې له الله پاک څخه پرته د بل چا په نامه ذبحه يا نذر شوي وي. پرته له شبکه ذبحه او نذر د لمانځه، روژې، زکات، دعا، رکوع او سجدي په څېر د عبادت له ډولونو څخه دي او له الله ﷻ پرته د بل چا عبادت کول شرک او ناروا عمل دی، ځکه عبادت يوازې او يوازې د الله ﷻ لپاره خاص

دی. مسلمانان په هر لمانځه کې په وار وار سره د دې آیت په لوستلو ﴿إِيَّكَ نُعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ [الفتح: ۱۶] د یو خدای سره ژمنه کوي چې یوازې د هغه عبادت به کوي او د هغه سره به هیڅوک په عبادت کې نه شریکوي. الله تعالی د آیت په آخر کې په مومنانو احسان کړی، عفو او ببښنه یې ورته اعلان کړې او د خپل دین په آسانی یې ټینګار کړی.

فعالیت

زده کوونکي دې د خپل ښوونکي په لارښوونه د ﴿خَيْرٌ نَّارٌ وَلَا عَادٌ﴾ د مفهوم په هکله بحث او څیړنه وکړي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- ❖ الله تعالی په خپلو بندګانو نعمتونه پیرزو کړي دي چې له هغو څخه د حلالې او پاکې روزۍ په توګه ګټه واخلي او د الله ﷻ شکر او ستاینه وکړي.
- ❖ په مبارک آیت کې حلال شیان د خپل عاموالي او زیاتوالي له مخې شمیرل شوي نه دي، یوازې حرام شیان شمیرل شوي او نومونه یې یاد شوي دي.
- ❖ میته (مردار) هغه حیوان دی چې پرته له ذبحې یې سا ونلې وي.
- په مړو حیواناتو کې ټول هغه حیوانات شامل دي، چې زندۍ شوي وي، وهل شوي وي، له کوم لوړدځای څخه لوړېدلې وي، په ښکر وهل شوي وي یا څیروونکو حیواناتو نیم خوړلي وي او یا د ژوندي حیوان له بدن څخه کومه ټوټه غوښه پرې شوې وي.
- ❖ همدارنګه خورډ پیغمبر ﷺ په صحیح حدیث کې د څیروونکو حیواناتو او پنځې لرونکو مرغانو له خوړلو منع کړې او هغه یې حرام ګرځولي دي.
- ❖ ماهی (کب) او ملخ د پیغمبر ﷺ د دې حدیث پر بنسټ د مردار حیوان له حکم څخه خارج دي، چې فرمایي: "أَحِلَّتْ لَنَا مَيْتَانِ وَدِمَانِ: الْمَسْكُ وَالْجُرَادُ وَالطَّحَالُ" یعنې مړه ټه دوه مړه او دوه وینې حلالې شوي دي: ماهی او ملخ، پته او توری.
- ❖ حرامه وینه هغه ده چې له ژوندي حیوان څخه یا د حیوان د ذبحې په وخت کې جاري شوي وي، خو کومه وینه چې له غوښې سره ګډه ده، هغه حرامه نه ده، خوړل یې پاک نه لري.

❖ د خوځک غوښنه، غوړي، پوستکي او ټول اجزاء يې په حرمت کې شامل دي.

❖ الله تعالی د ذکر شویو حرامو شیانو خوړل د ضرورت او ناچارۍ یعنې د نفس د هلاکت له ویرې په دې شرط روا کړي، چې په آیت کې راغلي استثناګانې مراعات شي.

پوښتنې

۱. د لاندې کلمو او لغاتو معنا روښانه کړئ:
(الْمَيْتَةُ، وَالذَّمُّ، أَهْلٌ بِهِ لِيُغَيَّرَ اللَّهُ، اضْطُرَّ، غَيْرَ بَاغٍ، عَادٍ)
۲. کوم شیان دي چې په آیت کې حرام ګڼل شوي دي؟
۳. د مردارو حیواناتو له ډلې څخه کوم حیوانات مستثنی دي؟ په نوي حدیث یې ثابت کړئ.
۴. حرامه وینه کومه ده؟ واضحه یې کړئ.
۵. له ﴿وَمَا أَهْلٌ بِهِ لِيُغَيَّرَ اللَّهُ﴾ څخه مراد څه شی دي او ولې د محرمانو په ډله کې راغلي دي؟
۶. مسلمان په کوم حالت او د کومو شرطونو لاندې کولای شي له حرامو شیانو ګټه واخلي؟

زده کوونکي دې د بېلابېلو حرامو خوړو د صحې او ټولنيزو زيانونو په اړه شل کړنې مقالې وليکي.

د الله ﷻ په لار کې اتفاق (مال لگول)

قال الله تعالى: ﴿مَثَل الَّذِينَ يُبْغُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ جَذَّةٍ أُزِيَّتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُتْبَلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۶۱﴾ الَّذِينَ يُتَّقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَتًّا وَلَا أَدَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۲۶۲﴾ قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿۲۶۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ ثُرَابٌ قَاصِبًا وَأَبْلٌ فَسَرَكَةٌ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿۲۶۴﴾ [البقرة: ۲۶۱-۲۶۴]

د ځينو کلمو معناوي

زياتوي، خو برابره کوي بڼي.

يُضَاعِفُ:

احسان بارول، د خيراتونو يادونه د فخر، وياړ او غوره والي غوښتلو په نيت.

مَتًّا:

آزار ورکول په بله او ناوړه خبره چې عزت ته يې زيان ورسيري.

قَوْلٌ مَعْرُوفٌ:

ښکته او ښه وينا.

مَغْفِرَةٌ:

ښښنه د فقير او درويزه هر له بد چلن څخه تېرېدنه.

غَنِيٌّ:

ذاتي بډای چې هيڅکله نه محتاجيږي.

حَلِيمٌ:

عفو کوونکی، جزا ورکولو ته پوره نه کوونکی.

صَفْوَانٌ:

ښو په تيره.

وَأَبْلٌ:

سخت باران.

صَلْدًا:

لغو، له خاورو پاکه.

ثُبَاهُ

کوم خلک چې خپل مالونه د الله په لاره کې لگوي د هغو د لگښت مثال داسې دی لکه چې يوه دانه وکرله شي او له هغې نه اووه وزري زرخون شي او په هر وزري کې سل دانې وي، په همدې ډول کله چې د چا عمل ته د الله خوښه شي، زياتوالی پکې راولي هغه هم پراخوونکی او هم د علم څښتن دی.

کوم خلک چي خپل مالونه د الله په لار کي لگوي او له لگښت نه وروسته پاسلونه نه کوي (احسان نه باروي)، نه آزار ورکوي، د هغو ثواب د هغو له رب سره دی او پر هغو څه وپره، ترهه، غم او خچکان نشته.

پوه خوره خبره کول او له يوې ناوړې خبرې نه تېرېدل له هغه خيرات نه ډېر ښه دي چي ورپسې ازارول وي، الله ﷻ يې نياز نه دی او زغم د هغه صفت دی.

ای مؤمنانو! خپل خيراتونه په پاسلونه او آزار رسولو د هغه چا په څېر مه باطلوئ چي خپل مال مازي خلکو ته د ښودلو لپاره لگوي، نه يې پر خدای ايمان وي او نه د آخرت په ورځ، د هغه د لگښت مثال داسي دی لکه يوه ښويه تيره چي دوره پرې ناسته وي، کله چي سخت باران پرې وورېږي، ټوله دوره ترې يوسي او تيره هماضي ښويه سوټره پاتې شي، دې خلکو چي په خپل گومان سره د خيرات کومه نيکي گڼلې ده له هغې نه هېڅ شي، د هغو لاس ته نه ورځي او کافرانو ته الله ﷻ سمه لاره نه ښيي.

تفسير

د نازلېدلو سبب

د يو روايت له مخي دا مبارک آيت **﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُبْفِقُونَ...﴾** د حضرت عثمان بن عفان او عبد الرحمن بن عوف په هکله نازل شوی. عثمان بن عفان د تبوک په غزا کي د اسلام لښکر مجhez کړ او عبدالرحمن بن عوف خپله نيمه پانگه، چي څلور زره درهمه وه، د تبوک د غزا په خاطر د اسلام پيغمبر ﷺ ته وړاندې کړه. د الله رسول ﷺ داسي دصا ورته وکړه: **«الله ﷻ دې په هغه څه کي چي خيرات او صدقه دي کړل او په هغه څه کي چي ځان ته دي وسيمول، برکت واچوي. همدارنگه د عبدالرحمن بن سمره د روايت مطابق کله چي عثمان بن عفان زر دیناره د نبی کریم ﷺ په حضور کي کېښودل، نبی کریم ﷺ د خو شحالی په حال کي دا روپۍ په خپلو مبارکو لاسونو لاندې باندې کولې، ويې فرمايل: "لويه خدايه، زه هم ترې راضي شوم او ته هم ترې راضي اوسه."**

د الله ﷻ په لار کي د مال لگولو څو برابره اجر

مفسرينو کرامو ويلي دي چي د ذکر شويو آيتونو حکم هر هغه مخلص نفقه ور کوونکي ته شامل دی چي خپل مال يې د الله ﷻ په لاره کي لگولی وي، قرآن کریم يې حالت د هغه تخم له دانې سره تشبیه کړی چي په حاصلخيزه ځمکه کي شنه شي، ښه وده وکړي او اووه وزري راوباسي چي په هر وزري کي سل دانې وي. دا ښايسته تشبیه هغه روښانه تعبير دی چي الله تعالی د خپلو مؤمنو بندگانو د سوچه او ښايسته عملونو اجر او

ثواب داسې درنوي، لکه هغه روزه دانه چې په ښه حاصل ورکونکي ځمکه کې وکرل شي او ښه زيات حاصل ورکوي.

بيا مبارک آيت بيانوي چې الله تعالی د الله په لار کې د مال لگرونکو اجر او ثواب خو برابره کوي، بلکې د صدقې او مال لگولو اجر او ثواب د انفاق کونکي حالت ته په پام سره تر اووه سوه چنده زيات ورکوي. لکه چې الله ﷻ فرمايي دي: ﴿وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَن يَشَاءُ﴾. هر کله چې صدقه په خالص نيت له سالم زړه څخه، له پاک نفس څخه او د حلال مال څخه په مناسب ځای کې ورکړل شي، په باوري توگه د هغې ثواب خو برابر، بلکې بې حسابه دی. ځکه د الله ﷻ فضل، احسان او بښنه حدود نه لري. له همدې امله مبارک آيت په دې لويه وعده ختم شوی: ﴿وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾ يعني په خپل پراخ فضل او علم سره هر انسان ته د ده د نيت او عمل برابر بدلې ورکوي.

احسان بارول او ازار رسول صدقې باطلوي

ورپسې آيت کې پر محتاج او درويزگر باندې د صدقه کوونکي احسان بارول او ازار رسول په سختو ټکو غندل شوي دي. دغه مبارک آيتونه ټينگار کوي لکه څرنگه چې الله تعالی د مخلصانه صدقې او د الله ﷻ په لاره کې د لگښت اجر او ثواب خو برابره کوي او خاوند بې له هر ډول ويرې او اندېښنو څخه په خپل امان کې ساتي، په همدې اندازه هغه صدقه او انفاق چې د ریا او احسان بارولو او ازار رسولو سره مل شي، باطل او بې اغيزې کيږي او څښتن بې په دنيا او آخرت کې د سخت عذاب وړ گرځي. په مبارک آيت کې د احسان بارولو او ازار رسولو څخه مقصد دا دی چې صدقه کوونکي د توهين او سپکولو په نيت صدقه اخستونکي ته خپله مرسته او صدقه ورپادوي او احسان پرې اچوي او يا په بل ډول ورته ضرر او زيان رسوي. له همدې امله الله پاک فرمايي چې فقير، محتاج او درويزه گر ته ښکته خبره کول له هغې صدقې څخه غوره دي چې له ضرر او زيان سره مله وي، ځکه ښکته خبره او د درويزگر په مقابل کې هغه ته عفو او بښنه، له يوې خوا د درويزگر د نفس د پاکي، مينې او محبت لامل گرځي او له بلې خوا اجر او ثواب پرې حاصلېږي، خو هغه صدقه او انفاق چې له احسان او منت سره مل وي، د فقير او محتاج د زړه ماتېدو او بې عزتۍ لامل گرځي او د هغه رنج او درد زياتوي.

د اسلام د پيغمبر ﷺ صحيح حديث دی چې: «الكلمة الطيبة صدقة»^(۱) يعني: ښه خبره صدقه ده.

۱- صحيح البخاری، صحيح مسلم حديث ۱۰۰۹.

وروستې آيت د تهديد او وپروولو په لهجه مؤمنانو ته خطاب كړى او په صدقه كولو كې يې له احسان بارولو او ضرر رسولو څخه منع كړې دي. ځكه احسان بارولو او ضرر رسول د صدقې او مال لگولو ثواب د الله ﷻ په نزد له منځه وړي او صدقه كرونكي د خلكو له مننې او احسان څخه هم محرومي. له ابن عباس رضی الله عنهما څخه روايت دی چې د الله پيغمبر ﷺ فرمايي: **”لا يدخل الجنة مومن حتى، ولا عاق لوالديه، ولا ممان“**^(۱) يعنې: عادي شراب څښونكي، د مور او پلار عاق (نامنوكي) اولاد او احسان بارونكي جنت ته نه شي داخلېداى.

مبارك آيت هغه صدقه چې احسان بارول او ځورول ورسره مل وي، له هغه منافق سره تشبېه كړې چې د ربا او ځان بڼودني په خاطر صدقه كوي او د الله ﷻ له اجر او ثواب څخه محروم وي. مبارك آيت مؤمنانو ته خطاب كوي چې خپلې صدقې او نفقې په احسان بارولو او ځورولو مه باطلوئ، ترڅو د هغه منافق په څېر نه شئ چې ربايي او نمايشي اعمال يې له منځه تللي وي. د احسان بارولو او ځورولو سره مل صدقه د هغې تيږې په څېر ده چې لږه دوره پرې پرته وي خو د سخت باران د اورېدو له امله تيږه له دوږو او گړد څخه پاكه شي او هيڅ حاصل نه وركوي.

د منافق د ربايي اعمالو حالت همداسي دى چې د الله ﷻ په دربار كې اجر او ثواب نه لري او نه له هغه څخه څه گټه په لاس راوړي او الله ﷻ كافرانو ته چې كفر يې پر ايمان غوره كېلى، د گټې په لوري هدايت نه كوي.

فعاليت

زده كوونكي دې د ښوونكي تر لارښوونې لاندې په صدقې او مال لگولو كې د احسان د بارولو او ځورولو په هكله څو داسې نمونې، چې زمونږ په ټولنه كې رواج لري، بيان كړي.

د لوست گټې او لارښوونې

له مباركو آيتونو څخه لاندې گټې او لارښوونې ترلاسه كېږي:

- ❖ د صدقه كرونكي لپاره د صدقې اونفقې غوره والى او د هغې گټې او پايلې.
- ❖ د الله ﷻ په لار كې په مال لگولو باندې د احسان اچولو او ځورولو حراموالى.
- ❖ په دنيا كې د خلكو له مننې او احسان او په آخرت كې د الله ﷻ له اجر او ثواب څخه د احسان بارونكي صدقه وركونكي يې برخېوالى.

۱- النسائي في سننه الكبرى ج ۳ ص ۱۷۶ حديث: ۶۹۲۰.

❖ محتاج او فقير ته په بڼه او نيکه خبره خراب وړکول او درويزه کړته د نبی کریم ﷺ د حديث "الکلمة الطيبة صدقة". سره سم د سوال په ټينگار او بد خوښۍ، عفو او تېريدنه. ❖ د رڼا حراموالي لکه چې پيغمبر ﷺ فرمايي: "واياکم والرباء فانه الشرك الأصغر". يعنې: له رڼا څخه پرهيز وکړئ ځکه رڼا وپروکي شرک دی.

۱. لاندي کلمي او لغات معنا کړئ:

(بَصَائِفُ - مَتَأ - أَدَى - مَغْفِرَةٌ - صَفْوَانٌ - وَأَبِلٌ - صَدًّا)
۲. ددي آيت ﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ﴾ د نزول لامل شرحه کړئ؟
۳. الله پاک کوم ډول صدقي قبولي؟
۴. الله ﷻ څرنگه صدقي خو برباره کوي؟ په مبارک آيت استدلال وکړئ.
۵. له احسان او خورولو سره مل صدقه څرنگه ده؟ د مثال په ترڅ کې يې شرحه کړئ.
۶. د درويزه کړ په وړاندي نېکه خبره صدقه ده، د دې جملې معنا روښانه کړئ.
۷. الله تعالی هغه صدقه ورکونکي چې په صدقي پسې احسان اچوي او خورول کوي له جسته محروم کړی، په دې هکله حديث نقل کړئ؟
۸. مبارک آيت هغه صدقه ورکونکي چې له صدقي څخه وروسته احسان باروي او يا خورول کوي له رڼا کار منافع سره تشبیه کړی. دا تشبیه شرحه کړئ.
۹. له احسان او اذيت سره مل صدقه په آخري آيت کې څرنگه تشبیه شوې ده؟ واضحته يې کړئ.

په قران ڪريم ڪي انساني مساوات

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣٦﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِئُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٣٧﴾ إِمَّا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٣٨﴾ [الصحرات: ١٣-١٥]

د ڇينو ڪلمو معناوي

- د شعب جمع، ڏپر خلائڪ چي يو واحد اصل سره جمع ڪري وي.
- شُعُوبًا:
- قَبَائِل:
- لِتَعَارَفُوا:
- أَكْرَمَكُمْ:
- لَا يَلِتْكُمْ:
- لَمْ يَرْتَابُوا:
- ذُبَابُهُ

اي خلائڪو مورن تاسي له يوه تاريخه او پوي بڻجي ڇڻه پيلا ڪري او پيا مو تاسي قومونه او قبيلي وڪر خولي، ترخو يو تر بله وپيڙئي، په حقيقت ڪي د الله ﷻ ڪي په نزد له تاسي نه تر ٿولو زيات عزتمن هغه خوک دي چي په تاسو ڪي تر ٿولو زيات پرهيز ڪار وي. په باوري ڌول الله ﷻ پر هر ڇه پوهيدونڪي او باخبره دي.

اعرابو(دڪلي او بانگهي اوسيدونڪو) وويل: مورن ايمان راوري. دوي ته ووايه تاسو ايمان نه دي راوري، بلڪي داسي ووايه چي مورن اطاعت ڪوندي شو، ايمان لا تر اوسه ستاسي په زرونو ڪي داخل شوي نه دي. ڪه تاسي د الله ﷻ او د هغه د رسول فرمانبرداري غوره ڪري، نو هغه به ستاسي د عملونو په اجر ڪي ڇه ڪمالي رانه ولي. په باوري ڌول الله ﷻ غفور او رحيم دي.

په حقيقت ڪي خو مؤمنان هغه دي چي پر الله ﷻ او د هغه پر پيغمبر پي ايمان راوي. پيا هغوي ڇه شڪ ونه ڪر او په خپلو مالونو او سرونو سره پي د الله ﷻ په لاره ڪي جهاد وڪر. هغوي رينيتوني خلائڪ دي.

تفسیر

د بشریت د اصل یو والی

الله تعالی په لومړني مبارک آیت کې ټول انسانان مخاطب کړي او ټینګار یې کړی چې تاسې مې له یو واحد اصل څخه پیدا کړي یخ چې آدم او حوا دي. بیا مې تاسې د کورنیو او قبیلو او ډلو په بڼه وګرځولې ترڅو د نسب، خپلولی، قبیلو او ډلو په پېژندلو سره د یوې روځي او نیکې ټولني په منځ ته راوړلو یو له بل سره مرسته وکړئ، نه د حیواناتو په څېر چې خپل اصل او نسب نه پېژني او د عقل او پوهې له نعمت څخه محروم دي. په دې وجه قرآن کریم د داسې انساني وحدت لپاره دعوت کوي چې د عدل، مساوات، محبت او ورورګلوی پر بنسټ ولاړوی.

باید وپوهیږو چې په نړۍ کې د پرمختګونو او تمدنونو رامنځته کېدل د انسانانو له یو بل سره د پېژندګلوی نتیجه ده، ځکه پېژندګلوي تفاهم رامنځته کوي او تفاهم د تعاون لامل کیږي. همدارنګه قرآن کریم په دې مبارک آیت کې د رنگ، نژاد او جنسیت توپيرونه په پام کې له نیولو سره پرته، د انسان حقوق اعلان کړي چې ټول انسانان په نسب کې سره وروڼه دي او د دوی انساني عزت او کرامت خوندي دی، ځکه انسان د الله ﷻ عزتمن مخلوق او د ځمکې پر مخ د ده خليفه دی. ټول انسانان یو واحد اصل ته رسېږي چې آدم او حوا علیهما السلام دي، خو هغه څه چې د دوی ترمنځ د غوره والي معیار دی هغه دیني ارزښتونه او د الله او رسول اطاعت او پیروي ده. د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایلي: **«إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صَوْرَتِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ»**^(۱) یعني الله ستاسو څېرو او سرمايو ته نظر نه کوي، بلکې ستاسو زړونو او عملونو ته ګوري.

په دې ترتیب قرآن کریم د بشریت ټول اختلافات او توپيرونه یوې خوا ته پرېښي او انسانان یې د توحید او تقوی تر بیرخ لاندې راوستي دي، ترڅو د یو بل په مرسته او کومک د الله ﷻ عبادت وکړي او د خپلولی او عصیت له ټولو ډولونو او جاهلانه دعوو او ناندريو څخه ځانو نه لیري وساتي. لکه څرنګه چې د اسلام پیغمبر ﷺ اعلان کړی: **«لَا كُفْرَ بِنَسَبِ آدَمَ، وَأَدَمَ خَلَقَ مِنْ تَرَابٍ. وَلَيَسْتَهِنَنَّ قَوْمٌ يَفْتَحِرُونَ بِآبَائِهِمْ، أَوْ لِيَكُونَ أَهْوَنَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنْ الْجَعْلَانِ»**^(۲) یعني تاسو ټول د آدم اولاده یاست او آدم له خاوري پیدا شوی. باید هر قوم یا ډله په اصل او نسب له ویاړ څخه ځان وژغوري، پرته له هغه څخه د الله تعالی په دربار کې به له «جعلان»^(۳) څخه هم ټیټ او بی ارزښته وي.

۱- روایت مسلم.

۲- تہذیب سنن أبي داؤد ج ۱/۷۱۸.

۳- (جعلان) د جیم په زیر هغه وړه حشره ده چی د حیواناتو د خوښایو سره ژوند کوي او خوراکی یې د حیواناتو نجاست دی او هرکله چی خوشبویی ورته ورسیري مری.

د ایمان او اسلام نعمت

وروسته له دې چې قرآن مجید دا اصل اعلان او تثبیت کړ چې ټول انسانان یوې مېلې او اصل ته راگرځي او دغوره والي او بهتری- معیار د بنیادمانو په منځ کې تقوی او نیک عمل دی، بیا مبارکو آیتونو بیان کړی چې یوازې د ایمان کلمه کافي نه ده، بلکې باید قلبی تصدیق او د اسلام د اوامرو او نواهیو ظاهري اطاعت او عملي التزام ورسره ملگری وي، ترڅو الله ﷻ ته د منلو وړ وگرځي.

په نوي پیر کې په بانه چیانو کې داسې کسان وو چې په ژبه یې د ایمان دعوه کوله، خو زړونه یې په دنیا او دنيوي گټو مشغول وو، نو ځکه الله تعالی خپل پیغمبر ته امر وکړ هغوی ته ووايي چې یوازې په ژبه د ایمان په څرگندولو تاسو حقیقي مؤمنان نه گڼل کېږئ، ترڅو زما رسالت تصدیق نه کړئ او د الله او رسول ټولو اوامرو او نواهیو ته تسلیم نشئ؛ په دې توگه مبارکو آیتونو د ایمان حقیقت بیان کړی، فرمایي: **﴿أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾** یعنی حقیقي مومنان هغه کسان دي چې پر الله او د الله پر پیغمبر ایمان راوړي او په خپلو عقیدو کې هېڅ شک او شېبه ته لاره نه ورکوي او پر باطل باندې د حق د برلاسی په لار کې ځان او مال نه سپموي، همدا رښتیني مؤمنان دي.

مفسرین وايي: دغه مبارک آیت په دې دلالت کوي چې ایمان د اسلام په نسبت خاص دی. لکه څرنگه چې د جبریل په حدیث کې لومړی د اسلام پر بنسټه شوي بیا د ایمان او وروسته د احسان، یعنی له عام څخه خاص ته ارتقا شوي ده. نو ایمان او اسلام یو بل بشپړوونکي دي او یو پرته له بله کفایت نه کوي.

د یو روایت له مخې په نهم هجري کال چې (عام الوفود) په نامه یاد شوی، د بنی اسد د قبایلو هیئت له خپلو زیاتو وگړو سره د پیغمبر ﷺ حضور ته راضي او خپل اسلام یې اعلان کړ. د احسان بارولو په قصد یې د الله پیغمبر ته څرگنده کړه چې موږ د خپلې قبیلې له ټولو وگړو سره پرته له جنگه اسلام راوړو، په داسې حال کې چې نورو قبایلو له تاسره جنگونه وکړل. دوی په دې کلمو سره غوښتل په پیغمبر ﷺ احسان بار کړي او په عین حال کې سوغاتونه او ډالی ترلاسه کړي. په دې وخت کې د الحجرات سورت آخرې مبارک آیتونه د دوی په هکله نازل شول او امر یې وکړ چې د اسلام راوړلو په دعوه پر پیغمبر ﷺ باندي احسان مه باروئ، بلکې که تاسو په خپله دعوا کې رښتیني یاست باید د پروردگار د احسان مننه وکړئ چې تاسو یې د ایمان او اسلام په نعمت مشرف وگرځولئ، مبارکو آیتونو د دوی پټ نیتونه ښکاره کړل او د اسلام د پیغمبر ﷺ په ژبه یې دوی ته ښوونه وکړه چې یوازې په ژبه د ایمان دعوه ونه کړي، بلکې دا ایمان په زړونو تصدیق کړي او د الله او د رسول د ټولو اوامرو او نواهیو په وړاندې تسلیم او څاره کېږدي، ترڅو ایمان یې د الله ﷻ په وړاندې د قبول وړ شي.

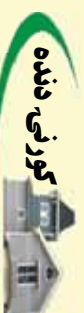
دا مبارک آیت یولوی اصل تثبیت او تأیدوی چي، ډېر وځونه انسانان او حتی ځینې مؤمنان هم له هغه څخه غافل او بی پروا وی. په اصل کې لوی نعمت چي الله تعالی یې د ځمکې پر مخ په کوم بنده پیرزوی کوي، د ایمان نعمت دی چي له ټولو نعمتونو څخه غوره او لوړ دی. د ایمان نعمت چي هر کله د انسان په زړه کې ځای ونیسي، نوبل هیڅ شی به له هغه څخه لوړ او ارزښتناک نه وي. انسان د ایمان په نعمت سره په خپل اصل او مبدأ څیربیري او له خپل پیداکونکي او پالونکي سره اړیکې پیدا کوي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ په دې لوست کې گټې او لارښوونې په لاندې ډول دي:
- ❖ د ټولو انسانانو پېداېښت یو واحد اصل (آدم عليه السلام) ته راکړځي.
- ❖ په نسب او نژاد ویاړ کول حرام دي.
- ❖ انساني توپیرونه د پیژندنې او له یو بل سره د مرستې لپاره دي، نه دا چي یو پر بل غوره والی رامنځته کړي.
- ❖ د انسانانو په منځ کې د غوره والي او عزت معیار تقوی ده.
- ❖ له عملي مخالفت سره په ژبه د ایمان څرگندونه اسلام ته د قبول وړ نه ده.
- ❖ ایمان د اسلام په پرتله خاص دی.
- ❖ د توکم، ژبې، سیمې او سمت پر بنسټ د انسانانو تر منځ توپیر کول حرام دي.

پوښتنې

۱. قرآن کریم د انسانانو د پېداېښت اصل څرنگه ویني؟ په قرآني آیت استدلال وکړئ.
۲. د انسانانو تر منځ توپیر او اختلاف او په قیلولو او ډولو د دوی ویش څه فایده لري؟
۳. د غوره والي او بهتری معیار د قرآن کریم له نظره څه شی دی؟ د قرآني آیت په رڼا کې یې واضح کړئ؟
۴. په نسب، توکم او ژبې ویاړ کول د اسلام له نظره څه حکم لري؟ په آیتونو او نبوي احادیثو یې واضح کړئ.
۵. کورني قیلي د خپل اسلام راوړلو احسان په پیغمبر ص باندې بارولو او د قرآن ځواب دوی ته څه و؟
۶. د ایمان او اسلام تر منځ توپیر څه دی؟

د انساني مساوات اصل او د انسانانو تر منځ د غوره والي معیار په نظر کې ونیسئ او په دې هکله یوه مقاله ولیکئ.

د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفتونه

قال الله تعالى: ﴿وَجَاءَ الرَّحْمَنُ الَّذِينَ يَمُنُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوًّا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا﴾ وَالَّذِينَ يَسِيرُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿﴾ [الفرقان: ٦٣-٦٧]

د ځينو کلمو معناوي

هَوًّا:	په عزت او آرامتيا.
قَالُوا سَلَامًا:	روغه خبره او له گناه څخه منع کورنگي.
سُجَّدًا وَقِيَامًا:	سجده کورنگي، په تهجد لمانځه کې درېدونکي.
غَرَامًا:	پېوست او ملگري.
سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا:	بد او ناوړه استوگنځي.
لَمْ يُسْرِفُوا:	اسراف اوله حده تېرېدنه يې ونه کړه.
لَمْ يَقْتُرُوا:	تنگي يې ونه کړه، بخل يې ونه کړ.
قَوَامًا:	اعتدال د اسراف او بخل ترمنځ.

ژباړه

د رحمان ذات اصلي بندگان هغه دي چې پر ځمکه باندي آرام ځي او که جاهلان يې مخي ته راشي ، نو وايي تاسي ته سلام.

هغه کسان چې د خپل پروردگار په وړاندي په سجود او قيام شيې تېروي.

هغه کسان چې دعاگانې کوي چې اى زمونږ پروردگارا! مونږ د دوزخ له عذابه وساته! بېشکه دهغه عذاب راپسي کيدونکى دى.

هغه چې پر ناکاره استوگنځي او ځاى دى.

هغه کسان چې کله لگښت کوي، نو نه بېخايه لگښت کوي اونه بېخلى کوي، بلکه دهغو لگښت د دغو دواړو سرحدونو په منځ کې په منځلاريتوب (ميانه روى) ولاړ وي.

د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفتونه

کله چې پیغمبر ﷺ مشرکان د رحمان خدای عبادت ته راوبلل، نو هغوی په انکار او جاهلانته توگه پوښتنه وکړه، رحمان څوک دی؟ الله تعالی په دې مبارکو آیتونو کې خپل خاص بندگان د «رحمان د بندگانو» په نامه وستایل او د دوی صفتونه یې وشمیرل، ترڅو د هغو په واسطه رحمان خدای ښه وپېژندل شي. په دې مبارکو آیتونو کې الله تعالی مؤمنانو ته، چې دوی یې خپل ځان ته منسوب کړل، د ﴿بِحَادِّ الرَّحْمَنِ﴾ د عزت او غوره والي مقام وړاندېښه.

دې مبارکو آیتونو د سورت ترپایه د الله ﷻ خاص بندگان په اتو مبارکو صفتونو ستایلي دي. د الله ﷻ د دې خاصو بندگانو صفتونه د دوی له نفسونوسره، د دوی له پروردگار سره، له ټولني سره او د ټولني له پاکي او پرمختګ سره چې دوی په کې ژوند کوي تړاو لري. په دې ترتیب ټول هغه صفتونه چې مبارکو آیتونو د رحمن ذات د خاصو بندگانو لپاره بیان کړي دي په څلورو محورونو کې خلاصه شوي دي.

ددې صفتونو یوه برخه په دیني او ایماني کمالاتو پورې اړه لري چې مؤمنان په دې کمالاتو ستایل شوي او په ﴿الَّذِينَ يَمِينُونَ عَلَى الْأَرْضِ هُونَ﴾ مبارک آیت کې لیدل کېږي. دویمه برخه د مشرکانو او فاسقانو ناوره او د گمراهي، صفتونه رابښي چې مؤمنان باید له هغو څخه ځان وژغوري او دا صفتونه په ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ...﴾ اویه نورو وروستیو آیتونو کې لیدل کېږي.

ددې صفتونو یوه بله برخه د اسلام له لارښوونو څخه عبارت ده چې رښتيني مؤمنان باید په هغو عمل وکړي او لازم یې وگڼي چې هغه: ﴿وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا﴾ او ﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا﴾ او د سورت نور آیتونو دي.

د دې غوره او نیکو صفتونو بله برخه د ژوند د حالت سمون او ښه کول دي چې مؤمنان یې د الله ﷻ له درباره غواړي، ترڅو الله ﷻ یې ورپیرزو کړي چې دا مبارک آیتونه ﴿وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا...﴾ ﴿الْمُتَّقِينَ إِمَامًا﴾ یې رانغاړي.

له خلكو سره بڼه چال چلند

د رحمان ذات د خاصو بندگانو له صفتونو څخه دا دي چې كله د ځمكې پر مخ روان وي، نو په خاكساري او تواضع سره ځي ﴿الذيين يحشون على الأرض هوناً﴾. هدف دا چې د متكبرو، مغرورو، بدكارو او مفسدينو په څېر په لاره نه درومي، بلكې په آرام، عزت او تواضع كړځي، هوا په لاره تلل د انسان شخصيت څرگندوي. لكه چې الله تعالى په قرآن كريم كې فرمايي: ﴿وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تُلْبِقَ الْجِبَالَ طُولا﴾

[الإسراء: ۳۷] يعنې: د ځمكې پر مخ په ناز، وياړ او نخرو مه خه! يقيناً ته نه په خپل قدم ځمكه شلولې شي او نه به لوړوالي كې غرونو ته رسيدای شي. البته پر لارې له دروند تگ څخه دا مطلب نه دی چې سړی د عجز او كمزورۍ او يا د تظاهر په ډول پر لاره لاړ شي، پېغمبر ﷺ چې كله پر لاره تللو داسې به معلومه چې ځمكه يې تړېښو لاندې كښ كېږي. همدارنگه عمر بن خطاب ؓ يو ځوان وليد چې ډېر نرم او په مات زړه پر لاره روان دی، نو له هغه څخه يې پوښتنه وكړه: په تاڅه شوي دي؟ ايا ناروغ يې؟ ځوان وويل نه، نو دغه وخت حضرت عمر (رض) هغه ځوان پر دُره وواژه او ده ته يې امر وكړ چې پر لاره بڼه تگړه او جگ جگ ولاړ شي.^(۱) اسلام د عزت او قوت دين دی او عزت او قوت له تكبر سره توپير لري، لكه څرنگه چې په غرور او تكبر پر لاره تلل حرام او ناوړه كار دی په همدې توگه په كمزورۍ، ستومانۍ او تظاهر تگ هم د اسلام له نظره بد او د منلو وړ نه دی.

همدارنگه دا د رحمان ذات بندگان چې كله په خپلو معاملو كې له ناپوهو او جاهلانو سره مخامخ كېږي له هغوي سره په بالمثل چال چلند معامله نه كوي او بلۍ ته په بلۍ ځواب نه ور كوي، بلكې د سلام په ويلو او حكيمانه خبرو د دورۍ له شر څخه ځان په امن كې ساتي، البته نه د بيوسۍ او ويرې له امله، بلكې له دې امله چې وخت ضايع نشي او هسې په بې گټې كار بوخت نشي، نو د داسې خلكو په خبرو دې سترگې پټې او غوږونه كانه كړي.

فعاليت

پر لارې د تكبر او غرور او يا تظاهر له مخې تگ په اړه په خپلو كې خبرې اترې وكړئ او له خپل چاپيريال، ماحول او ټولني څخه څو نمونې وړاندې كړئ.

۱- التفسير الوسيط للططاوي، تفسير آيت ۱۳ سوره الفرقان.

د رحمان پروردگار عبادت

هغه څه چې وويل شول د الله تعالی د خاصو بندگانو صفتونه او په ورځنیو چارو کې د خلکو سره د هغوی د چلن په اړه وو، خو د شېبې له خوا د الله ﷻ په دربار کې د دوی دنده د خپل پروردگار عبادت، دعا او هغه ذات ته زاری دی: ﴿وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا﴾ د رحمان خدای خاص بندگان هغه کسان دي چې د شېبې څه برخه د سجودو او قیام په حال کې د خپل پالونکي په حضور کې تېروي، ځکه شېبه د خشوع ښه وخت او بنده په کې له ریا څخه خوندي وي. بیا مبارک آیت د رحمان «الله» د خاصو بندگانو له دعاگانو څخه یوه ګوښه بیانوي او فرمایي: ﴿وَالَّذِينَ يَتَّبِعُونَ رِيسًا أَصْرَفَ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ﴾ پروردګار! د جهنم له عذاب څخه مو وساته چې سخت هلاکونکي او دردوونکي عذاب دی. دا خشوع، زاری او ویره د الله ﷻ د رښتینو بندگانو د ژور ایمان او تصدیق ثمره ده.

په انفاق کې اعتدال او میانه روي

د رحمان خدای د خاصو بندگانو بل صفت، اعتدال او میانه روي ده چې له اسراف او بخل دواړو څخه پرهیز کوي او په منځنۍ لاره درومي: ﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَنفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا﴾. ځکه چې اسراف او بخل دواړه ناوړه خوښونه دي او دواړه خوښونه د وګړو او ټولني د فساد لامل ګرځي. اسراف د افرادو او ټولني د نفسونو او مالونو فاسدوونکي دی. همدا راز بخل او سختي د ټولني د آبادۍ او سوکالي په لاره کې له مال څخه د ګټې د نه اخیستلو لامل ګرځي چې په دې توګه دواړه ناوړه صفتونه دي او په ټولنه کې د زیان او ستونزو د رامنځته کېدو لامل ګرځي. په مال لګولو کې اعتدال او میانه روي د هوشیارانو له ځانګړتیاوو او د ایمان له صفتونو څخه شمېرل کېږي، چې ټولني ته نیکمرغي، سوکالي او آرامي راولي.

دا یوه برخه د رحمان خدای د خاصو بندگانو صفتونه دي چې قرآن کریم په پورتنیو مبارکو آیتونو او د دی سورت په وروستیو آیتونو کې ذکر کړي دي او د همدې نېکو صفتونو په خاطر قرآن کریم د الله ﷻ خاصو بندگانو ته د جنت د ډېرو لوړو درجو او تل پاتې نعمتونو زبیری ورکوي.

د لوست گټې او لارښوونې

په دې لوست کې گټې او لارښوونې په لاندې ډول دي:

- ❖ د رحمان خدای د خاصو بندگانو د صفتونو بیان چې د دوی د صفتونو د پیژندني په وسیله د رحمان پروردگار پیژندنه لازياته حاصلیږي.
- ❖ په تگ کې د وقار، اطمینان او آرامۍ فضیلت.
- ❖ په نیکۍ سره د بدۍ د ځواب ورکولو فضیلت.
- ❖ په عبادت سره د شېي په وینه تېرولو او د دوزخ له اوره د ویري فضیلت.
- ❖ د الله ﷻ په لاره کې په اعتدال اومیانه روی سره د مال لگولو فضیلت او د اسراف او بخل دواړو ناوړو ځویونو څخه ځان ساتل.

۱- دلاندې کلمو او لغاتو معناوې څرگندي کړئ:

(هُوَئَا - قَالُوا سَلَامًا - غَرَامًا - سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا - أَمْ يُسْرَفُوا - قَرَامًا)

۱. د لوست د آیتونو د نزول سبب او مناسبت شرحه کړئ؟
۲. چې په آیت کې د بندگانو نسبت رحمان ذات ته شوی، څه مفهوم افاده کوی؟
۳. په مبارک آیت کې په وقار او آرامۍ سره له تگ څخه مطلب څه دی؟ واضح یې کړئ.
۴. په ورځ او شپه کې د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفت د مبارک آیت په رڼا کې شرحه کړئ.
۵. د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفت په صلقه او نفعه کې څرنگه دی وضاحت ورکړئ.

د (الفرقان) سورت د وروستیو آیتونو په رڼا کې د الله ﷻ د خاصو بندگانو د صفتونو او اعمالو د نتیجې په هکله یوه مقاله ولیکئ.

ته حاجت ونه لري او هغه ماشومانو ته چې لا تراوسه پورې د ښځو له پټو خبرو سره اشنا شوي نه دي او هغوی دې په ځمکه باندي په زوره په داسې شان تگ نه کوي، چې دهغوی د پټ کړي سينگار خلکو ته معلومات وشي. ای مؤمنانو! ناسې ټول په گډه الله ﷻ ته توبه وباسئ ښايي چې درېه برخه شي.

تفسير

نامحرمو ته له کتلو څخه ډډه کول

د النور مبارک سورت له اخلاقي بې لارو او ټولنيزو مفاسدو څخه د فرد، کورنۍ او ټولني د ژغورنې په موخه ډېر احکام لري. الله ﷻ د النور سورت په لومړيو آيتونو کې زنا حرامه کړخولې او د زنا مرتکب ته يې درنه جزا ټاکلې ده. په دې مبارکو آيتونو کې الله تعالی د وقايعو درملو په توگه سپړو او ښځو ته د سترگو په ټيټولو او نامحرمو ته په نه کتلو امر کړی دی چې د گناهونو کندي ته له لوبدلو څخه خوندي شي. اسلامي ټولنه له اخلاقي مفاسدو وژغورل شي او د تهذيب او پرمختگ په لاره گامونه واخلي.

لکه چې پوهيرو انسانان گڼ حواس لري، چې د دې حواسو په وسيله مختلف شيان درک کوي؛ مثلاً په غوړونو اوري، په پوزه شيان بوږي، په ژبه خبرې کوي او مزه څکي او... خو تر ټولو مهم حس چې انسان جنسي خواهشاتو او غرايزو ته ورکاږي، هغه د باصرې او ليدلو حس دی. له همدې امله الله پاک د وقايعو درمل په توگه سپړي او ښځې مخاطب کړي، نارينه مؤمنانو ته يې د سترگو اچولو او مؤمنو ښځو ته يې د نه کتلو او د خپل ښايست د نه څرگندولو امر کړی دی.

په مبارک آيت کې د سترگو په ښکته اچولو او د اندامونو د ساتلو په منځ کې جمع راغلي ده، ځکه کتل د فحشا يا زنا لامل کېږي، نو ځکه الله تعالی خپل پيغمبر ته امر وکړ مونانو ته ووايي؛ چې پرديو ښځو ته ونه گوري او همدارنگه خپل اندامونه په حرامو کې له واقع کيدو څخه وساتي. دا د ايمان د کمال دليل دی او د زړونو او نفوسو د پاکۍ او د دنيا او آخرت د کاميای او ښکمرغۍ سبب دی.

بيا الله تعالی خپل پيغمبر ته امر کړی مؤمنو ښځو ته ووايي، چې دوی هم پرديو سپړو ته ونه گوري او خپل ښايست ښکاره نه کړي، مگر هغه څه چې عادتاً له نا چارۍ ښکاره کېږي. مفسرين وايي: که څه هم ښځې په غالبه توگه مؤمنانو ته په امر کې شاملې دي، خو بيا هم د ټينگار لپاره ښځې جلا مخاطبې شوي دي چې سترگې ښکته واچوي او خپل اندامونه پټ کړي. بيا مبارک آيت مؤمنو او مسلمانو ښځو ته امر کړی چې خپل سر ونه، غاړې او سينې په خپلو جامو پټې کړي، ترڅو پرديو سپړو ته ښکاره نشي او د دوی د زينت او ښايست ځايونو ته ونه

گوري. علماوو ويلي دي: د جاهليت په زمانه كې بښخو خپل خاډرونه د سر (تندي) له خوا شا ته اچول، چې په دې توگه به يې غاړې او غاړې كې بښكارېدې، نو ځكه الله تعالى مؤمنې بښخي له دې طريقې څخه منع كړې. البته له زينت څخه په مبارك آيت كې هغه زينت مراد دى، چې بايد بټ وساتل شي، لكه وينبته، مڼې او پناوى.

فعاليت

زده كوونكي دې د ښوونكي په لارښوونه په خپل چاپيريال كې د سترگو بښكته نه اچولو څو نمونې تر بحث لاندې ونيسي او منفي اړخونه دې څرگند كړي.

د بښخو د زينت ليدنه كومو كسانو ته جواز لري؟

مؤمنو بښخو ته روا نه ده چې خپل پوښلى زينت خلكو ته بښكاره كړي، مگر هغه كسانو ته چې مبارك آيت استثنا كړي دي او هغه دولس ډلې دي. لومړي كسان چې د مؤمنو بښخو د زينت ليدل يې ورته روا كړي، مېړونه دي. مېړونو ته د بښخو هر ډول زينت ليدل روا دي، بلكې د مؤمنو بښخو زينت اصلا د مېړونو لپاره دى، نو د مېړونو لپاره د خپلو بښخو زينت او عورت ليدنه كوم ممانعت نه لري. همدارنگه مؤمني بښخي د خپل عزت او وقار په رعايتولو كولاى شي خپل زينت پرته له مېړونو څخه خپلو پلرونو، خسرو، زامنو، بن زيمو، وروڼو، وربرونو او خورونو ته بښكاره كړي. البته دا ذكر شوي اووه ډوله خلك له مېړه څخه وروسته هغه محارم دي چې مؤمنه بښخه ورسره نكاح نشي كولاى او مؤمني بښخي د ناچارۍ له وجې له دوى سره مجلسونه او ناسته پاسته لري او عاداتا له فتنې څخه خوندي وي. بيا كاكا گان، ماماگان او رضاعي محارم هم له دوى سره په حكم كې يو ځاى كيږي. همدارنگه مؤمني بښخي كولاى شي خپل زينت مسلمانو بښخو او وينځو ته بښكاره كړي. همدارنگه هغو سړو ته يې هم بښكاره كولاى شي چې د كورنۍ اتباع دي او د يوډاټوب يا نورو عواملو له وجې بښخو ته رضىت نه لري او دوى په خدمت مشغول دي يا هغه ماشومان چې د بښخو په عورتونو او محارمو خبر نه دي. هغو ته هم خپل زينت او بښايست بښكاره كولى شي. دا دولس ډوله خلك مجاز دي، ځكه د فتنې احتمال پكې نشته، نو كه دوى د بښخو پوښلى زينت لكه سر، غاړې، پناوى او مقو ته وگوري، باك نه لري.

د زينت بښكاره كوونكو حر كونو ممانعت

وروستى مبارك آيت مؤمني او مسلماني بښخي له هغو حر كونو څخه، چې پوښلى زينت بښكاره كوي، منع كړي دي. دوى ته يې امر كړى چې له كور څخه د وتلو په وخت كې خپل

عزت، وقار، اسلامي آداب او اخلاق رعایت کړي، ترڅو د نورو نظر ځانته را جلب نه کړي، لکه څرنګه چې الله تعالی فرمائي: ﴿وَلَا يَصْرَبْنَ بِأَبْزَاهِمْنَ لِعِلْمٍ مَا يَخْفَىٰ مِنْ زِينَتِهِنَّ﴾ يعني پښه دي داسې په ځمکه نه وهي، چې د پښو پټ زیورات یې معلوم شي. د دې مبارک آیت مراد دا دی، چې مؤمنه ښځه باید پر لارې د تګ په وخت کې داسې حرکت یا عمل ونه کړي چې د نورو د پام را اړولو او د جنسي او شهواني غریزو د تحریک سبب شي، لکه پر لاره د ځان ښودنې تګ یا دصطرو استعمال، چې د نورو پام خپل لوري ته راواړوي او یا نور داسې حالتونه چې د خلکو د جنسي غریزو د تحریک سبب کړځي.

مبارک آیت په پای کې ټول مؤمنان خدای ته رجوع او توبې ته رابللي او امر ورته کوي: ﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ يعني: ای مؤمنو او مسلمانو سږيو او ښځو! پراتاسې لازم دي چې ټول الله ته توبه وباسئ، ترڅو کامیاب شئ.

په دې مبارکو آیتونو کې چې د حجاب او وقار ساتلو په اړه کومې خبرې یادې شوي، دا هغه وقایې کلامونه دي، چې مسلمانانې ټولنه له اخلاقي بې لارۍ څخه ژغوري. د شرعي له نظره ښځه او سړی دواړه مکلف دي چې د حیا او وقار مخالفو کارونو څخه ډډه وکړي. همدا راز سړي هم حق نه لري چې په ناسمو جامو کې د خلکو په منځ کې ښکاره شي، خو څرنګه چې حکیم خدای په ښځه کې زیاته ښکلا او جاذبه پیدا کړې، چې د مخالف جنس یعنی سړو پام زیات ځان ته را اړوي، ځکه د ستر او پردې په اړه د ښځو مسؤلیت زیات دی او الله پاک په دې آیتونو کې پر ښځو پرده کول فرض کړي دي.

اسلام د فطرت د دین په توګه د ځینو منحرف ادیانو په څېر د انسان جنسي غریزه وژلې نه ده او نه انسان ته په رهبانیت امر کوي، له همدې امله یې خلک واده کولو ته هڅولي او یوازې واده یې د جنسي غریزې د اشباع کولو او د انساني نسل د بقا وسیله بللې ده. هغه خلک چې له اخلاقو، حیا او پاکۍ څخه په خالي ټولنو کې د جنسي او روحي ناروغتیاوو او اخلاقي بې لاریو د خپرېدو څخه خبر دي، ښه پوهیږي چې د حجاب په فرضیت کې د ټولني لپاره څومره ستړې ګټې نغښتي دي.

فعالیت

زده کوونکي دي د یوې مسلماني ښځې د لباس افرستلو او پر لاره تاللو د مسؤلیت په هکله بحث او څېړنه وکړي او د هغه منفي اغیزې دي په خپلو کتابچو کې ولیکي.

کټي او لارښوونې

دغه آيتونه د بر احکام، آداب او لارښوونې لري، خو ځينې يې دا دي:

❖ د سترگو د نظر ښکته والی او له هر ډول حرامو څخه د انسا امو نوساتنه، ځکه اسلام د بيوي پاکي او شريفې ټولني د رامنځ ته کيدو بلنه ورکړی ده او د انسان ټول ضري مسؤل گڼي: ﴿إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عِنْدَ مَسْئُولٍ﴾.

❖ مؤمني ښځې ته روا نه دي چې خپل زينت پرديو ته ښکاره کړي مگر هغه چې ښکاره وي لکه مخ، لاسونه او جامې.

❖ د هغې ډلې محارمو بيان، چې مؤمنه ښځه کولای شي خپل زينت ورته خرگند کړي.

❖ د مسلمانو ښځو د ښايست ښکاره کولو جواز د کورنۍ يو ډاگدانو، کم عقلو ساده گگانو او

وړو هلکانو ته چې د زينت او عورت د تشخيص مرحلې ته نه وي رسيدلي. د سينگار ښکاره کولو په قصد پر ځمکه د پښو وهلو حرمت.

❖ د دنيا او آخرت د کاميابۍ لپاره د توبې او د الله ﷻ دربار ته د رجوع واجبوالی.

۱. لاندې کلمې معنا کړئ:

(يُضْمَرًا - أَرْكَى لَهْمَ - وَلَا يُبْدِينَ - بِخُمْرِهِنَّ - جُيُوبِهِنَّ):

۱. د الله ﷻ د دې امر حکمت څه شی دی، مؤمنو سړيو او ښځو ته يې امر کړی چې خپل نظر

او سترگې ښکته واچوي؟

۲. په قرآني خطاب کې مؤمن سړي او مؤمني ښځې د کومو کارونو په سرته رسولو مامور شوي دي؟

۳. پرديو خلکو ته د ښځو د زينت له خرگندولو څخه مراد څه شی دی؟

۴. مبارک آيت کوم کسان د مؤمنو ښځو د زينت له ليدلو څخه استثنا کړي دي؟

۵. کومو هلکانو ته جواز شته چې د مؤمنو ښځو پوښلي زينت ته نظر وکړي؟

۶. د دې مبارک آيت ﴿وَلَا يُضْمِرْنَ بَارِجِهِنَّ لِیُعْلَمَ مَا يَخْفَيْنَ مِنْ زِينَتِهِنَّ﴾ مقصد څه دی؟ له

مثال سره يې خرگند کړئ؟

مؤمنو او مسلمانو سړيو او ښځو د کتلو د آدابو او د ټولني پر اخلاقو او تهذيب د هغې د اغيزو په اړه يوه مقاله وليکئ.

په اسلام کې د معيوبو او فقيرو مؤمنانو مرتبه

قال الله تعالى: **لَا عَيْسَ وَتَوَكَّلْ** **﴿۱﴾** أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى **﴿۲﴾** وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّى **﴿۳﴾** أَوْ يَسْتَكْفِرُ **﴿۴﴾** فَتَنْفَعَهُ اللَّهُ كِرَى **﴿۵﴾** أَمَا مَنْ اسْتَعْتَى **﴿۶﴾** فَأَنْتَ لَهُ كَصَلَاتِي **﴿۷﴾** وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّى **﴿۸﴾** وَأَمَا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَى **﴿۹﴾** وَهُوَ يَخْشَى **﴿۱۰﴾** فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى **﴿۱۱﴾** كَلَّا أَيُّهَا تُذَكِّرَةٌ **﴿۱۲﴾** فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ **﴿۱۳﴾** فِي صُحُفٍ مُكَرَّمَةٍ **﴿۱۴﴾** مَرْفُوعَةٍ مُطَهَّرَةٍ **﴿۱۵﴾** بِأَيْدِي سَفَرَةٍ **﴿۱۶﴾** كِرَامٍ بَرَرَةٍ **﴿۱۷﴾** [عبس: ۱-۱۶]

د ځينو کلمو معناوي

- تندى بې تربو کې.
- مخ بې وګرځاوه.
- له ګناهونو پاک شي.
- پنډ واخلي. نصيحت واورې.
- بې پروا شو، له ايمان، دين او علم څخه بې مخ وګرځاوه.
- توجه کوي.
- په بل څه مشغولېږي.
- داسې نه ده، بيا دې کار ته مه را ګرځه.
- عَيسٍ:
- تَوَكَّلْ:
- يَزَّكَّى:
- اسْتَعْتَى:
- تَصَلَاتِي:
- تَلَهَّى:
- كَلَّا:

ژباړه

تندى بې تربو شو او مخ بې وګرځاوه، په دې خبره چې هغه ږوند ورتنه راغى. ته څه خبرې، کېدای شي چې هغه پاک شي، يا نصيحت ته څير شي او نصيحت هغه ته ګټه ورسوي. مګر کوم سړي چې بې پروايي غوره کړه. دهغه لوري ته خو تا پاملرنه وکړه. په داسې حال کې چې که هغه پاک نشي، نو پر تا بې څه ضمانت دى؟ او څوک چې په خپله تاته په منډه راغى او هغه ویر بده. له هغه سره تا بې پروايي وکړه. هيڅکله نه، دا خو يو نصيحت دى. د چا زړه چې خواړي هغه دي ومني، دا په داسې صحيفو کې نغښتى دى چې مبارکې دي. لږه مرته لرونکې دي، پاکې دي. د عزتمندو پر بنډو په لاسونو کې دي. د غوره او نیکو ليکونکو.

د نازلېدلو سبب

مفسرينو د مبارکو آيتونو د نزول په هکله څه روايتونه نقل کړي چې لنډيز يې په لاندې ډول دی: يوه ورځ رسول الله ﷺ د قریشو له يوې ډلې مشرانو، لکه عبته بن ربیع، ابو جهل، عباس بن عبد المطلب، ابي بن خلف، شيبه بن ربیع او وليد بن مغیره سره ناست و او دوی يې اسلام ته رابل او د اسلام د مقدس دين لارښوونې يې دوی ته شرحه کولې. په دې وخت کې عبدالله بن ام مکتوم چې يو نابينا(ړوند) شخص و او د اسلام د پیغمبر ﷺ د مجلس په حالت نه پوهېده، مجلس ته راغی او ويي ويل: ای د الله رسوله له هغه څه چې الله درښودلې ماته يې ونښه او ماته تعليم راکړه. عبدالله بن ام مکتوم خپله غوښتنه خو، څو ځله تکرار کړه. رسول الله ﷺ ورڅخه مخ وړاوه او د قریشو د مشرانو په دعوت او بلنه مشغول و او د دې نابينا صحابي خبرو ته يې پاملرنه ونه کړه. په دې وخت کې مبارک آيتونه نازل شول او الله تعالی خپل پیغمبر د ملائمتیا مورد وگرځاوه.

عبدالله ابن ام مکتوم څوک و؟

اصلي نوم يې عمرو بن قيس او ام مکتوم يې کښه او لقب و، مور يې عاتکه بنت عبدالله مخزومې وه. عبدالله ابن ام مکتوم د رسول الله ﷺ د مېرمنې بي بي خديجې بنت خويلد د ماما زوی و.

هغه له لومړنيو مهاجرو څخه دی. عبدالله ابن ام مکتوم او بلال د رسول الله ﷺ له مؤذنانو څخه وو. رسول الله ﷺ ته ډېر گران و او ديارلس ځله يې په مدينه منوره کې د خپل خان خليفه ټاکلی دی. دا جليل القدر صحابي، سره له دې چې ډوند و، په فزراگانو کې يې برخه اخيستي ده. روايت شوی چې دی د عمر بن الخطاب ؓ په خلافت کې د قاديسي په جنگ کې د مائن د فتحي په مهال د شهادت لوړې درجې ته ورسيد.

تفسير

اسماني او ځمکني معيارونه

د العيس سورت په لومړيو مبارکو آيتونو کې الله تعالی د يوې شخصي پېښې په بڼه يوه لويه لارښوونه، يو مهم اصل او مبدأ بيان کړې چې دا اصل په خپل ذات کې نه يوازې د اسلام حقيقت، بلکې د اسلام يوه لويه معجزه رانښيي. يوه داسې معجزه چې انسانان په ديني اسماني معيارونو او ارزښتونو ارزول کېږي، نه په ځمکنيو بشري تلو او معيارونو. داسې حقيقت چې الله تعالی حتی خپل غوره کړای شوی محبوب او دوست د دې حقيقت په هکله تر ملائمتيا لاندې

و ښو او د ده ستر شخصیت ته ښي لارښوونه وکړه. دا الهی حقیقت یوازې د تقوی په اساس د انسانانو د ارزولو او تلو معیار دی چې له ځمکینو او انساني ارزولو سره بشپړ توپیر لري **﴿ان اکر مکم عبد الله اتقاکم﴾**.

په اسلام کې د فقيرانو او ښوولانو مرتبه

د سورت په پیل کې د حکایت په ژبه او په غایبه صیغه د موضح مطرح کول په دې دلالت کوي چې الله تعالی په خپل رسول باندې مهرباني، لطف او مرحمت درلود، نودی یې مخاطب نه کړ، لکه څرنگه چې د عبد الله ابن ام مکتوم ذکر د **﴿الاعمی﴾** په صیغه د ده د شان د کمې لپاره نه دی بلکه د ده د پیژندنې او همدارنگه د ده د معذور گڼلو لپاره دی چې د رسول الله ﷺ حالت او مشغولتیا یې نه وه درک کړې. کله چې دا ږوند صحابي د رسول الله ﷺ حضور ته راغی او په تکرار یې له ده څخه د لارښوونې غوښتنه وکړه، رسول الله ﷺ په تریو تندي له ده څخه مخ واړاوه او د قریشو د مشرانو په بلنه مشغول شو، نو په دې توگه د الله تعالی د ملامتیا مورد وگرځید، چې نه ښايي د بیوزلی او فقر او یا د نه لیدو په خاطر له ده څخه مخ وگرځول شي. ځکه هغه په پاک او ویش زړه د علم او پوهې په لټه کې و، ترڅو خپل نفس پاک کړي.

خو دوی (د قریشو سرداران) چې د ایمان او ښوي لارښوونو څخه ښي پروایي کوي ته دوی ته پاملرنه کوي او د دوی د هدایت لپاره زیار باسي. حال دا چې په کفر او گمراهی کې پاتې کېدل د همدوی په ضرر دی او نه پرې مسؤول نه یې. ستا دنده یوازې رسول (بلاغ) دی او د دوی ستنېدنه او حساب پرموز دی او هدایت یې د الله ﷻ په لاس کې دی: **﴿قال تعالی: لا تهدي من احمیت ولكن الله يهدي من یشاء﴾**. [القصص: ۵۶] ترجمه: «ای پیغمبر! ته چې چاته وخواړې او خوښ دي؟ وي هغه ته هدایت نشي ورکولای، مگر الله چې چاته وخواړې هدایت کوي.»

بیا وروسته د آیتونو د صتاب او ملامتیا لهجه سخته شوې او پیغمبر ﷺ ته یې داسې خطاب کړی: خو هغه کس چې له ږوندوالي او ستونزو سره سره په اخلاص، محبت او د الله ﷻ له ویرې ستا لوري ته په منډه راځي، ترڅو علم او پوهه حاصله کړي او خپل دین کامل کړي، ته له هغه څخه مخ اړوي او خپله ټوله پاملرنه د قریشو مشرانو ته را اړوي چې ایمان راوړي. ای زما گرانه استازیه! داسې کار وړ او مناسب نه دی؛ بلکه دا قرآني آیتونه د پند او عبرت لپاره

دي، چي هر څو ځک و غواړي پند تري اخلي. الهي آيتونه په عزمننو صحيفو کې ليکل شوي دي چې د ا صحيفې ډبرې باکې او لوړې مرتبې لري او د مقربو عالي رتبه برښتو په لاسونو کې دي، چې د درناوي څخه برخمنې او د هر معترض او ناشکره له ضرر څخه خوندي دي.

د فضيلت او غوره والي معيار

مبارک آيتونو د انسانانو ترمنځ د بهترۍ او غوره والي معيار ايمان او تقوى گڼلې، سره له دې چې رسول الله ﷺ اسلام ته د قرشو د مشرانو د بڼې له امله، چې هغه مهال د دعوت د لارې خنډ وو، د عبد الله بن ام مکتوم پرښتو ته پاملرنه ونه کړه، په دې هيله چې د قرشو مشران د اسلام دين ته را وگرځي. بيا هم الله تعالی خپل رسول د عتاب مورد گرځوي چې د خدای په وړاندې مقبول ارزښتونه دين، ايمان او تقوى ده، نه هغه مادي ارزښتونه چې د انسانانو په وړاندې پيژندل شوي دي.

له همدې امله د اسلام خورښتمن پيغمبر ﷺ د دې آيتونو له نازلېدو وروسته هميشه د عبد الله بن ام مکتوم عزت او درناوی کاوه او هر کله به چې له هغه سره مخامخ کېده خپل ځادر به يې ده ته د کيناستو لپاره غوراوه او فرمايل به يې: "مرحبا بين عابتي فيه ربي"

يعني: ښه راغلاست هغه چاته چې د هغه په سبب الله تعالی زه ملامت کړی ېم. په دې توگه د الله پيغمبر ټول دينوي معيارونه يو په بل پسې له منځه يوړل او د ژوند په ټولو چارو کې يې فضيلت او تقوى دغوره والي معيار وگرځاوه. په داسې توگه چې له هجرت څخه وروسته يې د مسلمانانو ترمنځ "مواخات" يعنې وروگلوې قايمه کړه او خپل تره، حضرت حمزه بن عبدالمطلب او خپل آزاد شوی غلام، زيدبن حارثه يې وروڼه وگرځول. لکه څرنگه چې يې د خالدبن رواحه څخمعي او حبشي بلال ترمنځ وروړگلوې قايمه کړه. زيد بن حارثه آزاد شوی غلام يې د "مؤته" په جنگ کې په داسې حال کې د درې زيز لښکر قوماندان وټاکه چې د خالدبن وليد په شمول د مهاجرينو او انصارو يو زيات شمير مشران د ده تر قيادت لاندې وو. په دې جنگ کې زيد بن حارثه د اميره توگه وټاکل شو. بيا د ده له شهادت څخه وروسته جعفر بن ابی طالب او بيا عبد الله بن رواحه انصاری په ترتيب سره د لښکر قومانداني په غاړه واخيسته. همدارنگه د اسلام خورښتمن پيغمبر ﷺ د ژوند په وروستيو ورځو کې اسامه د زيد بن حارثه اتلس کلن ځوان زوی رضی الله عنهما له روميانو سره په جنگ کې د اسلام د لښکر قوماندان وټاکه او لوی لوی شخصيتونه لکه ابوبکر صديق، عمر فاروق، سعد بن ابی وقاص

او داسې نورو په دې لښکر کې حضور درلود. همدارنگه د اسلام پیغمبر ﷺ د سلمان فارسي په هکله اعلان و کړ: "سلمان منا أهل البيت" یعنې سلمان زما د اهل بیت څخه دی. دا او لسگونې نورې واقعي د مسلمانانو د برابری او د ایمان او تقوی له مخې د ارزښت او غوره والي نمونې دي، چې د اسلام پیغمبر او راشدو خلفاوو او اصحابو کرامو پلي کوي دي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ د فضیلت او غوره والي اساس او معیار ایمان او تقوی ده.
- ❖ په دې آیتونو کې د پروردگار په نزد د نبي کریم ﷺ مقام او مرتبه بیان شوي ده او الله تعالی په خپل غوره شوي رسول د غایب په صیغه ملامتیا ويلي ده.
- ❖ د نبرت د عالي ادب بیان، له دې واقعي وروسته به چې کله عبد الله بن ام مکتوم د رسول الله ﷺ حضور ته تشریف راوړ، هغه به ورته ځای چمتو کاوه او خپل مبارک ځادر به یې د هغه د کیاستلو لپاره غوړولو او د هغه درناوی به یې کاوه.

❖ پیغمبر ﷺ د الهی وحی د تبلیغ امین و. ام المؤمنین عایشې رضی الله عنها فرمایلي دي: که چېرې د الله رسول له وحی څخه څه پټولی، نو پر ځان به یې الهی ملامتیا د العیس په سورت کې پټه کړې وای.

۱. د لاندې کلمو معنا واضحه کړئ:
(حَسَّ - تَوَلَّى - يَزُكِّي - يَدَّكُرُ - اسْتَعْفَى - تَصَدَّى - تَأَهَّى)
۲. د العیس سورت د لومړنیو آیتونو د نزول لامل په لنډه توگه واضح کړئ.
۳. عبدالله بن ام مکتوم څوک و؟
۴. پیغمبر ﷺ د عبد الله بن ام مکتوم پرېښتو ته ولې ځواب ورته کړ او له ده څخه یې مخ وگرځاوه؟
۵. له دې واقعي وروسته پیغمبر ﷺ له عبدالله بن ام مکتوم سره څرنگه چلند کاوه او څه به یې ورته ویل؟
۶. د عیس سورت د آیتونو د نازلیدو واقعه د اسلام په مقدس دین کې کوم اصل ثابتوي؟
۷. د مسلمانانو ترمنځ مساوات او د غوره والي معیار د تقوی پر اساس دی، د دې اصل د پلي کېدو څو نمونې د اسلام له تاریخ څخه بیان کړئ؟

شلم لوست

د مؤمنانو یووالی

قال الله تعالى: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يُطِيعُوا قَرِيبًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ﴾ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿وَإِلَى اللَّهِ أَلْتُمُوا التَّقْوَىٰ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرُّوا وَأَذْكُرُوا اللَّهَ نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿وَلَنْ تَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْفِجْرِ وَيُكْفَرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرُّوا وَأَخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿[آل عمران: ۱۰۲-۱۰۵]

د ځينو کلمو معناوي

قَرِيبًا: ډله، طايفه، ډله

يُرُدُّوكُمْ: بېرته گرځوي تاسې.

يَعْتَصِمُ: په قوت سره منگولې نښلوي

حَقَّ تَقَاتِهِ: حقيقي تقوى، د الله په اوامرو اونواهيو کې خپل وس لگوي.

بِحَبْلِ اللَّهِ: د خدای په رسی، يعنې قرآن او اسلام.

شَفَا حُفْرَةٍ: د ژور ځای (کندي) څاړه او څنډه چې سړی په لږ غفلت کولو سره پکې لوېږي.

ذُبَابُهُ

ای مؤمنانو، که تاسې ددې اهل کتابو ديوي ډلې خبره ومنئ، نو دوی به تاسې له ایمان نه بیرته د کفر لوري ته واړوي، ستاسې لپاره د کفر لوري ته دراتگ اوس څه ځای پاتې دی چې تاسې ته د الله آیتونه لوستل کيږي اوستاسې په منځ کې دهغه رسول موجود دی؟ څوک چې د الله ددین لمنه کلکه ونیسي، هغه به هرومرو سمه لار ومومي.

ای مؤمنانو له الله نه داسې وویريږئ لکه څرنګه چې له هغه څخه د ویریدو حق دی، تاسې ته دې مرګ راشي مګر په داسې حال کې چې مسلمان اوسئ.

ټول یوځای د الله رسی، کلکه ونیسی او تیت پرک کيږئ مه، د الله هغه بیرزوپینه درياده کړئ چې تاسې یو د بل دښمنان وئ، هغه ستاسې په زورنو کې مینه واچوله او د هغه په مهرباني، او

لورینه تاسې سره وروپه شوی، تاسې یوې له اوره وکې کسدي پر خاړه ولاړ وی، الله تاسې ور څخه وژغورلی، په دغه شان الله خپلې نښانې تاسې ته څرگندوي چې په سمه لاره شئ. په تاسې کې باید څه خلک هرومرو داسې وي چې د نیکی لوري ته بلنه، په ښو امر او له بدو منع وکړي. کوم خلک چې دا کار کوي همدوی بریالي دي.

او تاسې د هغو خلکو غوندې نشئ چې په ډلو ووېشل شول او له روښانه او څرگندو لارښوونو مینلو نه وروسته په شخړو کې اخته شول او د همدوی لپاره ستر عذاب دی.

د نازلېدلو سبب

مفسرینو کرامو ويلي دي چې ذکر شوي مبارک آیتونه د دوو تنو مسلمانو انصارو په باره کې نازل شوي دي چې یو یې اوس بن قیظی د اوس له قبیلې څخه او بل یې جبار بن صخر د خزرج له قبیلې څخه و. د دوی د واقعي لښه‌وې داسې دی: یوه ورځ د اوس او خزرج د انصارو مسلمانانو یوه ډله خلک په مدینه منوره کې د مینې او محبت په فضا کې په خبرو مشغول وو. په دې وخت کې د یهودو یو پوځی د شاس بن قیس په نامه پردوی تېریده. شاس چې د اسلام او مسلمانانو په نسبت یې ډېره بدبیني او کرکه درلوده، نو د دې ډلې مسلمانانو ترمنځ مینې او محبت لا ډېر کرکجن او غوسه کړ او دایې انگیرله چې که دا مینه او محبت د مسلمانانو ترمنځ دوام ومومي، نو زموږ سوکالي به له خطر سره مخ شي. په دې وجه ده یوه ځوان یهودي ته امر وکړ چې د مسلمانانو ډلې ته ورشي او د اوس او خزرج ترمنځ د پخوانیو جنګونو خبرې رامنځ ته کړي او د بغاوت له جنګه خو شعرونه زمزمه کړي. ځوان یهودي د ده د امر موافق عمل وکړ او وتوانیده چې د انصارو د محبت او مینې ډک مجلس د عصیت او تربګنۍ او د اوس او خزرج ترمنځ په فخر او ویاړنو او یو په بل ځان غوره ګڼلو بدل کړي. په نتیجه کې دواړو قومونو توري راوايستي او جګړې ته چمتو شول. په دې وخت کې د اسلام پیغمبر ﷺ ته خبر ورسید. هغه له یوې ډلې مهاجرو صحابه وو سره راځی او دوی ته یې داسې خطاب وکړ: ای د مسلمانانو ټولیه! له الله ﷻ څخه وروبریرئ! یا په داسې حال کې چې زه ستاسو په منځ کې موجود یم، تاسو د جاهلیت شعارونو ته مخه کوئ؟ وروسته له دې چې الله ﷻ تاسې ته د اسلام هدایت در په برخه کړ او په هغه سره یې تاسو ته عزت درکړ او جهالت یې درڅخه لرې کړ، له کفر څخه یې وژغورلی او ستاسو ترمنځ یې مینه او محبت پیدا کړ. ددې اغېزناکو خبرو په اړیدو ټولو وسله پر ځمکه وغورځوله، په ژبا او زاریو یې یو بل په غیر کې ونیول او له پیغمبر ﷺ سره خپلو کورونو ته ولاړل. په دې توګه یې د الله ﷻ د دښمن شاس فتنه او دسیسه شنه کړه او دا مبارک آیتونه نازل شول چې دا ورځ په (بدترین پیل او بهترین پای) ونومول شوه.^(۱)

۱- التفسیر الوسیط للعطاءوی ، تفسیر آیت ۱۰۲ سوره آل عمران.

د دینمن له دسیسو او تدبیرونو څخه خبر تیا
 په دې مبارکو آیتونو کې الله تعالی مو منانو ته خطاب کوي چې هر کله تاسې د اهل کتابو
 څینو خبرو او غوښتنو ته غوره ونیسئ او هغو ته تسلیم شی، نو نه یوازې ستاسې ترمخ تفرقه او
 دښمني پیدا کوي بلکې زیار باسي چې تاسې له ایمان څخه بیرته کفر ته وگرځوي.
 بیا قرآن کریم بیانوي چې اصلاً د مؤمن لپاره معقوله او ښه خبره نه ده چې له داسې ډلو تپلو
 څخه پیروي وکړي، یا دا چې پس له ایمانه کافر شي او له یووالي وروسته اختلافاتو او بی
 اتفاقیتو ته لمن ووهي. مبارکو آیتونو د انکار په صیغه بیان کړی چې څرنگه ممکنه ده تاسو
 مؤمنان داسې کار ته اقدام وکړئ؟ په داسې حال کې چې د الله ﷻ آیتونه نوي او تازه تاسو ته
 نازلېږي او د الله رسول ستاسو په منځ کې شتون لري چې که چېرې په غلطه لاره ولاړ شی د
 حق لارې ته مو راگرځوي او ستاسو شکونه او شهبې له منځه وړي.

وروستیو آیتونو لارښوونه کړې چې د پیغمبر ﷺ له رحلت څخه وروسته د یهودو او دینمنانو له
 مکرونو او چلونو څخه د ځان ژغورنې یوازنی وسیله الله تعالی ته ستیندنه، په هغه توکل او د
 هغه په دین منگولې لگول دي چې انحراف او کوروالی پکې نشته ﴿وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾. په دې مبارک آیت کې دې ته اشاره ده کومو مؤمنانو چې
 پیغمبر ﷺ نه وي لیدلای، هر کله چې د الله ﷻ په دین او کتاب منگولې ولگوي او په هغه ځان
 ملزم وکړي، نو د دینمنانو له چلونو او غولونو څخه به په امن کې وي. له دې امله الله تعالی
 بیا هم مؤمنانو ته امر کوي چې خاص له الله تعالی څخه ورپرېږي او د اسلام د دین پابند واوسي
 او ترمرگه د اسلام له دین او ملت څخه پرته بل دین او ملت ته مخه ونه کړي.

د خلاصون او کامیابۍ رسی

وروسته له دې، چې قرآني آیتونو مؤمنانو ته د تقوی او د الله ﷻ د ویرې او د الله ﷻ د امر مننې
 او پیروی کې د ژوند تېرولو امر وکړ، دوی یې په اسلام او قرآن باندې التزام کولو او په هغه
 باندې منگولو ښخولو ته راوبلل، فرمایي: ﴿واعتصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا﴾ یعنی ټول د
 الله ﷻ په رسی منگولې ښځې کړئ او په خورو ورو لارو مه درومی. د جبل (رسی) کلمه هغه
 وسیله ده چې د هغې ټینګ نیول د پورته کیدو او ښکته کیدو، له غرقیدو څخه د ژغورنې او
 نورو موخو د لاس ته راوړلو لپاره کارول کیږي.

دلته د الله ﷻ له رسی څخه مراد د الله ﷻ دین، د الله ﷻ ژمنه او د الله ﷻ کتاب دی چې په هر
 یوه منگولې ټینګول انسان خلاصون او بریا ته رسوي. په دې مبارک آیت کې د مؤمنانو
 یووالی او د الله ﷻ په دین او کتاب باندې منگولې لگول د هغې ډلې سره تشبیه شوي دي

چي په يوې قورې او ټينگه رسۍ بې منگولې لگولې وي او له هر ډول خطر، غورځېدو، غرقيدو او هلاکت څخه خوندي او په امن کې وي.

امام فخرالدین رازی ددې آيت په تفسير کې فرمايي: که خوځک په يوه نړۍ لا حرکت کوي او له نبويدو او غورځېدو څخه وپرېږي، نو د ناچارۍ له وجې په يوه داسې رسۍ منگولې نېلوي چې له دواړو خواوو څخه ټينگه تړل شوې وي، ترڅو خپل ځان خوندي وساتي. د حق لاره نړۍ او بارېکه ده او ډېر ځله ورڅخه پښې بنوېږي، نو هر چا چې د الله ﷻ په نښو او لارښوونو منگولې ټينگې کړي، ځان يې د نبويدو او غورځېدو له خطر څخه خوندي کړ^(۱) بيا قرآني آيتونو مؤمنانو ته د يووالي، مينې، محبت، او ايمانې ورورگلوۍ د نعمت په يادولو امر کړی چې تاسو محکمې له اسلامه يو د بل د بنېمان وي او يو د بل په له منځه وړلو بوخت وي، خو د الله تعالی فضل او مهرباني پرتاسو وشوه او په تاسو کې يې اسلامي ورورولي، مينه، محبت، دوستي او مرسته پيدا کړه، نو بايد د دې لوی نعمت شکر په ځای کړئ.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ د مخکښې لوست په آيتونو کې الله تعالی پيغمبر ﷺ ته امر کړ چې يهودو ته خطاب وکړي خو په دې آيتونو کې يې مومنان په خپله مخاطب کړل چې دا کار د مومنانو په قدر او عزت دلالت کوي.

❖ په مبارک آيت کې يې د مسلمانانو ترمنځ په تفرقه او دسيسه پيدا کولو کې د اهل کتابو يوه ډله ياده کړه، ترڅو ټول اهل کتاب په دې کار کې شامل نشي. دا کار په خپله د قرآن کریم د آيتونو په حقايق او انصاف دلالت کوي.

❖ مبارک آيتونه د مومنانو په قدر او درناوي او د فتنه اچورونکو يهودو په نا امليۍ دلالت کوي او دا يې واضحه کړې چې، ترڅو د الله ﷻ کتاب او د هغه پيغمبر د مسلمانانو په منځ کې موجود وي، دوی نشي کولای خپلو ناورو غوښتنو ته ورسېږي.

❖ د يهودو او نصاراوو ييروي او امر مننه او د دوی د مشرانو په پلانونو عمل کول مسلمانان کفر ته راکاږي، نو مسلمانان بايد ځان د دوی له دسيسو څخه وساتي.

❖ خلاصون او کاميابي د الله ﷻ په کتاب او د رسول په ستو باندي په منگولو لگولو او پابنۍ کې نغښتي ده، نو هرڅوک چې پر هغو منگولې ټينگې کړي له گمراهۍ او هلاکت څخه نجات مومي.

❖ د اسلام په دين منگولې ټينگول او ځان د هغه په احکامو پابند گڼل واجب او اختلاف او تفرق حرام دی.

۱- تفسير مفاتيح الغيب (تفسير کبير) ج ۸/ ۱۳۷.

❖ د شرک او ګناهونو ارتکاب انسان د جهنم کډې ته غورځوي، که څوک په دې حالت کې ومري د الله ﷻ په حکم او فیصله حتماً جهنم ته داخلېږي.

❖ له اسلامي امت څخه د یوې داسې ډلې شتون چې نور خلک او ملتونه اسلام ته راوبولي او د اسلام د دینمانو په وړاندې د الله ﷻ د دین له حریم څخه دفاع وکړي او د امر بالمعروف او نهی عن المنکر فریضه ادا کړي، یوه اړینه خبره ده.

۱- د لاندې کلمو معناوې وړیاست:

﴿مُعْتَصِمٌ - حَقٌّ ثَقَاتِيهِ - بَعْلُ اللَّهِ - شَقَاءٌ - حُفْرَةٌ﴾

۲- ددې مبارک آیت ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا نُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ﴾ د نزول لامل په لنډه توګه وړیاست؟

۳- د اوس او خراج قبیلو چیرته ژوند درلود؟ له اسلام نه مخکې او وروسته له اسلامه د دوی د اړیکو په هکله لنډه معلومات راګرځو.

۴- په مبارک آیت کې له رسی څخه مراد څه دی او څرنگه په هغې منګولې ټینګول د خلاصون او بریا سبب کېږي؟

۵- د اهل کتابو د مشرانو پیروي څه حکم لري او د مسلمان برخلیک کوم ځای ته رسوي؟

۶- مبارک آیت ﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ...﴾ په څه دلالت کوي؟

(په اوسني وخت کې د اسلامي امت یووالي ته اړتیا) تر سرلیک لاندې دوه مخه مقاله ولیکي.

وصلی الله تعالی علی خیر خلقه محمد وعلی آله و أصحابه أجمعین، و آخر دعوانا
أن الحمد لله رب العالمین

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**